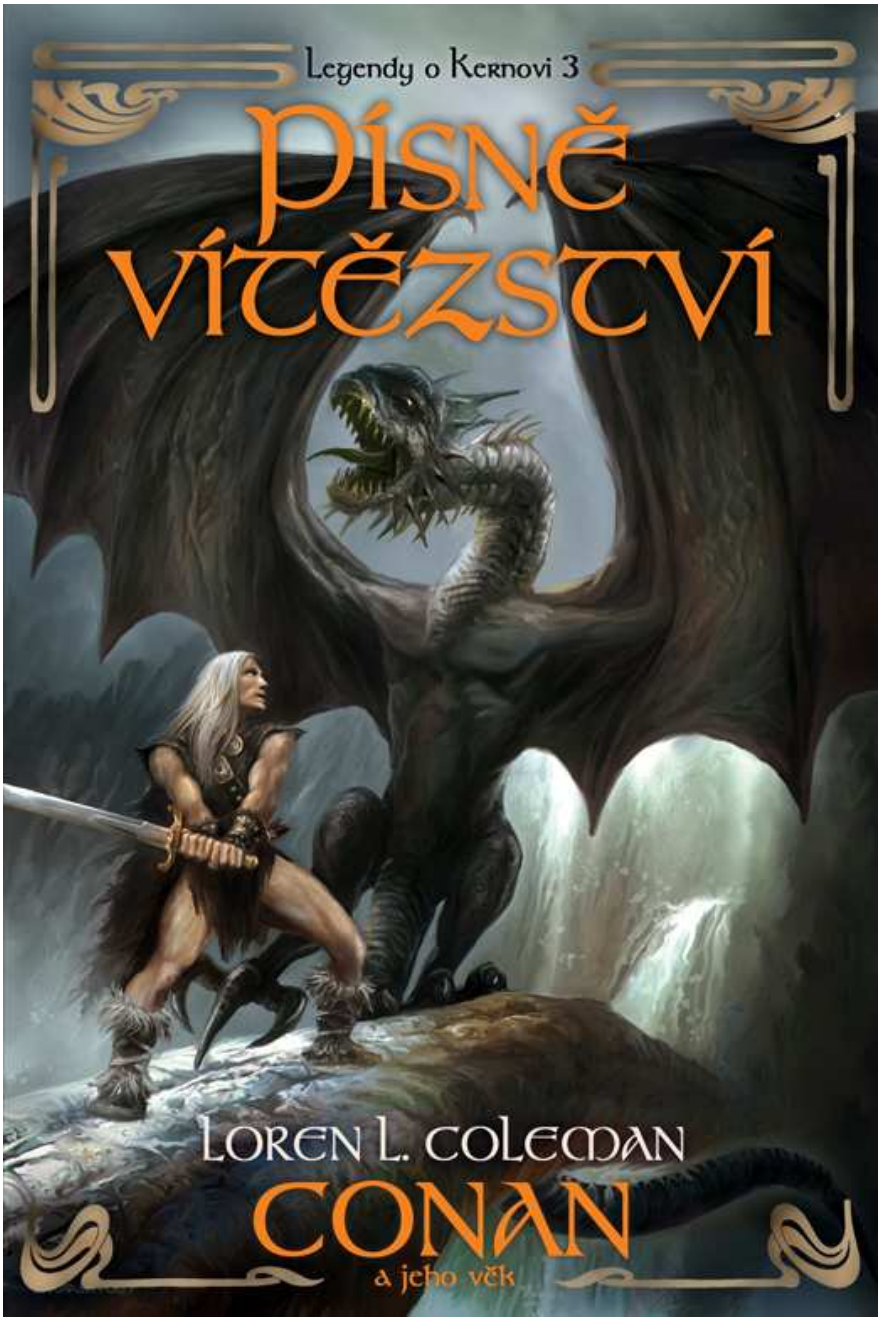

Legendy o Kernovi 3
Písně vítězství
Loren L. Coleman
Conan
a jeho věk

Legendy o Kernovi 3

LOREN L. COLEMAN

Písně vítězství

CONAN
a jeho věk

CONAN
A jeho věk

Conan ® (includindg all prominent characters featured id this volume) and the distinctive likenesses thereof are trademarks of Conan Properties International LLC unless otherwise noted.

Loren L. Coleman Písně vítězství

Copyright © 2005 by Conan Propetries International, LLC.
All Rights Reserved.
Translation © Zdeněk Uherčík, 2008
Cover © Jan Patrik Krásný, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-083-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

1

Ráno v Murroghském lese bylo plné tajemného ticha. Ptačí zpěv a bučení dobytka vyhnaného na ranní pastvu byly nahrazeny táhlým skřípěním kovu o kámen. Suché drhnutí brousku o ostří širokého meče, končící krátkým ostrým zvukem, když brousek sklouzl po hrotu čepele. A znovu. Ten drsný šepot nekonečně protahoval každý okamžik.

Šššsst.

Kern Vlčí oko sevřel jílec krátkého meče, zatím stále zasunutého v pochvě, a vyšel před nízkou ohradu z větví, zapřenou jedním kmínkem. Šedá oblaka nad jeho hlavou zabírala téměř celou oblohu a měnila svítání v šero a stín. S obavami pozoroval zatažené nebe. Předpokládal, že to na pořádný déšť nevypadá. Čeká je zase další celodenní jarní šedavé mrholení.

Dlouhé světlé vlasy spletené do copů se mu zplihle lepily na tváře. Na sobě měl drátěnou košili z matných kovových kroužků, chrániče paží a stříbrné chrániče předloktí.

Na obou pažích mu naskákala husí kůže a chloupky na zátylku se mu ježily. Nic z toho však nebylo způsobeno chladem nebo vlhkem.

Stál na jedné z úzkých stezek, křižujících svah pod vesnicí Gorram, a pozoroval les. Nebo alespoň to, co z něho bylo vidět. Mezi borovicemi, hustými břízami a nakloněnými cedry se válela hutná přízemní mlha a zakrývala níže položené stezky. Jako živá vířila a přelévala se mezi silnými větvemi. Dýchala. Dmula se proti úpatí svahu, jako by zkoušela svou sílu ke krátkému rychlému výstupu. Bělavý příkrov se

nacházel sotva ve vzdálenosti hodu kamenem od první kamenné zdi vesnice, za níž se krčil půltucet mužů s tasenými meči. Byli připraveni. Čekali.

Věděl, že už brzy. Něco tam bylo. Cítil pach připomínající chladnou ocel a v ústech se mu usadila palčivá pachuť krve.

Šššsst.

Jeho směrem zabloudilo několik rychlých pohledů. Bojovníci, které většinou neznal, se krčili za balvany, hromádkami kamení nebo dřevěnými předprsněmi narychlo postavenými tak, aby se za ně schoval jeden muž. Nebo žena. Ti všichni stejně jako on čekali, co přijde. Místní byli o něco menší, než obvykle Cimmeřané bývají. Podsaditější. Měli hnědé oči a silné, hranaté čelisti.

Lidé z východu.

Poblíž se krčil jen jeden z Kernových „vlků“. Aodh. Klečel na patách u nízké kamenné zídky. Zimní boje a rychlé pochody ho zbavily veškerého tuku a byl samý sval. Zkušenému válečníkovi bylo už více než čtyřicet let, a jeho věk prozrazovaly jen nakrátko ostříhané prošedivělé vlasy a šedivý pramen v hustém povislém kníru.

Na klíně měl položený široký meč a v pravé ruce svíral brousek. Rovnoměrnými, pravidelnými pohyby obtahoval ostří, modré oči skloněné k práci.

Šššsst.

Kern ignoroval rozmrzelé zasyknutí jednoho z gorramských bojovníků, stejné jako si nevšímal Aodhových příprav. Ticho a klid před bojem dříve nebo později dolehnou na každého. Byl si jist, že se s tím všichni bez rozdílu vyrovnají.

Vesnice byla koneckonců připravena tak, jak se to dalo v krátkém čase zvládnout. Kamenné zdi byly opraveny. Křoví, které mohlo nepřátelům poskytnout oporu při šplhání do svahu, bylo vymýceno. Kernovi bojovníci v lese posekali stovky stromků, konce kmínků pak naostřili a vetknuli je do svahu, s hroty namířenými proti případným útočníkům šplhajícím vzhůru.

Dva tucty chýší. Místo na porážení dobytka. Několik přístřešků. Když přišli, připadala jim vesnice Gorram nepatrná, přestože je náčelník klanu Murrogh ujišťoval, že oplývá dobytkem a má mnoho mocných paží. Když Kern včera stoupal svahem k vesnici, nevěřil. Tady nebylo kde pěstovat obilí. Mizerné pastviny. Ale Gorramové ho překvapili, když se ukázalo, že mají čtyřicet dobře vyzbrojených bojovníků a později mu předvedli stádo téměř dvou tuctů kusů dobytka, ustájené v rozsedlině návrší. Země východní Cimmerie neustále ukazovaly Kernovi novou tvář.

Pro Kerna nová byla i tvář, která se náhle objevila nad zídkou po jeho levici.

Chlapec měl na sobě vestu bez rukávů a obyčejnou, hnědou suknici. Medově hnědé kudrny rámovaly dětsky baculatou tvář. Nos a jednu tvář měl umazanou od bláta. Hubené paže a úzké dlaně, dosud neschopné udržet meč. Sotva šestnáct jar.

Kern potlačil zaklení a zasunul zpola vytažený meč zpět do pochvy. Zamnul si tváře a pod prsty mu zapraskalo čerstvé strniště.

„To není dobrý nápad, chlapče, plížit se potají k muži," řekl a zlostně sc na něho zamračil. Uspokojilo ho, že chlapec uskočil, jako by ho uštkl.

„Je to pravda," zašeptal chlapec hlasem zhrublým úžasem. „Opravdu máš vlčí oči. Ostatní kluci říkali, že je to výmysl."

Uspokojení tedy nebylo zcela na místě.

Kern cítil, že cosi v něm potemnělo, jako když se zavřou dveře v místnosti bez oken, a náhlý příval žhavého vzteku rychle zdusil pod chladným, temným příkrovem. Bylo to stále tam, ten hněv - ta síla - číhající někde v podvědomí. Neustále ho ponoukala, stačilo jen nahlédnout dovnitř a uchopit ji. A chlapec se také dotkl jádra toho, co Kernovi odedávna znepříjemňovalo život. Málokdo se jen krátce podíval jeho směrem. Přestože se Gorramové dost lišili od vzhledu běžných Cimmeřanů, kteří tíhnuli k uhlově černým vlasům a očím barvy letní oblohy, byli v porovnání s Kernem Cromovi nejbližší příbuzní.

Díky svým vlasům barvy námrazy a voskové pokožce by byl Kern vyděděncem bez ohledu na okolnosti. Ale jeho zlaté oči a divoký vlčí pohled si každý pamatoval, a téměř všichni se ho obávali.

Je to jen kluk, připomenul si. „Proč tě někam nezavřeli?“

„Vylezl jsem oknem. Chtěl jsem to vidět na vlastní oči.

„Taks to viděl. Teď zalez zpátky do chýše.“

Hoch se na těch svých kostnatých pažích vytáhl nad zídku. „Tak mě tam zkus dostat.“

Taková vzdorovitost nebyla Kernovi neznámá. Když vyrůstal v Gaudu, byl podobný. Snad trochu silnější než většina ostatních, vyděděnec dokonce i ve vlastním klanu. Nebyly to ale úplně špatné vzpomínky. Dokonce to bylo o něco lepší než poslední dobou.

Místo dohadování nebo problémů, které by mohly vzniknout z toho, že chlapce požene nahoru na kopec, jen pokrčil rameny. Už se chtěl otočit, ale zarazil se a z pochvy na širokém opasku vytáhl dlouhou dýku. Podal ji mladíkovi s pískovými vlasy.

„Když už jsi venku, musíš mít zbraň.“

Chlapec pohlédl na dýku, pak na Kerna. „Otec mi ještě zakázal bojovat.“

Kern se neobtěžoval připomenout mu, že otec mu patrně také zakázal vystrčit nos z chýše, a obrátil svou pozornost k mlžnému rubáši, protože někde v podvědomí ho opět dráždil ten temný záblesk. „Jestli se náš nepřítel dostane až sem, chlapče, tak už bude jedno, co ti tvůj otec zakázal.“

Chlapec potěžkával dýku v dlani. „Možná ani nepřijdou.“ Skoro to vypadalo, že je zklamaný.

Ale Kern věděl svoje. Chloupky na zátylku se mu ježily.

„Už jsou tady,“ řekl a přikrčil se za nejbližší předprseň, protože z mlhy vylétl šíp a roztříštil se o kamennou zídku těsně vedle chlapcova obličeje.

„Nájezdníci!“

Několik hrdel vykřiklo najednou. Z ranního příkrovu se svištěním vylétly další šípy. Ze stínů v mlze se stali bojovníci; znovu vystřelili a zatímco běželi kupředu, sahali po dalších šípech.

Druhý šíp zasáhl vetchou předprseň, za níž se krčil Kern Vlčí oko. Náraz jí otřásl a hrot pronikl úzkou mezerou mezi dvěma kmínky. Třetí a čtvrtý šíp se roztříštily o kamennou zídku a chlapec kulil oči vzrušením.

„Schovej tu zatracenou palici!“ Kern popadl kamínek a hodil jej po chlapci. Trefil ho do ucha a mladík si konečně uvědomil, že přece jenom bude lepší, když se schová za kamennou zídku.

Aodh vedle povylezl zpoza své hromádky kamenů, ale hned se překulil zpět a do místa, kde se před okamžikem nacházel, dopadl šíp. Ukázal Kernovi rozevřenou dlaň. Dvakrát, třikrát... čtyřikrát.

Dvacet. Dvacet nájezdníků by nestačilo na dobytí vesnice Gorram, dokonce ani předtím, než ji Kernovi bojovníci připravili na obléhání. Dvacítka nájezdníků by způsobila potíže. Zabili by pár mužů a pokud by využili moment překvapení, ukradli by nějaký dobytek. Ale proti celé vyzbrojené a připravené vesnici neměli šanci. Zatím jim to prostě nedocházelo.

Kernovi vlčí muži se chystali ukázat jim, jak jsou pošetilí. V nejbližších chvílích.

Odhadl to dobře. Vyklouzl zpoza předprsně, popadl štít ležící v blátě a připravil se. Když vyhlédl přes okraj štítu, uviděl, že několik stínů už téměř dosáhlo nejspodnější zídky.

Vanirové!

Snadno je poznal díky rusým vlasům a přilbám ozdobeným rohy rozličných zvířat. Vyrazili z mlhy a hnali se bez ohledu na klikaté dobytčí stezky. Bojovníci s tasenými meči a pozdviženými štíty se drápali vzhůru blátivým svahem, zatímco lučištníci se silnými válečnými luky je zezadu kryli střelbou. Z plných hrdel řvali bojové pokřiky a Kern nejednou zaslechl kletbu „Ymir-egh“. Prokletý Ymirem.

Nájezdníci si přišli pro něho! Za Kernovýma očima proskočily záblesky vzteku a ostře se zabodly do jeho vědomí.

Brzy.

Odněkud z mlhy dlouze a truchlivě zaduněl roh. Poháněl Vaniry kupředu. Kern nic takového nepotřeboval. Jeho lidé znali své úkoly. V poslední době, kdy společně žili, bojovali a krváceli na bitevních polích od Conallského údolí přes země Zlomené nohy po východní průsmyky Černých hor, přivedli své umění v boji k dokonalosti.

Už skoro... teď!

Jednu úroveň pod Kernem čtyři muži s luky vyskočili z úkrytu jako skalní škorpioni. Vystřelili na přibíhající Vaniry; šípy zabubnovaly do zdvižených štítů a zpomalily jejich postup. Po první salvě následovala druhá.

Široký hrot jednoho šípu se zabodl do ramene nájezdníka. Náraz ho pootočil a muž na kluzkém povrchu ztratil rovnováhu. Uklouzl, upadl a kutálel se dolů ze svahu, dokud nenarazil na vyčnívající balvany.

Jeho bolestivý křik ustal, jakmile hlavou udeřil o ostrou hranu jednoho z nich.

Přes další salvy se dvěma seveřanům podařilo dosáhnout nejspodnější zídky a snažili se přes ni přehoupnout. Jeden se s jekotem svalil zpět, když zpoza zídky vylétl meč a odťal mu ruku v zápěstí.

Z mávajícího pahýlu stříkaly horké gejzíry krve a Desagrena se zvedla ze svého úkrytu. Dokonce i odsud Kern poznal její štíhlou postavu a rychlé pohyby. Jednou, dvakrát proklála mužovu hruď svým širokým mečem. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Seveřanka si vedla o něco lépe. Překulila se přes zídku a zůstala stát na stezce, kterou zídka chránila, jen proto, aby zjistila, že stojí tváří v tvář patrně největšímu Cimmeřanovi, jakého v životě viděla.

Reave měl sílu a velikost černého medvěda a díky svým hrubým, rozježeným vousům se mu dokonce trochu podobal. Rozmáchl se dlouhým cimmeřanským mečem a rozťal ženu od ramene do poloviny hrudníku. Zůstala v krvi ležel na stezce.

Tři útočníci tedy byli mrtvi. Kern měl stále v záloze za zídkou čtyři bojovníky. Dolní část svahu bv mohl udržet bez námahy. Odrazit útok, zničit další vanirské životy, dát nájezdníkům poznat řádný díl bolesti za krveprolití a násilí, které postihlo Cimmerii. Jeho rostoucí krvežíznivost volala právě po tomhle. Volala po jejich bolesti a smrti. Jejich zatracení! Ale při obraně Gorramu nešlo o jatka, jakkoli po nich toužil.

Bylo třeba prokázat, že Kernova strategie je správná.

Od bronzového plátování Kernova štítu se odrazil šíp a zabodl se do úzké dobytčí stezky. Kern zavrčel a mnoho nechybělo, aby vytrhl meč a pustil se bezhlavě po svahu dolů.

„Ne," zašeptal. Tak ne. Ještě ne.

„Zpátky, zpátky, zpátky!" zakřičel na ty pod sebou. Pak přes okraj štítu sledoval, jak Reave a Desagrena brání zídku, zatímco ostatní čtyři bojovníci se rozbíhají vzhůru. Ossiana, který vedl ústup, bylo snadné poznat podle jeho vyholené hlavy. Pak Garret Klípec a Mogh. Gard Foehammer se držel vzadu, připraven se ihned vrátit, kdyby Reave a Desa zaváhali nebo se dostali do potíží.

Nic takového se nestalo. Daol a Hydallan zasypávali seshora Vaniry salvami šípů. „Napnout!" vykřikl Daol klidným a vyrovnaným hlasem. Pobízel ostatní k ještě větší rychlosti. Ale byl to jeho otec Hydallan, který čekal o vteřinu déle, aby měl jistotu, že i Brig Dřevec a Ehmish jsou připraveni, než vykřikl: „Střílejte!"

Dolů slétly další čtyři jasanové šípy. Bolestivý výkřik, a jeden z nájezdníků padl na kolena se šípem trčícím ze stehna.

To poskytlo Reaveovi a Dese čas, aby se mohli začít škrábat nahoru za ostatními, přičemž se krčili před šípy, kterými odpovídali Vanirové.

Desa stále naštěstí držela štít mezi sebou a nájezdníky. Dva šípy jej zasáhly s takovou silou, že prorazily tenké oplechování. Reave neměl tolik štěstí a zaskučel bolestí, když se mu šíp zasekl do zadku. Kern nadskočil, připraven vést útok na pomoc svému příteli, ale Reave jen máchl rukou, zlomil šíp a nechal hrot zabodnutý v půlce. Prozatím.

Muselo to být bolestivé, ale sotva šlo o život.

Jen ať přijdou, připomínal si. Takový byl plán. Jen ať nájezdníci přijdou ke Kernovi a jeho vlkům.

Přišli. První stupeň svahu překonali s vítězným řevem. Osm bojovníků se dostalo přes kamennou zídku a rychle zdvihlo štíty, jimiž odráželi přilétající šípy. Kryti touto záštitou, přibíhali další bojovníci. Byli čtyři. Pak lučištníci, někteří z nich odhazovali luky a v jejich rukách se zaleskla obnažená ocel.

Nakonec se z mlžného příkrovu vyřítil jejich vůdce.

Aniž by ho Kern viděl, věděl, že to bude Vanir. Žádný Grimnirův přisluhovač s vlasy barvy námrazy. Dnes ne. Nebyl to žádný z Ymirishů, kteří tuto zimu obrátili Kernův život naruby, když zjistil, že je pokrevně spřízněn s cizáckými seveřany. A co bylo horší, uvědomili si to i jiní.

Muž měl kostnatý obličej, rys společný většině Vanirů. Jeho tvář rámoval hustý vous a ocelová přílba s býčími rohy částečně kryla rusé vlasy, do nichž měl vpleteno množství zlatých kroužků. Jeho hruď kryl kyrys z tvrzené kůže, pošitý kovovými proužky, a lehké brnění ze silných bronzových šupin. V jedné ruce třímal meč, ve druhé veliký protáhlý štít a kráčel vzhůru do svahu s takovou lehkostí, s jakou by Kern rázoval po ušlapané lesní cestě. Při každém kroku jej do svalnatého stehna udeřil válečný roh zavěšený na opasku.

Okamžitě se na něho snesla sprška šípů. Některé prorazily oplechování a jejich hroty uvízly v dřevěném těle štítu. Vanir rychlým pohybem přejel čepelí meče líc štítu a odsekl vyčnívající dříky. V tu chvíli se na okamžik odkryl, jako by vyzýval lučištníky, aby jej zasáhli do obnažené hrudi.

Nikomu se to nepodařilo, i když několik šípů prolétlo blízko.

Kern nechal dojít Vaniry až sem. Jen sem a dál ne, řekl si, když sledoval nepřátele chystající se k boji. Cimmeřanští lučištníci stačili zabít jen jednoho z nich. Teď se bezhlavě a s divokým řevem na rtech vrhli na poslední část svahu.

Nohy čvachtaly v blátě. Meče se zabodávaly do země a sloužily jako opora. Pozdvižené štíty pomáhaly udržet rovnováhu. Hnali se rychleji,

než kdokoli předpokládal, probíjeli se svahem k obráncům. Ke svým nepřátelům.

Teď, když se Vanirové pokoušeli ztéct druhou zídku, poslední úroveň pod Kernem, šly luky stranou a meče vylétly z pochev, když se všichni vrhli do obrany svahů pod vesnicí. Deset Kernových nejlepších zadržovalo poloviční přesilu. Bojovali bok po boku nebo zády k sobě, když bylo potřeba. Meče se zdvíhaly a dopadaly, bodaly a vykrývaly výpady nepřátel.

Krev stříkala na zem a bolestivý křik raněných mužů a žen rozbil veškerá Kernova předsevzetí.

Tasil meč a rozběhl se po dobytčí stezce, aby mezi naostřenými kůly našel místo, kudy by mohl sklouznout mezi bojující. Aodh už byl také na nohou, přestože nikdo z Gorramů poblíž něho podle dohody úkryt neopustil. Měli za úkol bránit třetí, poslední úroveň a vesnici na svazích nad nimi. To byla dohoda, a také sázka, kterou Kern učinil.

Sázka, kterou teď mohl prohrát, protože další Vanirové už byli v dolní části svahu. Dva bojovníci s meči vyrazili vpřed a narazili Daola zády do skalní rozsedliny. Mladý bojovník se ohnal mečem a jen taktak odrazil smrtící úder mířící na jeho hruď.

Druhý Vanir zdvihl meč nad hlavu a Daol na poslední chvíli uhnul, čepel vykřesala jiskru ve skále sotva na prst od jeho oka. Uskočil na druhou stranu a znovu jen o vlásek unikl smrti.

„Ne!“

Kernův řev zaduněl nad bitevní vřavou. Sebral všechnu sílu, odrazil se od okraje dobytčí stezky a přeskočil naostřené kůly. Se zdviženým mečem a štítem skloněným stranou proletěl vzduchem na délku dospělého muže a nohama plnou vahou dopadl na ramena muže, který ohrožoval jeho bojovníka, jeho přítele.

Cítil, jak se kosti vytrhávají z kloubů a praskají. Viděl se, jak dopadá na jeho ramena a prudce vykopává. Naráží do jeho boku a štítu, jehož ostrá poklice mu drásá paži a naráží do drátěné košile.

Hlavou udeřil o hranu skalní rozsedliny, do níž byl Daol zatlačen. V hlavě mu explodovaly fialové jiskry a bolest mu zastřela zrak i myšlenky.

Zůstal však natolik při vědomí, aby nepustil meč. Naštěstí, protože nájezdník, stojící nad ním a náhle trochu zmatený, zapomněl na Daola a sekl po něm. Jeho těžká čepel zahučela o Kernův chvatný kryt.

Smrtelná chyba. Daol přiskočil a vrazil nájezdníkovi tři stopy ocele do zad, až čepel vyjela žaludkem. Podržel jej, dokud z něho se smrtelným řevem nevyprchala všechna síla. Krev vystříkla na zem a Kernovi do obličeje a do vlasů. Pak Daol skopl tělo přes zídku a poslal je dolů po svahu.

Za ním letělo další tělo, když Gard Foehammer prohnal kopí hrudí dalšího nájezdníka. Pak další, které jen o kousek minulo jeho hlavu.

Kern se postavil na nejisté nohy, věděl, že jeho slabost nemá nic společného s úderem do hlavy. Odstrčil Daolovu ruku, nechtěl, aby se ho teď kdokoli dotýkal.

Před očima mu ještě tančily fialové pablesky sil a on věděl, že to tu bylo zase. Opět uchopil něco, čeho se neměl ani dotknout. Nebo to znát. Nebo...

Kern vycítil nebezpečí dřív, než Daol vůbec zareagoval. Jeho přítel se napůl otočil zpět ke kamenné zídce. Pak náhle napřáhl meč a vrhl se ke Kernovi, aniž by ten stačil cokoli udělat nebo říct.

„Vzadu!“ vykřikl jen.

Příliš pozdě se Kern otočil a přikrčil. Pozdě a nedostatečně zdvihl meč do střehu. Protože neměl sílu na střet s vůdcem nájezdníků, sklouzl za Ossiana, který ležel na zemi v bezvědomí, nebo mrtvý. Vanir se napřáhl a meč zasvištěl vzduchem, aby proťal Kernovo hrdlo.

A pak se to stalo, čas se zpomalil, když nával síly zaplnil Kernovu mysl a svaly. Naléhavé volání, důraznější než tep jeho vlastního srdce, mu bušilo v uších. Cítil, jak se v něm vzdouvá temnota, jak je k ní přes její odpornou podstatu přitahován a zapuzuje přitom vše, co měl až dosud na světě za správné. Jak snadné; ukročit z cesty a nechat temnotu, aby zničila muže, který ho ohrožoval. Stačilo by jen vyslyšet ono volání.

Neudělá to. Zarazil ten tok síly jako v posledních týdnech už mnohokrát. Zadusil jej, aniž by se staral, co by se mohlo stát. Co by se určitě stalo. Co se téměř stalo.

Uprostřed malé laviny kamení, naostřených kůlů, bláta a změti rozevlátých rukou a nohou se zaleskla dýka a zabořila se téměř celou čepelí do Vanirova boku. Zranění nebylo smrtelné - sotva jej trochu rozkolísalo - ale způsobilo, aby švihnutí mečem zamířilo o něco výš, a Kern se tak stihl přikrčit a vyhnout se smrtící ráně.

Dopadl na kolena, jeho štít udeřil o zem, a vrazil svůj krátký meč do mužova žaludku až po jílec kluzký krví.

Horká krev mu zalila paži a meč Kernovi vyklouzl z ruky, když se nájezdník naklonil ke straně. Vůdce Vanirů se svalil na bahnitý svah s mečem zdviženým nad hlavou a jednou rukou svírající meč trčící mu z břicha.

Gorramský mladík se zarazil na místě a s rychlostí a hbitostí vlastní jen mladým chlapcům vyskočil na nohy. S vysokým křikem, někde mezi ječením a řevem dospělého muže, znovu a znovu bodal Kernovou dýkou do hrudi zhrouceného muže.

Seshora se z půlstovky hrdel ozvaly bouřlivé ovace. Když Gorramové viděli, že vanirského vůdce dostal malý chlapec, přestali se schovávat a mávali pěstmi a zbraněmi k zataženému nebi; jejich hněv a jásot se valily dolů svahem. Vanirové nechali jejich křik téměř bez odpovědi, neboť zvěst o smrti jejich vůdce se šířila rychle.

Seveřané se po jednom i po dvojicích odpoutávali z boje. Skákali z dobytčí stezky, horempádem klouzali na její nižší rameno, přes kamennou zídku a pak se bezhlavě hnali do krytu lesa a do bezpečí.

Nebo si to alespoň mysleli.

Kern rychle vstal a zachytil chlapcovu ruku, která se znovu napřahovala, aby zabodla dýku do Vanirovy hrudi. Mladík lapal po dechu a téměř plakal, když zíral do tváře muže, jehož pomáhal zabít, a pak do Kernových zlatých očí. Slzy vytvářely cestičky na jeho špinavých tvářích, ale tentokrát jeho vzdorovitý pohled neuhnul.

Kern mlčky zavrtěl hlavou. Pak vykročil k okraji stezky, podíval se dolů, vložil dva prsty do úst a třikrát dlouze, ostře hvízdl.

Jako pasti sklípkanů se náhle ve spodní části svahu otevřelo pět děr. Jednu z nich krylo trnité roští, připevněné k hrubé fošně. Další dvě byly překryty slabými suchými kmeny, které byly natolik lehké, že se daly snadno odkulit. Nahuďr a Valerus zakryli své díry vlastními štíty, které poházeli drny, aby Vanirové mysleli, že jdou opravdu po zemi.

Pět pavoučích děr se otevřelo a ven se vyřítila změť paží a mečů, které si mezi Vaniry vybíraly daň poslední krve. Starý Finn dostal dva, kteří se pokoušeli proklouznout kolem něho. Jednomu přeťal podkolenní šlachy, druhému proklál hruď širokým mečem.

Valerus své odkrytí načasoval poněkud hůře. Jakmile odhodil štít, přistála mu v obličeji bota a nájezdník spadl přímo do jeho pavoučí díry.

Uvnitř se chvíli převalovala změť končetin a mečů. Pak se Valerus vztyčil a zvesela zamával do svahu.

Kern čekal vedle gorramského mladíka a pozoroval boj. Napočítal šest mužů a jednu ženu, kterým se nakonec podařilo uprchnout do mlhy, válející se dole. Z více než dvaceti útočníků se zachránilo sedm. Když. zběžně přepočítal své muže - včetně Ossiana, který seděl s Desagreninou pomocí a tiskl si k hlavě kus zakrváceného vlněného hadru - vypadalo to, že jeho lidé přežili, aby se mohli probojovat dalším dnem.

A dalším.

Tohle teď byl jejich život. A nejspíš to bude i jejich smrt.

„Tvoji muži bojují, jako by jich bylo víc než ve skutečnosti, řekl chlapec a přistoupil ke Kernovi. Stále svíral dýku, z jejíž rudé čepele odkapávala krev. Už dýchal klidněji, jen chvílemi se zajíkl.

„To ano," souhlasil Kern. Pohlédl vzhůru, kde uviděl téměř všechny obyvatele vesnice Gorram, postávající na dobytčích stezkách, pěšinách či před chýšemi. Jejich ovace skončily a teď sledovali závěrečné divadlo smrti, odehrávající se pod nimi.

„Myslím, že ještě víc, než sis všiml."

Protože boj zvolna utichal a volání síly se vytrácelo, obrátil svoji mysl opět k tomu, proč zde byli. Předvedli se docela dobře.

„Tady," chlapec podával Kernovi jeho dýku. „Asi ji teď budeš chtít zpět.

Kern zavrtěl hlavou. „Nech si ji." Pohlédl na tělo padlého vanirského vůdce, stále roztažené na blátivém svahu. „U Croma, zasloužíš si ji."

Určitě. Ve dvanácti letech se stal mužem, když zabil svého prvního nepřítele.

„Neřekneš to nikomu?" zeptal se. Otřel si špinavýma rukama uslzený obličej. Už nevypadal tak sklíčeně. Byl silnější. „Neřekneš nikomu, že..."

Že brečel? Kern věděl, jak těžké břemeno teď leží na chlapcových - mladíkových - ramenou. Příliš brzy. Nebylo to poctivé. Ale asi nutné, pokud má Cimmerie přežít.

„Neřeknu," slíbil a pokynul novému muži, aby vykročil po stezce, kde na něho čekali ostatní gorramští bojovníci. „Neřeknu," zašeptal spíš pro sebe.

„Zvykl jsem si uchovávat tajemství."

2

Do poledne pronikly hřejivé sluneční paprsky slabým příkrovem mraků a zatlačily přízemní mlhu do nejhlubších stínů lesa. Vzduch se sice příliš neohřál, protože i přes sluneční svit občas zapršelo, ale přece jenom to pomohlo.

Život se vrátil k normálu, nebo téměř k normálu, stejné rychle, jako byl narušen příchodem Kernovy malé družiny. Dobytek opět scházel po příkrých stezkách na pastvu k několika blízkým potokům, kde jej muži střežili jak před nájezdy Vanirů, tak okolních klanů. Vesničané také pracovali na roztroušených zahrádkách nebo hledali potravu v lese. Děti sbíraly kameny na opravu poškozených zídek. Nesměly však daleko. Ty větší sbíraly dříví na oheň nebo nosily vodu.

Mnozí si při práci zpívali; táhlé, pomalé písně o prohrách a vítězstvích. Takový byl východní zvyk.

Kernovi bojovníci se zase po skončené bitvě dali do rychlého a rutinního úklidu a sbírání kořisti. Tábořiště na úpatí svahu bylo zakrátko hotové. Několik bojovníků postavilo stany - některé z plsti, jiné z plátna načichlého zatuchlinou. Většina však jen na zemi rozvinula přikrývky a věnovala se jiným úkolům. Několik mužů odešlo pro dříví, jiní vařili. Někteří ošetřovali raněné a zbývající odtahovali na hromadu mrtvé Vaniry a nabodávali několik hlav na kůly jako varování pro všechny nepřátele. Hledali dobré kusy oblečení, brnění a zbraně. Tomu se naučili za měsíce společného života, kdy se probojovávali přes polovinu Cimmerie a zase zpátky. Každý znal svůj úkol. Nikdo se nedohadoval, nikdo si nestěžoval.

Nikdo se na nic neptal, když Kern po několik následujících hodin klopotně sbíral síly, i když na Daolovi bylo znát, že je zvědavý.

Kern se vyhýbal jeho tázavým pohledům a staral se o raněné, dokud jeho dlouholetý přítel nevzal Ehmishe a neodešli spolu na lov do nedalekého lesa. I pak ještě půl hodiny vyvářel kusy plátna na obvazy a držel Desagreně okraje hlubších ran, aby je mohla sešít.

Věděl, že mohlo být hůř. Garret Klípec měl novou ránu na pravé tváři. Táhla se mezi jizvami, které mu svým spárem způsobila Grimnirova sněžná kočka, když mu vydrápla oko. Wallach Šedovous vytáhl z kožené manžety, kryjící pahýl jeho levé ruky, kus vlny nasáklý krví a nacpal dovnitř suchou vycpávku.

Největší strach měli samozřejmě o Ossiana. Ale ukázalo se, že ho jen pořádně bolí hlava a na levé straně, kde se mu vanirský vůdce pokusil okrajem štítu rozčísnout lebku, má rozseknutou kůži. Celou polovinu jeho hlavy zabírala nepěkná, černorudá podlitina.

„To by sis aspoň týden neměl holit," poznamenala Desa. Šít nebylo co. Taurský bojovník potřeboval jen pevný obvaz a mast na zastavení krvácení.

Ossian zavrčel a přejel si rukou po pravé straně hlavy, dohladka vyholené ostrým nožem. Tento zvyk převzal po svém otci, náčelníkovi klanu Taur. A stejně tak si nechával růst dlouhou bradku, do níž si vpletl čtyři stříbrné kroužky, které vzal zabitým Vanirům.

„Hlavně že mám hlavu na místě," prohlásil nakonec.

Pak vděčně pokývl Dese, bodře plácl Kerna přes rameno a zavolal na Mogha a Danona, aby zvedli své líné zadky a přitáhli seshora zbývající mrtvoly Vanirů.

Zachmuřený Mogh a tichý, schopný Danon byli další dva Taurové, kteří se přidali k vyhnancům, když Kernovi bojovníci pomohli prorazit vanirské obležení Tauru. Všiml si, že ti muži spolu tráví víc času od smrti Ashuly, která patřila do stejného klanu, a od chvíle, kdy Ossianova otce našli v troskách Gaudu. Obě ztráty Ossiana hluboce zasáhly.

Teď Kern a Desa sledovali, jak energický Taur převzal řízení sběru kořisti. Pochyboval sice, že pod jeho dohledem budou muži pracovat rychleji, ale byl rád, že se tak brzy postavil na nohy.

„Bude v pořádku," řekla Desa. Shrnula si mastné černé vlasy a svázala si je na temeni do uzlu. Desagrena měla úzký obličej a veliké, výrazné oči, které až příliš prozrazovaly její povahu. I když teď by Kern přísahal, že v jejím výrazu vidí náznak soucitu. Ona by to ale určitě popřela. A patrně by mu pěkně zostra odsekla. „Je to čistá rána."

Ne všechna zranění jsou vidět, pomyslel si Kern, ale mlčel. Jen pokrčil rameny a pokynul k jejich dalšímu pacientovi. „Myslíš, že už čekal dost dlouho?"

Reave byl jediný, kdo v táboře vypadal, že odpočívá. Ležel natažený v celé své impozantní délce na čistých, vlněných dekách. Ležel na břiše, hlavu opřenou v mohutných dlaních, a sledoval okolní ruch. Jako vždy horkokrevný Reave na sobě neměl halenu ani kabátec. Úplně mu stačil cestovní plášť z medvědí kůže, s jednoduchou vlněnou podšívkou. A silný kilt, oblíbený u většiny Cimmeřanů. Byl také jeden z mála, kteří si neosvojili východní zvyk omotávání chodidel měkkou látkou.

Kern nikdy nenosil kamaše, protože jeho stejně nikdy nic nedokázalo zahřát. Kvůli jeho severanské krvi, tak prodchnuté ledovým dechem zimy. Reave odmítal oděv navíc z podobné prostého důvodu. Byl to nejtvrdohlavější člověk, kterého Kern kdy poznal.

A pokud to vypadalo, že si Desagrena hodlá následující chvíle náležitě vychutnat, sotva jí to mohl mít za zlé. Musela se s jeho chybami vyrovnávat mnohem častěji než kdokoli jiný.

„Kdyby měl štít," řekla tak nahlas, aby to Reave slyšel, „vyhnul by se spoustě nepříjemností."

Reave se jen letmo ohlédl. „Když mám široký meč, nemůžu se tahat se štítem," odpověděl zvolna dunivým hlubokým hlasem, jako kdyby mluvil k děcku.

„Možná, že je čas zbavit se toho ohromnýho kusu železa, co tak miluješ," odsekla. „Nebo si něco dokazuješ? Vždycky prostě musíš mít ten největší meč?"

Teď se otočil a hustým houštím jeho vousů proskočil šelmovský škleb. „Nikdy dřív sis na délku čepele nestěžovala," prohlásil a rozchechtal se.

Doběhnout Desagrenu nebylo nijak jednoduché. Ta jedovatá ženská si dovedla poradit v bitvě i mimo ni. A aby ji pomalejší Reave tak bryskně usadil, také nebylo obvyklé - byl to opravdu pěkný páreček.

Jeho žert ale nemohl zůstat bez odezvy. Desa ctila pomstu. Usmála se jeho bujarému smíchu, popadla dolní okraj jeho kiltu a prudkým trhnutím odhalila Rcaveův nahý zadek a zlomený dřík šípu, trčící z jedné půlky. Kern měl dojem, že vlněnou látku zkroutila tak, aby zachytila roztřepený konec dříku, ale přísahal na to nemohl. Ale proti by si také nevsadil.

Reave se rázem přestal smát a udeřil pěstí do země. „Zatracená ženská."

„Pro tak silnýho a velkýho chlapa je to sotva tříska."

Sehnula se a zatahala za zakrvácený zbytek šípu, aby zjistila, jak pevně drží. Ze zranění, na kterém se už začínal tvořit strup, vytryskl pramínek čerstvé krve. Reave sykl bolestí.

„Spečeme ránu," řekla mu, když se Kern vrátil s nožem od ohniště. Rozžhavená čepel přiložená na zranění bývala obvykle tou nejlepší léčbou. Vzala kousek suché kůže, ovinula ji kolem dříku a pevně sevřela. „Udělá to Kern. Nemusela bych se trefit, a vypálila bych špatnou díru. Ještě by ses styděl, že máš vzadu stejně velkou díru jako v hlavě, ty tvrdohlavej pacholku." S těmi slovy na jedno trhnutí vyrvala šíp.

Kern nečekal, a i když se Reave kroutil bolestí, připlácl mu rozžhavenou špičku nože na ránu. To byl nejlepší způsob, jak zabránit krvácení a infekci. Pak odskočil k Dese, z dosahu hromotluka, a čekali, jak se s tím Reave vyrovná.

Mohli být klidní. Reave sice řval, ale bylo to napůl radostí a úlevou. Znovu a znovu tloukl pěstí do země. Garret Klípec a Hydallan vzhledli od přípravy ohňů. Garret se otočil a vystrčil na Reavea holý zadek. Dokud bezpečně ležel na zemi, mohl si dělat z hromotluka legraci.

„Vem si z toho příklad, Kerne. Ženský. Bolí z nich zadek."

„Nakonec tě vždycky dostanou."

Kern se zanedlouho vytratil a nechal Desu, aby se s přehnanou péčí a vervou věnovala Reaveovu zranění, a Reavea, aby si stěžoval na její přílišnou pozornost, což mu samozřejmě nikdo v táboře nevěřil. Starý Finn s Garretem se začali nahlas popichovat a předstírali, že jsou rozhádaný pár. To mělo za následek Reaveův smích a ledové pohledy Desagreny.

Daolův otec Hydallan se ujal úlohy soudce v obou střetech a přispíval drsnými a mnohdy oplzlými radami.

Kern popadl sekerku a kožený popruh na nošení dříví, ale zastavil se u Murroghského lesa, aby pozoroval a naslouchal. Usmíval se, neboť to byl vzácný okamžik, kdy ho nikdo neviděl, a on nemusel předstírat, že není vyhnanec, dokonce ani mezi svými vlastními bojovníky a přáteli.

Ještě nedávno se zdálo, že nic předstírat nemusí. Tehdy, kdy se pokládal za Cimmeřana, alespoň podle místa narození. Jako všichni z Gaudu (a jako asi všechny klany z Conallského údolí) měl obavy z nepřirozeně dlouhé zimy, nedostatku jídla, nájezdů Vanirů a zvěstí o severském démonovi Grimnirovi, který pustošil západní a severní oblasti Cimmerie. Jeho odlišný zjev ani dotek zimy, přetrvávající hluboko v jeho kostech a krvi, ho nijak neznepokojoval do doby, kdy jej náčelník Cul právě pro jeho odlišnost vyloučil z klanu a označil za vyhnance.

Následující týdny tvořily v Kernově paměti změť nesouvisejících útržků. Rychlý pochod na jih. Stopy ve sněhu - nájezdníci pronásledující jeho klan a přátele! - pronásledování. Přišel pozdě.

Zajali Daola. A Maevu, dceru Buroka Medvědobijce.

Náčelníka Cula a klan opustili čtyři bojovníci a jeden mladík, aby se přidali ke Kernovi, který Vaniry pronásledoval.

A tehdy, při osvobození zajatců, poprvé uviděl muže, který se mu podobal. S vlasy barvy námrazy. Se zlatýma vlčíma očima. Dalšího Ymirishe spatřil, když jeho neuspořádaná smečka prolomila obležení Tauru. To bylo poprvé, kdy se Kern musel začít zabývat existencí jemu podobných. Leželo mu to v hlavě po celou dobu, co si se svou družinou probojovával cestu Krvavým průsmykem. Severozápadními zeměmi Cimmerie.

Odpověď dostal, alespoň si to myslel, když Grimnira strhl s sebou z útesu během bitvy nad Conarchem. Že důležité je to, že si zvolil odpor proti Grimnirovi a severským hordám. Že není...

...jedním z nich!

„Zády k lesu sotva posbíráš nějaké dříví."

Kern sebou trhl, jako by byl přistižen při něčem mnohem horším než jen chvilce zamyšlení.

Otočil se. Daol se opíral o kmen suché břízy. Byl o pět let mladší než Kern. Dosáhl už sice mužné výšky, přesto se pohyboval s mladickou lehkostí a elegancí. Poté, co jen o vlásek unikl smrti, už zase přibral, ale jeho oči měly stále temný nádech, přestože po svém střetu s obřím pavoukem v Černých horách už zase vypadal zdravě.

Lovec držel v jedné ruce luk se založeným šípem, připravený okamžitě vystřelit. Meč měl v pochvě u pasu. Plášť z jelenice si přehodil přes ramena, aby měl volné ruce.

„Taky je to dobrý způsob, jak se nechat zabít," poznamenal ještě jeho dlouholetý přítel.

Kern vykročil k Daolovi a nechal tábor za zády. Když došel k bříze, začal osekávat větve, které na soušce zbývaly. „Zatím se to nestalo."

„Ale ne proto, že by se o to nikdo nesnažil," podotkl Daol.

Pravda. Ze severozápadních končin se Kernovi bojovníci probojovávali zpět přes Cimmerii, tentokrát nižšími polohami pod horou Crom,

a do Conallského údolí. Do Gaudu. Grimnirovy hordy je bohužel odrazily. A poté, co při obraně zničené vesnice zemřel další k Kernových „vlků“, nebyl důvod, proč dále zůstávat.

Ashulina smrt Kerna stále pronásledovala. Pronásledovala ho, když se přes Černé hory hnal ke klanům východní Cimmerie, aby získal čerstvé síly na výpad proti Vanirům. Vypadalo to, že alespoň tohle budou mít.

Snad.

Kern usekl jednu větev, pak druhou. Uložil je do popruhu, což byly dva kusy kůže, přivázané ke dvěma dřevěným držadlům. Zdvihl sekyrku, aby usekl třetí větev.

Daol se stále opíral o odvrácenou stranu kmene. Pořád čekal.

„Myslel jsem, že jsi na lovu.“

Nechtěl se pouštět do žádných sporů. Jakmile si vzal Daol něco do hlavy, bylo to jako snažit se vzít psovi čerstvou kost.

„Byl jsem. Ehmish trefil králíka v běhu. Na šedesát kroků. U Cromova zlatýho šípu, to byla rána.“

„A?“

„Vletěl do vřesu. Musel jsem ho tam jít hledat, protože jsme se vsadili... jenže tam nebyl. Jen trochu krve a hrst chlupů. A veliká stopa. Vlk.“

Kern při zmínce o vlku vzhlédl. Daol měl pochopitelně na mysli jen jediného. „Bílá noha?“

Přikývnutí. „Měls Ehmishe vidět. Vztekal se víc než Burok Medvědobijec, když jsme mu do postele schovali rybu.“

Zvláštní myšlenka, teď, když vesnice byla mrtvá stejné jako jejich bývalý náčelník. Klan sotva přežil a jen několika tuctům jeho příslušníků se podařilo uprchnout sem, na východní stranu Černých hor. Tehdy došlo k opravdovému setkání. Při nočním útoku na vanirský tábor narazili na náčelníka Cula, vedoucího smíšený oddíl Gaudů a místních murroghských válečníků. Jeden druhého si po těch měsících měřili.

Cul jen zavrtěl hlavou a nevěřícně se rozesmál. „Vlčí oko. Kdo jiný než ty.“

Kern se otočil, tohle bylo na něho příliš. Nevěděl, co říct. Nebo udělat. V tu chvíli ne. Čekal, zatímco ostatní se shromažďovali kolem.

„Měl bys jít s námi,“ řekl nakonec Cul. „Aspoň abys prokázal úctu náčelníkovi Moragovi. Někteří by vás rádi viděli. I když tebe zrovna ne. Ale ostatní.“

Nalezení dalších přeživších dodalo Kernovým bojovníkům trochu naděje. Ale dlouho to nevydrželo.

Jednou z klanu, navždy z klanu. Vlčí muži nikdy nebudou doma vřele vítáni.

„A co pak Ehmish udělal?“ zeptal se Kern. Cítil, jak se mu někde v podvědomí pohnuly stíny, to strašlivé naléhání, které v posledním boji sotva ovládl.

„To co bys čekal. Prolezl vřes sám, aby se přesvědčil, že mu nelžu. Trochu brblal a vrčel. Pak vyndal další šíp a prohlásil, že dalšího dostane stejně. A taky jo. Ten kluk má skvělý instinkty.“

Nebylo zrovna poctivé nazývat Ehmishe klukem. Teď už ne. Bylo mu teprve patnáct let a ještě nedosáhl mužné výšky, ale už mnohokrát zabil a mohl být zabit. Pokud dnes na sebe dvanáctiletí chlapci brali odpovědnost mužů, byl Ehmish už téměř veterán.

„Nechal jsi ho tam samotného?“ Mohli tu někde být Vanirové. Kern o tom sice pochyboval - necítil je - ale možné to bylo.

Daol pohlédl úkosem na Kerna. „Našel nás Aodh. Přesvědčil jsem ho, aby šel s Ehmishem jiným směrem, a já jsem pokračoval sám. Šli obloukem k západu, na druhou stranu, než kam vedly stopy. Byli pryč jen chvíli, když se objevil Bílá noha, s krvavou mordou. Docela mě vylekal. Zapomněl jsem, jak je velikej. Přísahám při Cromovi, že ten vlk je den ode dne drzejší. Od té doby...“

Od té doby, kdy se k nim připlížil při nočním útoku proti Vanirům a Cul ho viděl, jak bojuje s Kernem. Chrání ho? Chtěl tohle Daol říct? Cul se nerozpakoval o tom vyprávět.

Kern pokračoval v osekávání břízy. Třísky odletovaly a vzduch plnila vůně dřeva.

Stejně jako si všichni v družině zvykli na doprovod velikého vlka, který je považoval za něco jako smečku, stále častěji se zdálo, že se chová víc jako věrný strážce než jako divoké zvíře. Kern na něho poprvé narazil sám tuto zimu. Bylo to dlouhé, kruté období nekončícího chladu, bez známek návratu jara, a útoky Vanirů byly s každým měsícem horší. Vypadalo to, že se Cimmerie změní v jediný blok ledu, pokud klany dříve nevyhladoví nebo nepadnou za oběť nájezdníkům.

Osamělý vlk ho napadl díky nezměrnému hladu a strachu. Byl dost zubožený, proto se jej Kernovi podařilo přemoci a potom ho nechal jít. Nikdy nedokázal přesně říci, proč mu zvířete bylo líto. Snad proto, že byl sám vyhnancem. Od té doby ho vlk sledoval přes dva horské průsmyky a mnoho bitev. Bezpochyby se dobře živil mrtvolami, které za Kernem zůstávaly.

Účastnil se i bitvy nad Conarchem, kde Kern s sebou strhl Grimnira přes hranu útesu.

Následoval ho přes rozpukané lávové pole do Venaria a pak k tomu, co zbylo z Gaudu poté, co nájezdníci zničili vše, co kdysi Kern a ostatní nazývali svým domovem.

Táhl s ním přes Černé hory, kde Kern a Daol upadli do zajetí klanu Galla. Když se pak opět vrátili ke svým přátelům, doprovázel jej vlk do východní Cimmerie, kde se Kern snažil zverbovat jakékoli zbývající posily, s nimiž by se mohl postavit Grimnirově válečné hordě. Grimnirovi samotnému. Dříve než ten obří přízrak zlomí vaz tolika klanům, že nebude nikdo, kdo by zabránil přívalu nordheimských hord přes hranice.

„Kerne?“ Hlas byl vzdálený a tlumený, jako když pěst buší do mohutných vrat. „Kerne. Kerne!“

Kern volání neslyšel a dál útočil na břízu prudkými ranami sekyrky. Další suchý pahýl odlétl od kmene barvy staré kosti a spadl mu k no-

hám. Pak se pustil do samotného kmene, sotva si všímal velkých třísek, které ho občas udeřily do obličeje.

Hlas mu zařval do ucha.

Ruka ho popadla za rameno.

Otočil se, sekyrku zvednutou k ráně.

Zmatený Daol opatrně uskočil. „Co je s tebou? Co jsme se setkali s náčelníkem Culem, jsi nějaký divný. Co nás vzal ke klanu Murrogh a my našli...“

„Vím dobře, co jsme našli u klanu Murrogh,“ odtušil Kern. Nutil se ke klidu a dusil hněv, který vřel tak blízko pod povrchem.

„Taky jsem viděl toho bojovníka, na kterého jsi dneska skočil.“ Mluvil klidně, téměř netečně, ale přesto jeho slova měla sílu pořádného políčku. „Zlámal jsi mu kosti v obou ramenou, Kerne, a jednu ruku jsi mu málem utrhl. Z místa, odkud jsi skočil, jsi mu tohle nemohl udělat.“ V jeho šedých očích se zračila nejistota. Jako každý Cimmeřan věřil jen tomu, co viděl nebo čeho se mohl dotknout.

Stejně jako kdysi věřil Kern. Když mi řekneš, že tam o nic víc nešlo, budu ti věřit. U Croma, Kerne, po tom, co jsi pro mě udělal a po tom, čím vším jsi nás provedl, ti uvěřím, když řekneš, že umím lítat. Skočím z nejbližší skály, abych ti to dokázal. Ty to přece víš.“

Věděl. O Daolově věrnosti nebylo nikdy pochyb, ať už mladík věřil čemukoli. A Kern po něm zase musel žádat mnohem víc. Po všech.

Kern se sehnul, sebral pahýly větví a přidal je k dříví, které už měl naskládané v popruhu. Hodil si lehkou otep na rameno, vzal sekyrku a postavil se tváří k příteli. „Jestli jdeš do tábora, řekni ostatním, že večer ještě zůstaneme v táboře a vyslechneme oslavné písně Gorramu na jejich nového bojovníka. Ale brzy vyrazíme do Murroghu bez ohledu na to, jak se vesnice rozhodne.“

Protáhl se kolem Daola a nechal ho stát ve stínu staré břízy. Daol ho nenásledoval, přesto na něho zavolal.

„Řekni to, Kerne. Řekni mi, že se nic neděje.“

Zastavil se, na okamžik se zamyslel a nakonec zavrtěl hlavou. Nechtěl se ohlížet. „Neděje se nic, s čím bys mohl něco udělat,“ odpověděl opatrně. Pak zamířil k lesu pro další dříví. Sám.

Některá břemena musí nést sám.

3

Lodurův kůň klopýtal po zasněženém hřebenu, uštvaný tak, že jeho konec byl jen otázkou času. Kolem chvějících se nozder mu v černých strupech zasychala krev a šarlatový pramínek mu smáčel pysky a hrubou srst u huby. Vyfukoval oblaka páry a zdálo se, že každý trhaný nádech musí být jeho poslední.

Jeden opravdu poslední bude.

Lodur věděl, že oči zvířete jsou už slepé. Jedno zhnisalo a nateklo tak, že je kůň už nemohl otevřít, druhé bylo potažené skelnou mázdrou, kterou Lodur viděl u mnoha umírajících mužů. Ymirish znal smrt velice důvěrně a každý by snadno poznal, že kůň je v posledním tažení. Hnědé boky měl pokryté blátem a zaschlou pěnou. Po celotýdenní ostré jízdě měl všechna čtyři kopyta rozštípnutá až ke kosti, a když jej Lodur popohnal, nakláněl se ke straně, aby ulevil pravé přední noze, která krvácela z otevřené zlomeniny.

Kdyby zvíře v tomhle stavu zavedl na okraj útesu, nijak by se nezdráhalo. Proto, tak blízko svému cíli, volil Lodur cestu s velkou opatrností.

Jeho dech mrzl ve vzduchu, a přestože byl oblečen do těžkého pláště z bílého severského medvěda a koženého kabátce s huňatou podšívkou z horské ovce, cítil na pažích a v zátylku husí kůži. Připadalo mu, že tajga Lacheishu je docela příjemná země, širá a rozlehlá. V téhle výšce a tak daleko na severu stále ještě svíraná zimou, přestože pekelné jaro se už usadilo na většině Cimmerie. Svah po jeho boku pokrývala bělostná, tenká vrstva starého namrzlého sněhu. Svah klesal doprava, ke břehům horského jezera, jehož tiché vody měly tak blízko k zamrznutí, že Lodur přímo cítil led ve vzduchu.

Na březích jezera bylo vidět několik rozbahněných stezek. Všechny vedly na rozlehlé prostranství, pečlivě zbavené sněhu a pokryté silnými fošnami. Tam pracovalo několik mužů, žen i mladíků: opravovali vory, z nedalekého lesa nosili palivové dříví; prováděli každodenní práce nutné k přežití.

Zde také bylo ukotveno první dlouhé molo - široká prkenná lávka táhnoucí se daleko za mělčinu, kde se pak větvila do několika směrů. Toto molo bylo jedno z mnoha, která pak navazovala na spleť dřevěných chodníků a plošin, spojujících několik tuctů stavení na kůlech a pár plovoucích chýší. A samozřejmě také sněmovní stavení klanu Lacheish. Dvoupatrová stavba, podpíraná několika tucty silných pilířů, se tyčila nad ledovými vodami a nepotřebovala žádné hradby ani palisády.

Toto místo se dalo skvěle bránit.

Ale klanu Lacheish to nebude příliš platné. Stočil svého koně dolů po zasněžené cestě a pobídl ho do jeho posledního cvalu. Teď už jim nic nepomůže.

Nevážil tu dlouhou cestu proto, aby neuspěl.

Dva týdny! Považoval ten čas za ztracený, ne-li úplně promarněný. Dva týdny, co z Conallského údolí prošel průsmykem Smyčka. Od chvíle, kdy rozprášil několik kmenů klanu Gala - od oné noci ohně, ledu a temných, kožnatých pavoučích křídel. Dva týdny od chvíle, kdy vyslal své hordy, aby štvaly horaly po krajích Sněžné řeky. A jen o trochu kratší dobu od chvíle, kdy přivedl jádro svých hord z Černých hor. Stále v *jeho* stopách. Stále za *ním*.

Kern. Ten falešný. Prokletý Ymirem.

Tak blízko. Byl mu tak blízko, když zkřížil jeho stopu, že mu to až působilo bolest a ostře vnímal pach krve, kterou sdíleli.

A té, která jim společná nebyla.

Bylo to tam pořád, ta cizí pachuť, pod tím chladným čistým ledem, který každý Ymirish sdílel se svým obřím ledovým bohem. Teplý kožnatý pach, ne nepodobný tomu, který stoupal z jeho koně. Krutě se

ušklíbl. Kernova matka byla pouhé zvíře. Cimmeřanská fena, která vrhnula Lodurova zkaženého bratra zde, v zemích kdysi ochraňovaných Cromem. Tato země odedávna patřila Vanirům a nyní, pod velením severských „mužů chladu“, jim bude opět náležet.

Takový byl příslib. To byla síla Ymirova Volání.

Zasněžený hřbet se změnil v pozvolné svahy, které později vystřídalo šedivé bláto. Kopyta koně tepala zmrzlou zem a krev, která z nich tekla, se mísila s bahnem. Lodur mířil přímo k molu, kde dva Lacheishové stahovali vzrostlého jelena zavěšeného na trojnožce ze silných kmenů a několik dalších stavělo vor. Hnal se k nim, jako by chtěl tasit svůj široký meč a setnout jim hlavy.

Jeden z mužů vzhlédl. Po něm žena. Šedomodré oči, černé vlasy podle místního zvyku na spáncích vyholené. Ale pořád jsou to zvířata. Cimmeřanská zvířata.

Dva mladíci vyskočili, když se přehnal přes síť, kterou si k opravě rozprostřeli po zemi, a ostře zastavil přímo u stahovaného jelena.

Ozvalo se několik výkřiků a nespokojených poznámek, ale nic víc. Jak předpokládal. Jeho si nebylo možné s nikým splést. Nikdo jiný v těchto končinách neměl vlasy barvy námrazy a divoké zlaté oči. Ani jejich severní sousedé, rusovlasí Vanirové, u nichž někdy nazlátlé prameny vlasů prozrazovaly stopy aesirské krve.

Ymirish! Požehnaný syn Ymirův, ledový obr a bůh severu. Jeden z Grimnirových věrných, jenž byl po léta velikým válečníkem, a nyní čarodějem ovládajícím síly a majícím poslání.

Znali ho. Poznali ho okamžitě. A pokud se ho zatím nebáli, budou se bát. Budou.

Lodur těžce seskočil z koně a nechal uzdu volně viset podél zvířecí šíje. Zvíře bylo pokryto pěnou a namáhavě nasávalo ledový vzduch do nemocných plic.

„Postarej se o koně,“ zavrčel hrdelní cimmeřanštinou na nejbližšího mladíka.

„Jak se o něj mám postarat?“ zeptal se chlapec a nespouštěl oči z nešťastného zvířete. „Vypadá nemocný.“

Lodur dobře věděl, že je to ještě horší. Kůň měl smrt na jazyku. Vytěsnil zvíře ze své mysli, přerušil dotek, jímž mu poslední dny dodával sílu a nutil je jít o něco rychleji a o něco vytrvaleji. Vzal mu vše, co mu dal pod falešným příslibem, a ještě něco navíc.

Kůň naposledy sténavě zaržál a padl jako podťatý.

Lodur pohlédl na napůl staženého jelena. „Porazte ho,“ řekl a zamířil od skupinky ke svému bratru na konci mola.

Lehký příboj, zdvíhaný ostrým větrem, pleskal o břeh, zatímco směrem ke středu rozlehlého jezera se zdvíhaly vlny s bílými chocholy. Silně tu bylo cítit mokré dřevo a hnijící ryby. Ten pach přehlušoval téměř vše. Lodur skočil na molo, lehce zavrávoral, když mu podrážky uklouzly po věkem vyhlazeném dřevě, a vyměnil si dlouhý, chladný pohled s mužem, který se k němu blížil.

Torgvall byl mladý. Dvacet jedna jar. Ještě léta potrvá, než pocítí v krvi Ymirovo Volání, pokud k tomu vůbec někdy dojde. Jeho vlasy a oči byly stejné jako u všech ostatních Ymirishů. Na jedné tváři měl zduřelou, sklovitou jizvu po spálenině - od hořící větve z ohniště, jíž ho kdosi udeřil. Lodur to věděl. Ten muž zemřel hroznou smrtí.

Torgvall byl o půl dlaně vyšší než Lodur a alespoň o dva kameny těžší. Svou válečnou sekerou, kterou měl zavěšenou přes záda, by kohokoli snadno rozsekl vedví. I Lodura, pokud by se odvážil pozdvihnout zbraň proti Grimnirovu Čaroději.

Torgvall se nesměle dotkl Lodurova těžkého pláště z bílého medvěda. „Je ti chladno, bratře?“

Sám měl na sobě těžké boty, bronzem pošitý kyrys, běžný mezi severskými válečníky, a silnou koženou suknici. Nic víc ho nechránilo před studeným větrem a mrazivým chladem stoupajícím z horského jezera.

V Lodurových očích se zablesklo, ale ovládl se. „Je dost silný,“ odpověděl. Stál na okraji dřevěného mola, cítil, jak po něm chlad jezera

natahuje lezavé prsty a bojoval s pokušením přitáhnout si plášť úžeji ke krku.

Tato zima a jaro byly svědky mnoha změn v Lodurově životě. Jeho ymirishská krev, kdysi tak prodchnutá zimním chladem, že mohl bez oděvu přežít i tu nejsilnější sněhovou bouři, už tomuto účelu neslouží-la. Pohubl. Síla, jíž byl obdařen u Venaria, také ubrala z jeho kdysi mocných svalů. Podkopala jeho sílu válečníka. Vyměnil tělesnou sílu za mnohem větší a strašnější schopnosti a dotek skutečného tepla.

Byla to výměna, které by se nevzdal za nic. Pro kterou by Torgvall zabil. Až také přijde jeho čas.

„Řekni," pravil Torgvall, když šel vedle něho, o půl kroku pozadu, snad z úcty, snad ze strachu. „Přišel jsi přes planinu Hoath?"

„Zčásti. Pod východními svahy Černých hor a pak přes výběžek pla-niny. Našli jsme raněné, rodiny prchající na jih. Ale viděli jsme i jiné známky toho, že se shromažďuje vojsko. Bojovníky na pochodu. Ves-nice předzásobené dřívím, jídlem a vodou na těžké léto."

Po tak dlouhé zimě, plné strádání a vanirských nájezdů, by už cim-meřanské klany neměly mít mnoho sil k boji. Údolí opravdu příliš nevzdorovalo Grimnirovu mocnému meči.

„Viděl jsem ale dost, abych věděl, že klan Hoath je stále dost silný. Nesmíme dovolit, aby se spojili s klanem Lacheish. Ještě ne."

„To nebude těžké," ujistil jej Torgvall. „Cailt Kamenná pěst ještě po pěti letech stále truchlí pro svou dceru. A při tolika mrtvých na obou stranách se Lacheishové ani Murroghové své nenávisti nikdy nevzda-jí."

Zvlášť když je zde Torgvall. Přivádí bojovníky. Dodává zásoby. Sli-buje, že Grimnir, Veliký Hrůzovládce, nemá přinejmenším v úmyslu zaútočit na jejich klan.

Udržuje jezerní klan v neklidu a jeho hněv obrací k jihu. Nikdy k zá-padu.

Ale přesto měl Grimnir určité pochybnosti. Proto byl Lodur odvolán z pronásledování Kerna Vlčího oka, aby odvedl své hordy na sever, na

okraj planiny Hoath, a pak sám co nejrychleji jel ke klanu Lacheish. Do tábora jejich nepřítele.

„To nebude problém," ujistil jej znovu Torgvall, dotčený, že Lodur neodpověděl.

Lodur si jej přesto dál nevšímal a věnoval se okolí. Ukládal si do paměti každou podrobnost. Jejich nohy těžce dupaly po hrubě ohoblovaných fošnách. Občas některá uvolněná zaskřípala, ale jinak Lacheishové odvedli dobrou práci. První domy na kůlech stály v těsné blízkosti mola, s nímž je spojovaly krátké, pevné lávky. Na dveřích byly vyřezány snadno rozpoznatelné symboly - srpek měsíce, meč, dva stromy - podle nichž bylo možné obydlí na první pohled odlišit.

Pak následovala zastřešená plošina pokrytá šedými, plochými kameny, na nichž stála kamenná pec a udírny na zpracování úlovků z jezera. U jedné z udíren pracovaly dvě ženy - z trámu nad sebou sundaly dva svazky jezerních okounů, na žhavé uhlíky hodily několik hrstí třísek a všechno zakryly vlněnou houní, ze které vytvořily něco jako komín udržující teplo a dým. Látku ještě pocákaly vodou z jezera, aby od žhavých uhlíků nevzplála.

Malé plovoucí doky. Rybářské vory.

Na další zastřešené plošině ležely poskládány kotouče lan, svazky silného plátna, kožená pouzdra, meče a hranice dříví. Nářadí a zásoby všeho druhu. Taková místa si Lodur prohlížel zvlášť pozorně.

A pochopitelně také lidi. Místní, kteří tolerovali - i když často jen se sebezapřením - dva Ymirishe uvnitř své vesnice. Mnoho z nich před tím, než prošli kolem, mizelo ve dveřích nebo do stínu. Ti odvážnější, nebo zkrátka jen hloupější, zůstávali stát na místě s rukama na jílcích zbraní a nutili tak jednoho nebo druhého ze zlatookých mužů projít v nepříjemné blízkosti. Šedomodré oči místních byly chladné, pozorné a jejich majitelé připraveni bez ohledu na to, co jim jejich náčelník, onen Cailt Kamenná pěst, přikázal.

Žádný problém? Lacheishové byli problémem čekajícím na svoji příležitost.

Lodur se zastavil na okraji mola, odkud viděl na šedou hladinu. „Jsem tady, abych se o tom přesvědčil," řekl konečně.

„On mi nevěří?" opáčil Torgvall. Měl na mysli Grimnira, Velikého Hrůzovládce samotného. Svíral a rozvíral pěsti, jako by v nich chtěl mít topor své sekery, nebo hrdlo, jež by mohl rozervat. „Nebo mi nevěříš ty?"

„V tom snad není skoro žádný rozdíl," pronesl Lodur a zadíval se na hladinu pod svýma nohama, kde se zrcadlil jeho pokřivený obraz. Zčeřená hladina roztrhala jeho rysy, protáhla je a zploštila, až se jeho obličej stal karikaturou sama sebe. Někde hluboko v jeho podvědomí se pohnula temnota. Síla si razila cestu z hlubin, v nichž přebývala. Na okrajích jeho zorného pole bolestivé vzplálo fialové jiskření, odraz se protáhl, sklouzl a znovu zvolna splynul do obrazu, který nebyl jeho, ale tuto tvář také velmi dobře znal.

Grimnir!

Kůže barvy starého sněhu a zcuchané vlasy slepené starou, zaschlou krví. Zlaté oči zářily z hlubokých, temných očních důlků stejným plamenem jako oči Ymirishů. Úšklebek plný prohnanosti, bolesti a vzteku - Lodurovy vzpomínky: před a po bitvě u klanu Conarch, a pak zuřivost, kterou ukázal letos na jaře v Conallském údolí.

Lodur cítil stejnou divokou sílu, hnětoucí jeho obličej. Když pohlédl na Torgvalla, mladší a mohutnější muž. sebou trhl. Ale Lodur si všiml, že jeho ruce zůstaly daleko od zbraní.

„Skoro žádný rozdíl," připomněl válečníkovi. „Grimnir tě zná. Všechny nás cítí. Ale tady, tady jsem já jeho hlasem." Opět vykročil a táhl za sebou svého bratra jako psa vedeného k jeho pánovi.

„A má nové rozkazy."

4

Návrat ke klanu Murrogh z vesnice Gorram měl být celkem jednoduchý. Vydat se na západ od vesnice na návrší, dvě ligy sledovat druhý potok, pak dva dny přímo na jih... dva a půl dne. Sledovat slunce. Za oblačných dnů se řídit mechem na stromech. Měla to být snadná cesta.

Ale jak Kern hned v prvním týdnu po přechodu Černých hor zjistil, nebyl Murroghský les lesem ledajakým. Neproniknutelná změť stromů a hustého podrostu přerušovaná širokými potoky, několika málo řekami a protkaná ohromným množstvím jezer a jezírek. Přeběhnout les z jednoho konce na druhý by muselo trvat mnoho dní. Jistě nebyl tak rozlehlý jako Conallské údolí, ale měl vlastní tajemství a kouzla.

Občas ukazoval vlídnou tvář; tiché, skryté světliny plné kvítí, louky táhnoucí se podél vesele zurčících potoků, někdy i na ligu daleko.

Často se nad okolní terén zdvíhala návrší, a člověk pak mohl sledovat líně se klikatící údolí táhnoucí se k severu k výše položeným planinám a nakonec až ke vzdáleným Eiglophianským horám.

Ale Murroghský les měl také své temné srdce. Místa, kde stezky náhle mizely ve vřesovištích a bezedná bažina hrozila pohltit každého, kdo by se pokusil projít. Místa, kde z močálu trčely nakloněné mrtvé břízy a zahnívající borovice a kde prastaré, chorobné vrby rozprostíraly rubáš jemných větví nad všepohřbívajícími pohyblivými písky. Murroghský les mohl spolknout celý veliký klan, a nikdo by se to nikdy nedozvěděl.

Z toho důvodu Kern teď vyčkával ve společnosti Briga Dřevce a Garda Foehammera a všichni tři sledovali mladého Ehmishe, který rychle šplhal po vysoké jedli, aby určil další směr jejich postupu. Daol postával stranou a tvářil se uraženě. I když to byl jeho nápad, aby

hned ráno poslali Ehmishe do korun stromů. Jen pro jistotu. Kern nebral svému příteli právo na pochybnosti. Jen jednou od jejich přechodu Černých hor změnil Daol chybně směr pochodu, na jeho obranu však bylo nutno říci, že se stále ještě vzpamatovával z otravy pavoučím jedem a někdy míval horečky.

To bylo jediné vysvětlení, proč kvůli němu zabloudili. To se prostě jindy nestávalo.

Ale Reave a Wallach Šedovous mu to ještě několik dní škodolibě připomínali.

Jedle nebyla zdaleka tak vysoká jako věžové stromy v údolí, ale poskytovala dostatečný rozhled po okolním lese. Ehmish visel mezi tenkými větvemi pod vrcholem, štíhlý kmen se nakláněl pod jeho vahou a kymácel se ve větru, který byl znát i dole u země. Větve se o sebe třely, listí šustilo a suché větve praskaly. Ve vzduchu bylo cítit borovice, cedry, kyprou zem a - někde, nepříliš daleko - velikou vodní plochu.

A koně.

Pach kůže a potu. A také jakási zatuchlina, kterou měl Kern spojenu s dobytkem. Valerus přivedl koně, uvázal ho, poplácal po silné šíji a připojil se ke trojici.

Pískově světlé vlasy mu spadaly v hustých kudrnách. Měl zvláštní, hnědozelené oči. Aquilonský voják, civilizovaný člověk, byl vedle černého Nahuďra nejpodivnějším přírůstkem Kernovy smečky. Tuto zimu mu Kern zachránil život v bitvě na útesech nad Conarchem. Později se Valerus a jeho dva společníci připojili ke Kernovi na jeho cestě na jih, kolem hory Crom a zpět do Conallského údolí.

Většina Cimmeřanů na západ od Černých hor nepřicházela s koňmi do styku, nejvýš je měli na maso. Náročná zvířata, sotva hodná úsilí potřebného k tomu, aby přežila, časem je předběhl každý zdravý mladík a v obtížném terénu si kůň každou chvíli zlomil nohu. Aspoň tak si to Kern dřív myslel.

Čas strávený s jižanskými jezdci ho přiměl změnit názor. Trochu. Jižané bojovali dobře. To jim musel nechat.

Měli spoustu příležitostí dokázat to.

A když se druzí dva Aquilonci obrátili k jihu, domů, rozhodl se Valerus zůstat se smečkou. Aby se dozvěděl více o Cimmerii a národě, v němž se narodil a vyrůstal král Conan. A aby bojoval proti Vanirům, v nichž spatřoval opravdové nebezpečí pro všechny národy jižně od Eiglophianských hor.

Každý měl svůj vlastní důvod. Svůj vlastní příběh.

„Jak moc jsme si zašli?“ zeptal se Valerus. Jeho cimmeřanština se zlepšovala, ale stále měl drsný, aquilonský přízvuk. „Nevíš?“

Brig Dřevec po Kernově druhé straně pokrčil rameny. „Řekl bych, že jsme se stočili na jih, takže jsme blíž k východnímu břehu jezera než k severnímu.“

„Severnímu,“ oponoval Gard. „Aspoň půl dne cesty.“

„Na dva hody?“ Cimmeřané se rádi sázeli. Kvůli cti či pro výhru. Brig patřil k těm nejlepším - nebo nejšťastnějším - když u táborového ohně došlo na hru v kostky. Vždycky se snažil jít do další hry s nějakou výhodou.

Gard neváhal. Kern věděl, že je pro něho přirozené přijmout každou výzvu.

Jejich vzájemné sázení nebylo žádným překvapením. Brig by se rád vrátil do Murroghu a doufal, že každá chyba tomu napomůže. Gard, bývalý ochránce klanu Cruaidh a pravá ruka Sláina Tesáka, se stal mnohem pesimističtějším od té doby, co málem oslepl a byl zapuzen vlastním náčelníkem. Čáry Ymirishů zanechaly na jeho obličeji tucet malých bílých jizev. Bílý povlak z jeho očí už zmizel. Ale stále v něm přetrvávala jakási prázdnota a Kern si nebyl jist, jestli ji někdo dokáže zaplnit.

Valerus tázavě pohlédl na Kerna, který pokývl k Daolovi. „Jsme přesně tam, kde říká, že bychom měli být.“

Kern se nesázel proti svým lidem. Nikdy.

Ehmish začal ručkovat dolů, od jedné větve ke druhé, a rukama svíral hrubou, šupinatou kůru. Na několika místech, kde byly větve příliš

daleko od sebe nebo slabé na to, aby ho unesly, obratně sjížděl po kmenu. Nikdo neměl obavy, že by snad mladík mohl spadnout. Všichni Cimmeřané uměli šplhat od raného dětství. Zlézali příkré skály, ať již v boji, nebo kvůli sázce, a někdy jenom proto, aby prostě dokázali, že to dokážou.

To byla další část Cromova odkazu. Cimmeřanský stvořitel je obdařil silou a vůlí vzepřít se každému protivenství. Život tak sestával z řady výzev, jež bylo nutno překonat, a oni své schopnosti dokazovali přinejmenším sami sobě.

Ehmish zůstal viset na poslední větvi a jeho nohy se houpaly nad zemí ve výšce dvou dospělých mužů. Pak se pustil. Náraz po krátkém pádu utlumil kotoulem do strany a lehce vyskočil na nohy. Když ostatní viděli, že je mladík dole, začali sbírat výstroj a připravovat se k dalšímu pochodu. Ehmish si přehodil pochvu s širokým mečem přes rameno, našel svůj toulec a luk a na druhé rameno zavěsil svinutou pokrývku s výstrojí.

Daol, Nahuďr a Wallach Šedovous se přidali ke Kernově skupince hned, jak byl Ehmish hotov, aby měli zprávy z první ruky.

„Půl ligy," prohlásil mladík a ukázal k jihozápadu. „Jezero je přímo před námi. Přesně, jak řekl Daol."

Daol jen pokrčil rameny a zvolna vykročil za ranním sluncem. Zarazil se však, když zaslechl Kernovu otázku. „Ale?"

Něco se mu nelíbilo v Ehmishově hlase a jeho výrazu. Bylo tu ještě něco, něco nedobrého, ale neleželo to ve směru jejich pochodu.

„Kouř. Slabý, jakoby z jednoho ohniště, ale je tam." O Ehmishových slovech nebylo třeba pochybovat; měl výborné oči a stopařskému umění se učil od Daola. A pokud Kern znal vůbec nějakého lepšího lovce než Daola, byl to Hydallan, Daolův otec.

Chlapec - mladý muž - měl zkušené učitele.

„Vezmi si Briga, Aodha a Ehmishe, řekl Kern Daolovi, „a prozkoumejte cestu k jezeru."

Tři z nich, kteří byli nejblíže, přikývli a vyrazili. Ehmish hurónským řevem a máváním přivolal Aodha. Byl zjevně rád, že byl vybrán bez váhání. Ještě než se Kernovi ztratili z dohledu, nasadili lehký klus. Ten dokázali jeho muži držet celý den a polovinu noci, aniž by potřebovali odpočinek.

Reave s Ossianem následovali zvědy v nepříliš velké vzdálenosti. Pak šel Kern a většina ostatních.

Valerus se zařadil na konec jako zadní hlídka. Věděl, že na koni bude u jakékoli šarvátky dřív, než ho vůbec zavolají.

Kernovi bojovníci při pochodu vždy po očku sledovali muže před sebou a muže za sebou. Nebyla to jen válečnická opatrnost. Ani kvůli jednomu Daolovu zbloudění. Prostě nevěděli, co je může čekat. Byla to neznámá země a oni znali jen některá její nebezpečí.

I když teď to bylo něco jiného.

„Hej, Kerne!“

V Daolově ostrém zvolání, které proniklo hradbou stromů, nebyla ani stopa po naléhavosti. Žádný strach nebo náznak nebezpečí. Ať před nimi bylo cokoli - kdokoli - Kern s jistotou cítil, že to nebude další horda Vanirů.

Za několik okamžiků, když si proklestil cestu hájkem mladých stromků a vykročil na severovýchodní břeh rozlehlého jezera, zjistil, o co jde. V šedých vodách se zrcadlila zatažená obloha a ostrý vítr zdvíhal na hladině vlny s bílými chocholy. Tři koně stáli u blízké skupinky stromu uvázáni tak, aby mohli spásat listí i vysokou trávu. Hlídali je dva bojovníci. Další muži a ženy byli v nedalekém táboře. Někteří svírali v rukou meče, většina však zůstala lhostejně sedět. Na území, které znali a ovládali, se necítili nijak ohroženi.

Kern uviděl kopí, pod jehož hrotem povlávala zlatá kožešina z pumy, ještě dřív, než si všiml statného mladíka stojícího vedle Daola. Byl sice menší než on, ale postavou s širokými rameny a nohama jako pně stromů připomínal Reavea. Silné hranaté čelisti jako by byly vytesány z žuly a jeho oči měly šedou barvu typickou pro příslušníky

kmenů, které žily v okolí Murroghského lesa a jejichž členové si často brali ženy z hraničních království.

Válečník se nenucené opíral o hlavici své válečné palice. „Rád tě vidím, Kerne Vlčí oko.“

Bylo to lepší než setkat se s válečnou výpravou Vanirů nebo s loupeživou hordou z krajů nad jezerem. I když ne o mnoho. „Rád tě vidím, synu Jaryyda Moraga,“ opětoval Kern pozdrav.

To byla první chyba, kterou Kern udělal po setkání s náčelníkem nejsilnějšího klanu Murroghského lesa. Dokonce i Cul ho varoval, aby se osobně neangažoval. Ale stalo se. V době, kdy Murroghové a Lacheishové spolu urputně válčili a invaze Vanirů ohrožovala všechny bez rozdílu, zdálo se být nanejvýš pošetilé, že náčelník Morag drží svého nejstaršího syna takhle daleko od sebe. Nebyl sice vyhnancem, ale za zdmi Murroghu nebyl vítán, protože Morag byl zaslepen láskou ke svému nejmladšímu dítěti.

To, že se několik tuctů mužů a žen rozhodlo přidat se k náčelníkovu synovi při jeho hlídkování v lese a na březích jezera, než aby zůstali v bezpečí klanového opevnění, patrně vzbuzovalo velikou nelibost u Cula. stejně jako u otce. Stíny Kernova návratu s pohřebním průvodem Gaudů - před několika měsíci - způsobily malé, avšak nemálo zničující rozdělení.

Jaryyd usadil Kerna a několik nových příchozích kolem nevelkého kouřícího ohně. Pár místních psů začalo na Kerna štěkat, a když se Kern příliš přiblížil, jeden z nich se naježil a začal výhrůžné vrčet. Jaryyd kopnutím poslal vořecha na druhou stranu tábora.

„To je tím, že cítí vlka. Takže... stále děláš poslíčka klanu Murrogh?“

Šlo se rovnou na věc a nikdo neztrácel čas zdvořilostmi. Oba přesně věděli, co je ten druhý zač.

Kern sledoval jeho lidi, kteří se kolem něho rozestavili do nepravidelného kruhu. Většina dělala, že nemá co na práci. Všichni bedlivě sledovali jeho, Reavea, Ossiana, Hydallana a Nahuďra.

„Vracíš se z Gorramu?“ zeptal se Kern.

„Jsem na lovu. Na téhle straně jezera je dost zvěře. Za posledních pár dní osm trofejí.“

Myslel tím osm hlav cizích bojovníků. A jemu bylo jedno, jestli jsou to Vanirové nebo Lacheishové. Jeho muži nedělali žádné rozdíly.

Možná dříve ano, teď už ne. Vanirové a Lacheishové nejednou bojovali bok po boku. Jeden zajatec si zachránil život, když prozradil, že rádcem Cailta Kamenné pěsti byl jeden z Ymirishů. Kern se zdráhal tomu uvěřit. Ale pak, den před tím, než se vydal do Gorramu, přišel přímo od Lacheishů kupec s tou samou zprávou.

Zdálo se, že Lacheishové raději hledají pomoc u vanirských nájezdníku, než aby dbali o obranu Cimmerie. Obraceli své meče špatným směrem!

Jeden z Jaryydových mužů vytáhl měch, napil se a hlasitě mlaskl. Zazátkoval jej a podal Kernovi, který usrkl malý doušek již nakyslé medoviny. Pak podal měch Ossianovi. Ten jej s radostí přijal. Obsah byl teplý a nijak neosvěžil, ale společné napití bylo projevem alespoň základní důvěry.

Nijak se neobával. Cimmeřané jedy nepoužívali. To byla zbraň zbabělců. *Civilizovaný způsob*. Víc než co jiného to znamenalo, že se nemusel bát polevit v ostražitosti před Jaryydovými lidmi. Neobával se. Alespoň ne příliš.

Čekal, dokud měch nedorazil k dalšímu. „Je dobře, že jsi ostražitý,“ poznamenal opatrně. „Nikdo nezná zdejší lesy lépe.“

„To doufám,“ opáčil Jaryyd, vzal měch, usrkl a s úšklebkem ho podal dál. „Chutná to jako psí chcanky. Už měsíc jsem neměl v hubě čerstvou medovinu.“

Pak trochu pookřál. „I když včera večer bylo trochu celkem slušného vína. Včera ráno o nás zakopla trojice těch vašich Vanirů. Táhli se od mokřadů Šibeničního stromu. Byli celí od bláta a jeden z nich měl v sobě spoustu vajíček vosic. Vlastně jsme mu prokázali laskavost. Až by se vylíhly, sežraly by ho ty larvy zevnitř.“ Jaryyd se rozesmál a s

ním i několik jeho mužů. Byl to drsný smích bez stopy humoru. „Dobrý lov. Určitě byste si ho užili.“

„To se loví, když vás je deset na jednoho,“ poznamenal Nahuďr nevzrušeně a chladně se usmál. Jeho jasně bílé zuby zazářily proti černé pokožce. „U Gorramu jsme neměli čas na hraní.“

Jeden z důvodů, proč Kern bral Nahuďra na podobná setkání, byl jeho rozhled. Shemita nahlížel věci způsobem, který by Kerna někdy nenapadl. Této schopnosti si u něho všiml krátce poté, co jej spolu s Daolem, Maevou a dalšími v zimě osvobodil z vanirského zajetí. V posledních měsících spoléhal jak na jeho úsudek, tak na jeho přátelství.

Také nebylo na škodu, že Nahuďrova černá pokožka budila zájem a jeho příběhy z pouště byly zábavné a zajímavé, a při jejich poslouchání se Kernovi dařilo splynout se svými muži tak, jak jen to bylo možné.

„Cože?“ ozval se Jaryyd. „Co to říká?“

Nahuďr obvykle nerad mluvil o hrdinských činech Kerna či jeho mužů. Někdy ale používal okliku, jako kdyby vyprávěl o hrdinstvích někoho jiného, a nejraději příběhy přeměňoval na legendy o Conanovi. V tomto případě si byl Kern jist, že vzbudil Jaryydovu pozornost zcela záměrně, aby omezil podrážděnost Murroghů.

„U Gorramu na nás šlo dvacet, možná víc mužů,“ pokrčil Kern rameny. „Šesti nebo sedmi se podařilo uniknout. Ti tvoji tři k nim asi patřili.“

„Dvacet mužů?“ Jaryyd se rozhlédl a zběžně spočítal Kernovy muže. „S jakými ztrátami?“

„Žádně nebyly.“

„Beze ztrát?“

Kern zase pokrčil rameny. „Byl to dobrý boj. Měli jsme všechny výhody na své straně. A Gorram nás poctil písní a slibem.“

Tohle už Jaryyda zcela zaujalo. „Oni slezou z toho svého kopce? Gorramové?“

Kern tu věc zabalenou v pokrývce svěřil do opatrování Ossianovi. Nyní mu Taur balík podal. Kern rozvázal kožený řemínek a vybalil jejich zástavu. To, co nesli z bitevního pole nad Conarchem k většině klanů v severozápadní Cimmerii a nakonec od hory Crom, Conallským údolím a průsmykem Smyčka do Murroghského lesa.

Zkrvavené, zlomené cimmeřanské kopí.

Jaryyd mohl být ve sporu s otcem, ale tuto zástavu nebral na lehkou váhu. Krvavé kopí, nesené od klanu ke klanu, bylo voláním do války. Bylo výzvou k zastavení všech sporů a malicherných pří a ke spojení se proti společnému nepříteli.

Grimnir a jeho vanirské hordy takovým nepřítelem byli. Ale Kern a jeho bojovníci museli projít téměř celou Cimmerii při hledání náčelníka ochotného přijmout takovou odpovědnost a klany ochotné naslouchat a ctít tuto tradici.

„Taková věcička," pronesl Jaryyd. Natáhl se a Kern mu dovolil vzít zbraň do ruky. Hrot byl z modrého železa, jednoho z nejlepších kovů zpracovávaných v Cimmerii. Takhle daleko na východě to byla opravdová vzácnost. Vrstva zaschlé, zhnědlé krve jej pokrývala jako rez. Mohla to být krev jak Cimmeřanů, tak jejich nepřátel. To nebylo důležité.

Za hrotem byly uvázány ploché kožené řemínky. Na prvním byl vypálen otisk stopy lesní pumy. Dobře známá pečeť klanu Murrogh. Ocas vačice, patřící vesnici Borat, spletené řemínky horských kmenů z míst mezi Murroghem a Azkelovou pevností v hraničních královstvích a řemínky za dva menší klany.

Jako poslední tu byl světlý proužek kůže, který předchozího rána připevnil náčelník Gorramu. V něm byl vypálen obrys kopyta horské ovce. Závazek Gorramu.

„Vrať se s námi," pokusil se Kern znovu vstoupit na nejistou půdu. „Odveď své muže zpět do Murroghu. Setkej se s otcem."

„Můj otec má novou rodinu. A nového syna. Nepotřebuje, abych se mu pletl pod nohy.“ Jarryd si Kerna ostře přeměřil. „Odejdi, Kerne Vlčí oko. Tohle není tvoje záležitost.“

Možná ne. Vlastně často přemýšlel o tom, jestli mu klan Murrogh a náčelník Morag budou vůbec nějak platní. Sdílejí jeho záměr? A pokud ano, zdvihnou Murroghové válečný praporec, když klan nebude jednotný? Kern předpokládal, že ne. „To, co držíš v ruce, je počátek něčeho. Nebo možná konec. Jestli někdy nastal čas ukončit tvůj spor s náčelníkem Moragem. toto je nepochybně předzvěst.“

Jaryyd pokrčil rameny a podal mu kopí. „Jeden. Jen jeden od té doby, co jsme se viděli naposledy. To není tak ohromující, jak si snad myslíš.“

Kern převzal krvavé kopí. Podal je Ossianovi, který je opět zabalil do vlněného rubáše. „Jeden po druhém,“ souhlasil částečně. „Tak vznikají spojenectví.“

„Spojenectví. Silná armáda.“ Jaryyd zavrtěl hlavou. „Jestli se někdy postaví v bitvě těm Vanirům, kterých se tolik bojíš, bude to tehdy, až Grimnir sám skončí s údolím, planinou Hoath a zamíří k východu.“

Kern stísněně pokrčil rameny, zvedl se a oprášil prach z kiltu. Právě toho se nejvíc obával. „Podceňuješ hrozbu Vanirů, protože jsi neviděl, jak seveřané pustoší jednu vesnici za druhou. Údolí není připravené; příliš dlouho je chránily hory a mnoho silných klanů. Vanirové jsou zde, jejich počty rostou a naše síly se tenčí.“

„To říkáš ty. Ale nebezpečí, které hrozí teď, jsou Lacheishové. Ne něco, co může přijít zítra. A jestli můj otec vytáhne do boje, půjde napřed jejich směrem.“

To asi ano. A Kern bude mít ruce svázány starými nepřátelstvími a novými spojenectvími. Ke komu se pak obrátí? Co polom Cimmerii zbude, než zkáza a žalozpěvy za mrtvé?

Pohledem svolal své muže a naposledy se obrátil na Jaryyda.

„Pokud k tomu dojde, synu náčelníka, pak už jsme ztraceni.“

5

Rychlý posel náčelníka Thula doběhl Ros-Cranu a její smíšenou armádu před tím, než opustila země Zlomené nohy a severní kraje. Jen taktak.

Stála na vlhkém, kluzkém okraji široké skalní lavice, na jednom konci počasím ohlazeného kamenného oblouku, po němž přecházela souvislá řada bojovníků. Vedle ní stáli dva z jejích nejsilnějších „pobočníků“ a ona hleděla zpět, přes širokou a hlubokou propast, na jejímž dně duněly bílé peřeje, čekala. Stála rozkročená, nohy pevně zapřené. Jednu ruku na jílci meče, druhou svírala kopí, jehož tupý konec opírala o zem. Nárazy větru jí strhávaly vlhké, černé, nepravidelně ostříhané vlasy ke straně.

Vždycky, vždycky musíš vypadat jako vůdce. To byla rada jejího bratra. Ať vidí, že se nebojíš a jsi připravena.

Jako vojevůdkyně klanu Callaugh si nikdy nedělala příliš starostí s tím, jak vypadá. Pevná paže. Těžký meč. To bylo vše, co potřebovala. Když Narach řekl zabij, zabila. Když ji na poslední chvíli zarazil, poslechla. Nikdy se neptala, proč udělal zrovna to, co udělal. Také nechápala, že volba mezi tím, koho zabít a koho ušetřit, často vytváří dojem. Nutnost být silný, nebo milosrdný, jak bylo zrovna dobré pro klan.

Když tedy došli ke strži s kamenným obloukem, sloužícím jako přirozený most, neváhala a šla první, aniž by dala najevo slabost a použila jistící lano nebo písek proti sklouznutí.

Věděla, že kdyby se zřítila, tažení by skončilo ve chvíli, kdy by vyhasl její život.

Přírodní most měl šířku dvou paží a byl tedy dost široký. Alespoň zdánlivě. Ale na druhé straně ze skalní stěny padalo několik menších

zpěněných vodopádů, aby se přidaly k běsnící vodní mase na dně strže, a na oblouku se zachycovala jemná vodní tříšť, dodávající kameni tmavě lesklou, nebezpečně vyhlížející barvu. Nárazový vítr činil chůzi nejistou, hnal do očí vodní tříšť a strkal Ros-Cranu od jednoho okraje ke druhému.

Musíš vypadat silně.

Pomohlo to. Ale jedna věc, na kterou nemohla zapomenout, jí pomohla ještě víc. Kern tudy prošel cestou do zemí Zlomené nohy. A on po oblouku přešel v mrazivé zimě. Vzpomněla si, jak o tom mluvil.

Crom aby zatratil toho namyšleného parchanta za ty jeho hrdinské skutky a zkazky!

A ještě jednou proto, že jsou pravdivé.

Když přešla, zůstala Ros-Crana stát na kraji mostu a čekala na každého muže a ženu za sebou. Aby ji všichni přicházející viděli. Aby měli dojem, že hodnotí jejich výkon, cítili se proto silnější a měli pocit, že jsou platnou součástí její armády. S téměř dvěma stovkami silných bojovníků, naverbovaných nebo najatých v několika vesnicích severozápadních krajů, to byla nejsilnější cimmeřanská armáda, jakou v životě viděla. A byla její.

A bude tak dlouho, jak dlouho se jí podaří udržet věrnost nebo strach takových mužů, jako byli ti, kteří jí teď stáli po boku.

Dahr byl náčelníkem a vojevůdcem klanu Mak. Dlouhodobý „spojenec Callaughů byl „druhým vojevůdcem“, jemu důvěřovala nejvíc. Což nebylo příliš. Bylo mu přes čtyřicet a jeho tvář byla zbrázděna jizvami po neštovicích a několika ranách z bojů. Věděla, že jeho poslušnost je podmíněna pouze nožem, který Callaughové vždy drželi klanu Mak na krku. Protože tak malá vesnice vždy potřebovala ochranu většího klanu, jako byl její nebo náčelníka Thula.

Carrak byl víceméně záhadou. Byl u toho, když Ros-Crana otevřeně pohrozila klanu Corag, že strhne jeho palisády a všechna stavení promění v hořící pochodně, pokud náčelník Wellem nevyhoví její žádosti. Musela dost pošlapat Wellemovu hrdost, což bylo hodně nebez-

pečné, než ho zlomila, a on jí slíbil velitele a dvacet statných mužů. Ale byl to Carrak, kdo se do vyjednávání vložil a naposledy zakroutil dýkou v ráně, když vystoupil vpřed a prohlásil se velitelem. Upřel svému náčelníkovi možnost volby a zcela jistě se po vítězném návratu chystal Wellema vyzvat.

Byl stejně ctižádostivý jako tvrdý. A na Ros-Cranin vkus stál až příliš blízko. Byl příliš blízko i pro dvojici jejích strážných, kterým přikázala stát v povzdálí. Kdyby se kterýkoli z oněch důvěryhodných mužů pokusil postrčit ji přes okraj propasti, nedokázali by mu v tom zabránit.

Vždy vypadat jako vůdce.

„Ros-Crano!“

Výkřik přišel z druhé strany. Řady čekajících bojovníků se zavlnily, když si jeden muž začal zezadu razit cestu. Připadal jí povědomý, i když je dělila vzdálenost hodu kamenem. Měl husté tmavé licousy, ale bradu hladce oholenou.

„Náčelnice Callaughů! Nesu zprávu od náčelníka Thula!“

Klan Conarch! Teď si na toho muže vzpomněla. Barod se jmenoval. Byl ve sněmovní síni klanu Conarch, když se na jaře slavil příchod první kupecké karavany.

Když urazila náčelníka Thula a obrátila se zády k němu i jeho pohostinnosti. Dokonce strhla řemínek, který poutal její meč na znamení míru, a hodila jej do ohně, náčelníkovi k nohám. Už jen za to by ji mohl vyzvat na souboj v Kruhu Výzvy.

A teď za ní běží jeden z jeho mužů? Tím nic nesrovná.

Ale musí ho přijmout. Jestli chtějí Callaughové odvrátit spor, pokud to ještě vůbec jde, měla by ho vyslechnout.

„Jestli máš co říct, tak přijď sem!“ zakřičela. Ať ji Crom zatratí, jestli se požene zpátky přes oblouk jako pes, na kterého hvízdne jeho pán.

Thuleho posel se prodral zástupem, ale na začátku mostu zaváhal. Asi proto, když viděl, že jediné bezpečnostní opatření tvoří několik hrstí písku a štěrku pohozených na kluzký kámen. Ušel sotva tři kro-

ky, když jím smýkl náraz větru a málem jej sfoukl přes okraj. Ros-Crana sebou trhla při představě, jak se poslovo zkrvavené tělo řítí do bouřících vod na dně kaňonu ještě dříve, než vyslechne jeho zprávu.

Také si představila odpověď klanu Conarch, když se posel vyslaný za ní jednoduše ztratí. Nebo když ho někde po proudu najdou mrtvého.

Osud naštěstí nebyl tak krutý a Cromův dar propůjčil muži dostatek sil, aby neuklouzl a přešel bezpečně na druhou stranu. Několik posledních kroků doskákal, dopadl před ní do lehkého podřepu a narovnal se. „To stojí za zdolání."

Ros-Crana se jen lehce pootočila, aby stála čelem k muži, a přitom stále sledovala svou přecházející armádu. Stále je povzbuzovala svou přítomností. Vítr jí sfoukl do očí pramen vlasů, ale nevšímala si toho. Do obličeje jí vstříkla sprška jemné vodní tříště a zanechala jí na rtech chuť potu a ledu z hor.

„Co mi vzkazuje náčelník Thule?"

Barod se podrbal na vyholené bradě. Jeho tvrdé, ledově modré oči jako by ji sledovaly z veliké vzdálenosti. „Vanirové opět přicházejí od Eiglophianských hor. Není to veliká armáda, ale je jich dost, aby ohrozili malé klany v severozápadních krajích."

„Dobře," ozval se Dahr, i když nebylo na něm, aby promluvil. Jeho zjizvený obličej zkřivil krutý úšklebek. „Aspoň bude mít Thule co dělat, zatímco jsme pryč."

To ano. Ros-Crana nechala na ostrahu žlebu Callaugh jen slabý oddíl, protože počítala s tím, že mohutné palisády vesnici ochrání. Bude jen dobře, když bude něčím zaměstnán.

Pokrčila rameny. „Kern Vlčí oko nás varoval, že by k tomu mohlo dojít. Thule se vysmál jeho varování i nabízené pomoci."

„Vyhnanec nemá co pohledávat mezi klany ani mezi náčelníky. I když někdo o něm stále mluví jako o Conanovi."

Ros-Crana se mu vysmála do očí. Jeho narážka se jí nedotkla. Pravda byla, že mezi legendami o Conanovi a hrdinskými činy Kerna a jeho

mužů byla určitá podobnost. Vlčí muži. Dokonce u ohňů slyšela vyprávět jeho příhody jako legendy o Conanovi. Samozřejmě přiměřeně vyšperkované. Ale dobře věděla, že Kern by byl první, kdo by to přiznal. Nebyl žádný Conan.

„Zkus to ještě jednou, Barode, jestli ti tvůj náčelník přikázal urážet mě. Pokud ne, řekni, co máš, a odejdi.“ Ukázala bradou k Zubům, jejichž zasněžené vrcholy se tyčily nad nimi. „Mám před sebou dlouhé stoupání Krvavým průsmykem.“

„Chceš říci, že to není důkaz nepřístojné věrnosti tomu podvrženému, když jsi přešla přes hory a obrátila se zády ke své vlastní zemi a lidem?“

Neuniklo jí, že Barodovy oči těkají kolem a snaží se vtáhnout muže stojící vedle Ros-Crany do rozhovoru. Mluvil spíše k nim než k ní.

„Ne, to není.“

„Povídá se...“

Tím si byla jistá. Kernova smečka bojovníků pobyla ve žlebu Callaugh několik týdnů. A někdo, kdo neudržel jazyk za zuby, určitě viděl Ros-Cranu, jak hledá Kerna u horkých pramenů a je s ním v lázni. Ale jen proto, aby si s ním promluvila! Jen proto.

Přesto si tu chvíli, kdy k němu přistupovala, vybavovala velice jasně. Chuť vody minerálních pramenů. Jeho zplihlé, světlé vlasy barvy námrazy, zmáčené párou. Ostražitost v jeho zlatých, divokých očích. A záblesk tepla, který ji rozechvěl. Nakrátko.

Ale když se dotkla pokožky na jeho hrudi, téměř ji spálila svým chladem. I mrtvola ponořená do takto horké lázně by byla živější. Mimoděk ucukla.

„Jsi... studený,“ řekla tehdy. Mrazivý.

Kernovy oči se proměnily ve dvě štěrbiny plné zlatého ohně. „Celý život.“

Ano. Tu chvíli si pamatovala velice přesně. Očekávání, které opadlo, když se něco uvnitř vzepřelo jeho nepřirozenosti.

„Pomluvy. Cením si toho, čeho Vlčí oko dosáhl. Jsem mu dlužna za pomoc na útesech nad Conarchem. Já si to pamatuji, Barode, protože jsem tam byla. Viděla jsem, jak Grimnirovy hordy málem rozdrtily to nejlepší, co mohly tři klany poskytnout. Viděla jsem Conarch hořet a svého bratra padnout pod meči Ymirishů a jejich vanirských psů. A vím, že bychom tehdy prohráli, kdyby Kern nestrhl Grimnira s sebou z útesu, vstříc smrti."

„Jenže nezemřeli," zopakoval Barod slova svého náčelníka, jimiž před několika týdny Ros-Craně odpověděl na stejný argument. „Grimnir žije. Kern Vlčí oko neuspěl."

„Kern naštěstí dopadl na skalní lavici, i když si ze zad a zbytku těla sedřel víc kůže, než tam zůstalo. A Grimnir..." Neubránila se zachvění, když si vzpomněla na napůl člověka a napůl zvíře, které se tehdy proti nim postavilo. Svalnatý obr s kůží barvy starého sněhu a divokýma, zlatýma očima, jaké měli všichni Ymirishové... a Kern.

„Nedalo se předvídat, že Grimnir přežije. Kernovi to nemůžeme vyčítat, když byl ochoten položit za nás život."

„Dlužíme mu za prolitou krev," řekl Dahr a Carrak mlčky přikývl.

Poslední bojovníci, kteří je míjeli, se podle tradice udeřili do prsou. Možná tím zdravili i posla.

„U Croma, vyhnanci nelze dlužit za prolitou krev. Tomu muži s vlčíma očima koluje v žilách Ymirova krev. Ty sama jsi to přiznala. Tvůj bratr ctil tradice, Ros-Crano, a řekl by ti, že takovému nedlužíme nic."

To byla chyba, že zmínil jejího bratra. Připomněl jí, co všechno znamenal pro Callaugh.

Narach byl dobrý náčelník. Možná dokonce i veliký, alespoň v dobách relativního klidu. Ale byl příliš pomalý, než aby si včas uvědomil nebezpečí, které představovali Vanirové a Grimnir, a reagoval na ně. Uvědomil si je poté, co ho Kern Vlčí oko vyprovokoval ke spolupráci s Cruaidhy Sláina Tesáka. Postupně jí to vysvětlil u táborových ohňů a při tichých hovorech v jeho stanu.

Jeho slova se Ros-Craně stále ozývala v podvědomí.

Tradice velí, abychom Vlčí oko nepřijali mezi sebe. Abychom mu nevěřili. Ale jeho činy nás zahanbují. Byli jsme slabí. A také slabí zůstaneme, staneme se kořistí Vanirů, pokud nebudeme nakonec jednat a také bojovat po jeho boku.

„Chceš použít bratrovu památku proti mně? Narach byl dvakrát takový náčelník, než jakým kdy bude Thule, a ty mu předáš můj vzkaz. Můj bratr si vážil víc cti než slepého dodržování tradic. Věděl, že musíme jednat. Tak, jak jednáme nyní."

Dahr přikývl, ale jen proto, že to od něho Ros-Crana očekávala, a Carrak pleskl dlaní o pochvu svého širokého meče. „Grimnir je na druhé straně těchto hor."

Barod si odplivl. „A ať si tam Hrůzovládce zůstane. Ať bojuje, krvácí, ať zeslábne. Ale když ho budeme pronásledovat, staneme se zranitelnější. Toto jsou slova náčelníka Thula, a jsou pravdivá. Hordy té bestie se rozrostly tak, že se jim nedokážete postavit. Nikdo z vás!"

Pod jeho slovy se cosi skrývalo. Něco víc než temná předzvěst. Výhrůžka. Ros-Crana to ihned pochopila a zuřivě se obrátila na válečníka z Conarchu.

„Cože? Co ještě ti náčelník Thule přikázal říci... nebo zamlčet? Hrdlo i tváře jí zrudly hněvem. „Co ještě ví?"

„Je toho víc," upozornil ji Barod. „Žádá - nepřikazuje - aby ses ty, nebo kdokoli z vás, vrátila a hovořila s ním. Udělej mu tu laskavost, a on zapomene na všechny dřívější urážky klanu Conarch. Pokud se ale chceš hnát vstříc smrti, budiž."

Carrak si otevřeně odfrkl, ale Dahr váhal. Ros-Crana snadno uhodla, co se mu honí hlavou. Byla to možnost urovnat pošramocené vztahy. Zdržení, které by mohlo zmařit celé tažení. Klan Mak by si zajistil bezpečí na další období. Jak krátkozraké!

„Thule měl týdny na to, aby promluvil!" vykřikla zlostně Ros-Crana. „A ty nás dostihneš až teď, ve stínu Zubů, a hledáš jakoukoli výmluvu

nebo výhrůžku, abys nás zastavil? Vyjednává snad právě teď tvůj náčelník s Grimnirem? Co všechno ví?“

Když v jeho ledově modrých očích zahlédla záblesk odporu, odhodila kopí a popadla ho za licousy dřív, než ji mohl zastavil nebo varovat před vztažením ruky na vyslance klanu Conarch. Bez rozmýšlení Baroda otočila, smýkla jím kupředu, jako by jej chtěla shodit přes okraj propasti. Ale na poslední chvíli se zarazila. Zůstal stát přímo na kluzké hraně, paty mu trčely nad zejícím kaňonem a nebýt toho, že pevně svírala oba jeho licousy, byl by se zřítil do hlubin.

„Mluv, červe! Běda, jestli pohneš rukou! A nesnaž se zatajit cokoli, co by pomohlo zachránit životy Cimmeřanů. Jinak z tebe, u Cromových chlupatých koulí, udělám žrádlo pro vrány.“

V Barodově tváři se na okamžik mihla bolest a zoufalství. Jedovatý úšklebek. Ale ruce držel podél těla a krátce oddechoval.

„Naši bojovníci nájezdníky odrazili,“ cedil skrze zatnuté zuby. „Zatlačili je do Zlomkrků.“ Zbrázděná země, jíž se táhly dlouhé, jako nůž ostré hřebeny. Země nikoho, rozprostírající se od osídlených severozápadních krajů až k Eiglophianským horám. „Tam jsme našli stopy po mnoha a mnoha dalších Vanirech. Tábořiště a místa, kde poráželi zvířata. Několik opozdilců, kteří nemířili na jih, ale na východ! Pro Cromovo slitování, Ros-Crano!“

Odtáhla ho od okraje a odhodila jej do bezpečné vzdálenosti na stezku. Mohl zkusit sáhnout po meči. Stačil by jen náznak.

„Na východ! Takže Vanirové zaplavují pustiny daleko za Zuby! Chtějí se shromáždit pod Grimnirovým praporem - ne proti nám, ale aby znemožnili spojení klanů!“ A náčelník Thule by jistě poslal její armádu vstříc Grimnirovi, kdyby mu to mělo zachránit kůži.

Barod si třel tváře, jeho oči už neměly ten nepřítomný výraz, ale byly plné směsice strachu a vzteku z toho, jak blízko se ocitl smrti. „Vypálíme Callaugh do základů, Ros-Crano. Zasypeme solí vaše pole. Pomsta Conarchu bude rychlá a strašlivá, Ros-Crano, to přísahám při Cromovi!“

Dahr stál jako přimražený, lapený mezi ďáblem, jehož znal, a ďáblem, jehož se bál. Carrak sáhl po meči, připraven tasit ve chvíli, kdy Ros-Crana přikáže, že tento muž má zemřít. Ta ho ale zadržela. Zdviženou paží zadržela všechny rozzuřené muže, stojící okolo v nepravidelném kruhu a připravené roztrhat Baroda za jeho výhrůžky na kusy.

„Vkládáš ostrá slova do úst svého náčelníka, Barode. Možná tě vyslechne a v mé nepřítomnosti to i dokáže. Ale teď předáš mou odpověď tomu psu, kterému sloužíš. Já se vrátím do severozápadních krajů. Při Cromově daru, vrátím. A až se přes půl Cimmerie vrátím z bitvy proti Grimnirovi, zeptej se ho, jak moc se budu rozmýšlet poslat tyto muže a ženy proti klanu Conarch.“

„Nebojí se tě, Ros-Crano. Ani toho psa s vlčíma očima.“

Usmála se a vzala do niky své kopí, které jí podával jeden z její tělesné stráže. Držela je skloněné před sebou.

„Mám za to, že se nebojí nikoho z nás,“ souhlasila. „Ani Grimnira.“

Zvolna přejela pohledem tváře kolemstojících. Usmívala se. Dávala najevo naprostou sebedůvěru, kterou sice necítila, ale musela ji předstírat kvůli svým lidem. A kvůli muži, který předá vzkaz jejímu nejnovějšímu nepříteli. Byla to póza, ale nikdo kromě ní to nemusel vědět.

„Ale měl by, Barode. Měl by.“ Prošla kolem něho a nechala jej stát u paty přírodního mostu. „Tvůj náčelník má štěstí, že je v tuto chvíli tím nejmenším z mých nepřátel,“ zavolala ještě.

„Teď se chystám dát lekci tomu největšímu.“

6

Když obcházeli jižní konec jezera, připadalo Kernovi, jako by se zde země vyboulila pod ohromným tlakem. Šedivé jezerní vody se tady nejvíce přibližovaly strmým skalním stěnám, jež tvořily výspy černých hor oddělujících Cimmerii od hraničních království. Stezky se zde často proplétaly mezi zářezy vymletými povodněmi, po strmých úbočích a klikatily se po rozeklaných hřebenech. Země byla vyschlá - stezky byly častěji kamenité než blátivé - až na několik drobných vodopádů a potůčků, které sváděly vody z tajícího sněhu do nedalekého jezera.

Zde unavení bojovníci hledali odpočinek a úlevu. Alespoň většina z nich.

Pokud šlo o Kerna, čím více se blížili ke klanu Murrogh, tím větší odstup si udržoval od svých spolubojovníků. Příliš mnoho z nich hovořilo o tom, že opět uvidí své rodiny, přátele. Byli zvědaví, jak děti vyrostly. Jestli se nemocnému příbuznému nepřitížilo. Bylo to jako návrat domů.

Až na to, že jeho to domov nebyl.

Když náčelník Cul před dvěma týdny vedl Kernovu smečku zpět do pevnosti Murroghů, dal to velmi jasně najevo.

„Nemysli si, že tu budeš mít klid, Vlčí oko. Dělám to jen kvůli svým lidem. Ne kvůli tobě nebo tvým lidem.“

Kern byl zvyklý, že je vyhnanec. Žil s tím celý život. I když si nebyl jist, jak se s tím jeho bojovníci vyrovnají, když budou mezi svými. „Jsem zde jenom proto, abych hledal sílu proti Grimnirovi a jeho Ymirishům.“

Na okamžik se zdálo, že Cul trochu poleví ve své příkrosti. „Jsou to nadpřirozené síly, které zničí všechno, čeho se dotknou, to ano.“ Pak pohlédl Kernovi přímo do tváře. „A ty jsi stejný jako oni.“

Cul nemohl vědět, jak přesně zamířená jeho poznámka byla. Nebyl nikde poblíž té noci, kdy v Kernovi náhle vzkypěla ta strašlivá síla. Temnota a vztek a náhlá žízeň po obojím. Udeřila na něho tak tvrdě, že ji potlačil jen reflexivně. Nejistě ji od sebe držel na délku natažené paže.

A jestli snad Cul něco viděl později - a rozuměl tomu - nechával si to pro sebe. Zatím.

Ale po bitvě, ani během celé dlouhé cesty zpět do Murroghu, nedokázal Kern myslet na nic jiného. Temná síla v něm vřela ještě následujícího rána, proudila jeho žilami, jako by chtěla vyrazit ven. Bránil se tomu. Věděl - a věděl to bez přemýšlení - že v něm bouří něco hrozného, a pokud to přijme, bude vládnout stejnými silami a mocí jako kterýkoli ymirishský čaroděj.

Nestačilo, že nesl jejich znamení v podobě svých zlatých očí, vlasů barvy námrazy a voskově bledé pokožky. Nestačilo, že jeho severská krev odsunula stranou vše o jeho osobě, čemu až dosud věřil - cimmeřanské dědictví, které si tak dlouho nárokoval z matčiny strany.

Zrozený ze zimy. Tak ho dřív mnozí nazývali. Vlčí krev. Nikdo ale nevěděl, co je na tom nejhorší.

Nevěděli, že Kerna tu zanechali nájezdníci. Krev kolující v Grimnirových žilách a v žilách ymirishského vojevůdce a jeho soukmenovců je stejná jako ta jeho. A ta krev teď volá po svém dědictví. Dědictví, které Kern nejenže nechtěl, ale, jak se zdálo, byl také stěží schopen ovládnout.

„Mlč.“

Nahuďr přidal do kroku a zařadil se vedle něho. Stezka klikatící se kamenitým svahem byla úzká, takže mu loktem zavadil o paži. Kern nahoře zpomalil, aby zůstal pozadu za svými bojovníky, kteří díky vidině návratu zrychlili krok. Chtěl být sám. A také to řekl.

Černý Shemita měl podle pouštního zvyku svůj šál omotán kolem hlavy. Obvykle si nechával jen štěrbinu pro oči, teď však odhaloval celou tvář. V širokém úsměvu ukázal bělostné zuby a kývl směrem do svahu.

Bílá noha. Osamělý vlk se po Kernově levici plížil mezi balvany a trnitým křovím. Na jaře měl hojnost potravy, takže v plecích měl teď šířku osmi dlaní a vážil dobrých dvanáct kamenů. Na tak veliké zvíře se pohyboval pozoruhodně lehce a pod stříbrošedou srstí se vlnily mohutné svaly. Jednu tlapu měl bílou a přes oči černý pruh srsti jako masku.

Když zvíře uvidělo, že se Kern zastavil na stezce pod ním, zastavilo se a pozorovalo ho divokýma, zlatýma očima.

„Nikdy nejsi sám," poznamenal Nahuďr. Nebyla to žádná výčitka, snad jen trocha nostalgie.

Kern se snadno domyslel. Obyvatel bájných pouští Shemu, vzdělaný ve službách nemedijské obchodnické rodiny, černoch, který procestoval více zemí, než o kolika Kern vůbec slyšel. Uměl číst. Uměl psát. A se svým scimitarem zacházel se stejnou smrtící zručností jako kterýkoli z Kcrnových mužů.

Byl také jedním ze zajatců Vanirů, které Kern osvobodil poté, co pronásledoval oddíl nájezdníku, aby osvobodil Daola a Maevu, dceru Buroka Medvědobijce. Neměl se kam vrátit, tak zůstal s Kernem. A byl vítán.

„Možná ne," připustil Kern. „Možná ne tolik, jako někdo."

Vykročil a uvolnil místo Nahuďrovi, aby mohl jít po jeho boku. Vlk je následoval. Kern se rozhlédl po povlovném svahu pod sebou, kudy se porůznu trmácel zbytek jeho smečky. Daol, Reave a Ossian. Hydallan a Wallach Šedovous. Slunce, chystající se k poslednímu skoku za černé hory, před ně natahovalo dlouhé stíny.

„Pro ně je to návrat domů. Měsíce na to museli myslet."

Gallové se Kernovi zmínili, že ti z Gaudu, kteří přežili, překročili černé hory. Cul byl jen prvním překvapením. Kohlitt, Reaveův bratra-

nec a švagr, byl mezi zajatci osvobozenými z vanirského tábora. A Halei, Garretova neteř. Vyhnanci rychle zjistili, že přepadení vesnice, vypalování a nemilosrdnou štvanici přežilo několik desítek lidí. Dva z nich podlehli zraněním. Další si zvolil „vysvobození“, protože jeho zlomené nohy klan zpomalovaly a ohrožoval tak všechny. Dalšího zabili horští pavouci.

I tak více než padesát lidí z klanů Gaud a Taur přešlo hory, sestoupilo do východní Cimmerie a teď dobývali své živobytí ve stínu pevnosti klanu Murrogh.

A jen několik málo z nich dalo najevo radost, když se Kern Vlčí oko objevil v jejich prořídlých řadách.

„Jaké to je, Nahuďre? Ty zde nemáš rodinu. Ani žádného příbuzného nebo blízkého. Není tu nikdo, kdy by alespoň vypadal jako ty. Neunavují tě ty řeči a pohledy?“

Shemita chvíli mlčky, zamyšleně kráčel. „Vzpomínáš si na to první ráno po tom, co jsi nás osvobodil?“

Jistě. Bylo tiché a mrazivé. A protože Vanirům ukořistili zásoby, bylo to po mnoha měsících první ráno, kdy měl Kern pocit, že má spoustu jídla. Všichni měli.

„To ráno jsi na mě zíral, pozoroval jsi mě, jako bych byl nějaká atrakce.“ Všiml si Kernova zmateného výrazu a uvědomil si, že sklouzl do aquilonštiny. „Jako neznámé zvíře.“

Kern si to pamatoval. Sledoval Nahuďra při nějakých ranních rituálech. Díval se za ním, když Shemita vyšel za tábor, aby si ulevil. Ale jeho moč byla zlatavá jako moč kohokoli jiného.

„Vzpomínám si.“

„To trvalo tak pět dní, možná šest. Pak ses na mě přestal tak dívat. Postupně se přestali dívat všichni tvoji bojovníci.“ Rozhlédl se. „Odpověděl jsem na tvoji otázku?“

Kern se zamyslel a pak se tiše zasmál. „Ne. Chápu, že jsme si na tebe zvykli. Ale ty si denně uvědomuješ, že nejsi o nic blíž k domovu.“

Nahuďr se zastavil, dřepl si a sebral ze země ostrohranný kámen. Do ušlapané hlíny načrtl hrubými čarami a obloučky písmena, která tenkrát Kerna naučil. Tehdy byl Kern fascinován myšlenkou, že někdo může mít tolik času, aby se naučil číst a psát. Jak někdo může věnovat celé dny a měsíce dosažení takového cíle?

Znovu je četl. První slova, která jej Nahuďr naučil. Před několika měsíci také dřepěli na okraji stezky.

„Dnes ráno se stal zázrak."

Nahuďr podal kámen Kernovi, který jej sevřel pevnými prsty. Sehnul se a dopsal zbytek věty, přičemž vyslovoval každé písmeno.

„Na... východě... vyšlo... slunce."

Písmena nebyla dokonalá. Kern si je už několik týdnů nezkusil napsat. Ale byla čitelná. „Každý den je nový," řekl Kern, který stále příliš nerozuměl shemitské filozofii.

Nahudr pokrčil rameny. „Každý den je nový," zopakoval souhlasně. Vstal a očistil si dlaně.

„Takhle to je."

Shemita už neměl co říci, a Kern se potýkal s tím útržkem pouštní moudrosti po celý zbytek jejich tichého pochodu. Potkávali skupinky lidí vydávajících se na lov nebo sbírajících divoké bobule v křovinách na úbočí. Někteří zamávali, jen málo z nich je vítalo. A někteří otevřeně zírali. Kern si jich nevšímal, tak jak to viděl u Nahuďra. Uzavřel se a přemýšlel o jejich předchozím hovoru, dokud ho nevyrušily výkřiky, když se první jeho bojovníci rozeběhli k osadě na břehu jezera a pevnosti klanu Murrogh.

Samotné opevnění nebylo možné přehlédnout. Kern je pozoroval z vrcholku dalšího hřebene a hledal slabinu, kterou bude nutné odstranit ještě před příchodem Vanirů. Nebylo to snadné. V místech, kde se hladina nejvíc přibližovala ke srázům, vybíhala do jezera rozlehlá, trojúhelníková výspa. Na tomto skalnatém poloostrově Murroghové postavili svou velkolepou sněmovní chýši a obklopili ji stájemi a obytnými staveními. Pak poloostrov opevnili valem z kamenů a klád.

který byl delší než všechny palisády, jaké kdy Kern viděl v severozápadních krajích.

Opevnění nebylo na pohled nijak oslnivé, ale léta prokázala jeho pevnost.

Rozlehlá vesnice se táhla podél pobřeží. Byla zřetelně rozdělena do několika okrsků a přibylo k ní mnoho menších táborů obývaných bojovníky, kteří přišli na výzvu náčelníka Moraga. Na jejím východním okraji se usadila skupina, k níž právě spěchali Kernovi bojovníci. Lidé poklidně procházeli mezi chýšemi a staveními. V míru. Alespoň pro dnešní den. Někteří pracovali na polích či se starali o dobytek. Jiní se věnovali nekonečným stavebním pracím. Stále bylo zapotřebí více zdí, více stavení. Stavitelské úsilí nemělo konce.

Naštěstí pro gaudské a taurské uprchlíky tu bylo dost kamene, který se dal ručně lámat v nedalekých kopcích nebo najít v suti na úpatí útesu.

Nechtěli stavět jen tak nějaké chatrné chatrče, ale budovali větší stavení na kamenných základech, se stěnami z proutěné košatiny vymazané hlínou a bytelnými, doškovými střechami. Vybudovali dlouhou zeď od paty útesu až k jezeru, která tak chránila klan Murrogh proti možnému útoku z východu.

To byla Culova práce. Stejně jako většina klanů v Conallském údolí, i klan Gaud žil příliš dlouho v míru, než aby si dělal starosti se zdmi a opevněním. Krádeže dobytka a nájezdy za účelem získání nových žen byly součástí běžného života a v těchto případech zdi příliš nepomáhaly. Ale nyní se dokázali poučit z prudkosti posledního přepadu.

Rychle se rozneslo, že se vyhnanci - Vlčí muži - vrátili. Lidé nahlas vykřikovali, když se navzájem poznávali. Někteří je dokonce vítali. Kern z hřebenu viděl Reavea a Desu v popředí, jak se objímají s někým, kdo je samá ruka a samá noha. To museli být Reaveovi přeživší neteř a synovec. Kohlittovy děti, Bayan a Cor.

„Je dobré, když na tebe někdo čeká," poznamenal Nahuďr. Pak beze spěchu prošel dalším zákrutem. Na něho nikdo nečekal.

Kern zůstal stát na vyšším ramenu stezky o chvíli déle. Také nikam nespěchal. Na zátylku cítil mrazení, jako by to mělo být nějaké varování. Měl pocit, že je sledován. Téměř reflexivně pohlédl za sebe, protože předpokládal, že se osamělý vlk připlížil o něco blíž.

Po vlkovi nebylo ani památky. Zato uviděl dítě, které sedělo kousek nad ním, u hustého podrostu kopřiv a psárky. Chlapec měl lesklé, černé vlasy jako havraní peří, hnědé oči a jeho hranatý obličej Kern ihned poznal. Musel to být Mal, syn náčelníka Moraga!

Věděl, že mu jsou čtyři roky, ale vzrůstem a hbitostí se vyrovnal chlapcům dvakrát tak starým. Byl také velice bystrý, přestože to zakrýval klidem a nemluvností, což u tak malého chlapce také nebylo zcela přirozené. Měl by běhat s partou vrstevníků, zakopávat o vlastní nohy, lézt v trámech sněmovní chýše nebo odvazovat loďky z úvazišť na břehu. Ale on byl vždy velmi vážný a soustředěný.

A vždy tam, kde by čtyřletého chlapce nikdo nečekal.

Kern se ještě jednou rychle rozhlédl, jestli neuvidí vlka; měl obavy, aby Bílá noha v chlapci neviděl kořist. Přestože zvíře svým způsobem patřilo ke Kernově smečce, následovalo ji a dokonce ji i chránilo, pořád to byla divoká šelma a byla by schopna chlapce vmžiku roztrhat. Ale po Bílé noze se slehla zem, skrýval se, když kolem bylo najednou tolik lidí. Bylo jisté, že dnes ho už nikdo neuvidí. Možná se připlíží až navečer, nebo až se vydá na lov.

Ale vždycky, vždycky se vrátí.

„Slez odtamtud, Male.“ Kern takhle daleko od vesnice nikoho dalšího neviděl. Nebyli tu žádní jiní kluci, ani dospělý muž nebo žena, kteří by dávali pozor na náčelníkova syna. Tohle bylo nebezpečné místo na hraní. „Tak polez,“ vyzval ho o poznání ostřeji.

Ale chlapec na Kerna jen vyšpulil rty a seskočil stranou. Dopadl na příkrý svah a klouzal dolů k jezernímu břehu.

Jen jednou se ohlédl a střelil po Kernovi tak zlým pohledem, že se Kern málem zapotácel. Projelo jím zamrazení a někde v jeho podvědomí se pohnuly temné stíny.

Ne! Nedovolí, aby se ta síla znovu probudila. Ale věděl, že jeho vůle slábne, jakmile ho ten zlopověstný chlad začíná ovládat.

Byl si téměř jist, že zčásti je to překvapením, protože to vypadalo, že chlapcovy oči žhnou známou, divokou zlatou září. Tím zábleskem vnitřního ohně. Ale Malovy oči byly hnědé a chlapec byl bezpochyby Cimmeřan, neboť se narodil Moragovi a lacheishské ženě, kterou před pěti lety ukradl svému sokovi.

Slyšel trávu růst.

Kern zavrtěl hlavou. Už tak měl dost starostí, a nemusel si přidělávat další. Díval se dolů za chlapcem, který se hnal k vesnici, a už předběhl Nahuďra. Opět uzavíral voj, jako celé ty dva týdny před tím, než je Cul zavedl do Murroghu.

A jako nyní, i tehdy tuto chvíli napjatě očekával, a zároveň se jí obával. Zůstal pozadu a nechal jít ostatní napřed. Viděl Briga Dřevce, jednoho z nejvěrnějších přátel a stoupenců gaudského náčelníka, jak se zastavil a hovoří s Culem. Viděl Reavea, jak odvádí manžela své sestry domů, aby ještě jednou objal neteř a synovce a znovu oplakal sestru a její nejmladší dítě, jejichž těla našli v troskách Gaudu. A Ossiana, počítajícího dva tucty Taurů, kteří nejednou, ale dvakrát unikli vraždění Vanirů. Někteří z nich ho, jako syna náčelníka Liama, bouřlivě vítali.

Jinak však bylo vítání opatrné a chladné. Toto byli bojovníci, kteří opustili klan, a ať k tomu měli jakýkoli důvod, kdo je jednou mimo klan, je mimo navždy. Už to, že je uvítali a hostili, hodně narušovalo tradice. Podávání rukou, objetí, vyprávění příběhu při společném jídle u večerního ohně. Bylo překvapivé, že se Cul nestaví proti nim. I když snad ne tolik, neboť celá společnost se zklidnila JEJÍM příchodem.

I dnes tam samozřejmě byla, čekala u zdi a vítala vracející se bojovníky občasným pokývnutím či letmým stiskem ruky. Kern se to dozvěděl rychle, zpráva o ní k němu pronikla přes Daola a Ossiana. Bez jejího vědomí či souhlasu se ve zdejší nevelké komunitě neodehrálo nic, i kdyby to měla být záležitost Murroghu. Cul stále velel - byl ko-

neckonců náčelník - ale ona mu stála těsně po boku a byla teď základem jeho síly. Musela být. Byl náčelník, který téměř dovolil zničení svého klanu. Ona byla dcera Buroka Medvědobijce a bez ohledu na její stav ji všichni respektovali.

Maeva.

Stála na druhé straně nízké kamenné zdi, ruce volně položené na její nerovné koruně. Sledovala bránu v zákrutu, kterou už prošli všichni kromě Kerna. Její modré oči byly temné a klidné, vlasy měla svázány do ohonu, který jí spadal do poloviny zad. Dnes byla bledá a pod očima měla tmavé kruhy.

„První pryč," řekla přicházejícímu Kernovi, „a poslední zpátky."

„Všichni se vrátili," odpověděl Kern. „A s dobrými zprávami pro náčelníka Moraga. To je hlavní."

„A s tuctem vanirských hlav na hrotech kopí, aspoň podle Ehmishe." V jejím pohledu cítil chladný, tvrdý osten. „To je také důležité."

Ji zajali Vanirové a jejich ymirishský pán, měla tedy více důvodů nenávidět seveřany. Nenávidět i jeho, přestože se k němu chovala poměrně zdvořile. Patřilo to k jejich dohodě, jak si připomněla, dvě noci, na které nikdy nezapomene, ať k nim vedly jakékoli důvody. Její obavy, nikoli o to, co by si snad mohl myslet klan, ale o to, co ona bude vědět a připomínat si, kdyby došlo k nejhoršímu. Tehdy šla za Kernem. Sdíleli jedno lože. Dala přednost ďáblu, jehož znala, před ďáblem, který její zmocnil.

A jak se ukázalo, bylo to nanejvýš rozumné, pomyslel si Kern. Když procházel branou a Maeva poodstoupila, paže ochranářsky zkřížené přes malou vybouleninu na svých tmavých vlněných šatech, neubránil se mírnému pocitu lítosti a studu.

Její těhotenství už začínalo být znát.

7

Poté, co byla Kernovi dopřána noc k odpočinku, poslal pro něho náčelník Morag.

Slunce ještě viselo těsně nad obzorem jako rozhořívající se pochodeň a pomalu rozpouštělo hustou, šedou mlhu halící oblohu. Kern odhadoval, že to potrvá tak do poledne. Těšil se na sluneční paprsky. Chladná noc postříbřila zem jinovatkou a jeho mužům, kteří už byli vzhůru, naskákala na nekrytých místech husí kůže. Dech se srážel v bílou mlhu.

Posel, který ho měl přivést, čekal, až Kern dojí ovesnou placku, kterou si roztrhal na několik kouřících kusů. Hnědooký válečník s hranatou čelistí typickou pro klan Murrogh a s jizvou táhnoucí se od koutku pravého oka až k odseknutému lalůčku ucha přešlapoval z nohy na nohu. Cítil se nepříjemně v malém kruhu stanů, které byly postaveny pro ty, pro něž se už nenašlo místo - nebo prosté nebyli vítáni - v okolních chýších, a přál si být co nejrychleji odsud. Zatímco Kern pohazoval v mozolnatých dlaních posledními dvěma horkými kusy placky, prohodil posel pár slov se Starým Finnem a Nahuďrem.

Nebýt sladkých bobulí, vmíchaných do těsta, byly by placky chutnaly především po sádle, kde se smažily. Lepší byla vejce, která Ehmish našel, nebo ukradl a teplé čerstvé mléko, jež Garret Klípec vyměnil s Murroghy za několik nejlepších mečů, co přinesli od Gorramu.

Nakonec z nedalekého stanu vyhrabal pochvu s mečem a zavěsil ji na široký opasek držící jeho kilt. Pak už jenom drátěná košile, nový nůž namísto dýky, kterou nechal v Gorramu, krvavé kopí, jež donesl až sem, a byl připraven.

„Morag ti dovolil vzít s sebou dva muže.“

Daol s Aodhem se ještě před východem slunce vydali na lov na svahy černých hor. Reave stál nedaleko na břehu jezera a močil do vody, ale hromotluk se lépe cítil v boji než při jednání.

„Nahuďre,“ řekl Kern a chytil další placku, kterou mu Shemita hodil. Poděkoval kývnutím, vytáhl nůž, aby napíchl placku dřív, než mu spálí dlaň, a pokynul černochovi, aby ho následoval.

Znovu se rozhlédl. „Ehmishi.“

„Ano, Kerne?“ Mladík to řekl s takovým nadšením, že Kerna málem obměkčil. Kern by ho byl skoro vyzval, aby šel s ním. Nevěděl ale, v jakém je náčelník rozpoložení. „Promiň, ale ty ne. Oběhni pár stavení a vytáhni Ossiana z postele. Ať nás doběhne dřív, než budeme v hlavní chýši.“

Krátký běh k bráně, vedoucí na rozlehlý poloostrov, jim příjemně prohřál svaly. Klidná hladina odrážela modré ranní nebe a kam až oko dohlédlo, jiskřila vodní plocha odraženými slunečními paprsky. Kern obešel maskovanou jámu hned za branou a sám zvolil jednu z pěšin dřív, než mu murroghský bojovník stihl přikázat, aby šel dál. Trojice vyplašila hejno kuřat a pomrkávající kozy, které se potulovaly mezi staveními. Po skalnaté stezce stoupali vzhůru k rozlehlé chýši usazené na nejvyšším místě, odkud byl výhled na jezero a několik lig pobřeží. Bylo by velice nesnadné zaskočit bojovníky Murroghu nepřipravené.

I samotná hlavní chýše byla imponující. Byla zhruba stejně veliká jako chýše náčelníka Thula v Conarchu, ale Murroghové použili více kamene, a střechu, nikoli z došků, ale z cedrových šindelů, podpíraly masivní, nahrubo přitesané trámy. Chýše byla dlouhá a nízká, aby vzdorovala bouřím, které občas přicházely od jezera, a její silné zdi by pojaly celý klan Murrogh a patrně i obyvatele několika menších okolních vesnic.

Ossian trojici doběhl těsně před hlavní chýší. Během se téměř nezadýchal, ale mrzutě se šklebil, protože hlavu měl oholenou jen z polo-

viny a na pravé straně měl řeznou ránu, zamáznutou žluklým tukem, který používal pro snazší oholení krátkých černých vlasů.

„Taky jsi mi mohl dát trochu času," zabručel.

Kern podal Ossianovi půlku placky, která mu ještě zbývala, zasunul nůž a zajistil střenku poutkem. „Náčelník Morag si chce promluvit."

Ale nejenom s vůdcem vyhnanců. Kern napočítal půl tuctu kopí s klanovými znaky, zabodnutých do země před sněmovní chýší Murroghů. Poznal paroží nedalekého klanu Galt, ocas vačice patřící Borátům. Byly to sice malé vesnice, ale odhodlané a schopné vyslat přinejmenším dvě desítky bojovníků. Kern by patrně poznal i ostatní a odhadl by i jejich sílu, když si všiml dalšího kopí s množstvím ebenově černých kusadel zavěšených na tenkém bílém vláknu. Poznal je a prudce si začal razit cestu kolem posla k tmavému vstupu do chýše a skrz hlouček lidí shromážděných těsně za vchodem.

„Kerne!"

Maeva ho prudce popadla a přitáhla k sobě. Její nehty se mu zarývaly do masa. Cul, který stál z druhé strany a hovořil s Brigem Dřevcem, na ně krátce pohlédl a pak se zase odvrátil. I ve slabém světle, dopadajícím sem dveřmi a několika úzkými okny, poznal Kern v hloučcích kolem zástupce několika sezvaných klanů a vesnic. Všichni čekali, až budou odvedeni na druhou stranu dlouhého stavení, kde se zřejmě vůdce klanu Murrogh radil se svými nejbližšími.

„Klan Galla," řekl Kern, když se k němu připojili Ossian a Nahuďr. Posel, který splnil svůj úkol, nechal neukázněné vyhnance jejich osudu. „Venku jsem viděl zástavu kmene Pavoučích zubů. Znamená to, že Gallové sestoupili z hor?"

„Jen ti, co přežili," odpověděla Maeva. „Ještě nevíme úplně všechno. Náčelník Morag chce, abychom počkali." Uvolnila sevření, přesvědčená, že Kern ví, kde je jeho místo.

Věděl. Také si uvědomoval Maevinu blízkost. Cítil vůni jejích hustých vlhkých vlasů, které si nepochybně ráno myla v jezeře, spadajících jí přes ramena. Z jejích očí četl neklid. Sevřené rty, bledé tváře.

Nejspíš ranní nevolnost.

Přinejmenším mohl být šťastný, že je naživu, i když těhotenství bylo něco, co si přála ze všeho nejméně. Měsíce přemýšlel, co se asi stalo s dcerou Buroka Medvědobijce. Myslel na ni. Vzpomněl si na ni vždy, když cítil její vůni - nebo mu to alespoň připadalo - z pokrývky, na které spolu leželi.

Pamatoval si, jak se ho poprvé dotkla a ucukla, jako kdyby se spálila. Ale nebyla natolik vystrašená, aby odešla. Nebo spíše byla tak zoufalá, že svůj strach a odpor dokázala potlačit.

Také si vybavil těch několik málo chvil, kdy mu prokázala laskavost, ačkoli nemusela. Stála například při něm, když ho Cul vyhnal během Burokova pohřebního pochodu

Ale především mu v hlavě utkvěla slova, která mu řekla u smrtelného lože svého otce. Den před tím, než Burok zemřel. Odcházel tehdy spěšně od lože svého náčelníka a shýbal se pod zavěšenými medvědími kožešinami, aby unikl puchu černé sněti, stravující Burokovu nohu. Narazil na Maevu, která brousila nože a natírala čepele olejem, aby nezrezivěly. Snažila se nějak zaměstnat, ale i tak to byla práce prospěšná celému klanu.

Odložila nůž, který držela v ruce, a sledovala ho ke dveřím. Mlčela až do chvíle, kdy chtěl vyjít ven na čerstvý, ledový zimní vzduch.

„Měls to být ty."

On měl ležet na smrtelné posteli namísto jejího otce. V horečkách a s krví otrávenou plíživou smrtí, užírající jeho nohu.

Pamatoval si to. Tak jasně, jako by to bylo včera.

Byl by raději, kdyby tomu tak nebylo.

„Vlčí oko!"

Zvolání přišlo z druhého konce chýše a silný hlas byl trochu nakřáplý. Ten hlas musel být dobře slyšet v hlubokých skalních roklích a jistě se hlasitě nesl těmi nejskrytějšími lesními stezkami.

Kern vykročil vpřed a v zátylku cítil Culův spalující pohled.

Nahuďr a Ossian šli těsně za ním. Kráčeli prázdnou prostřední lodí, po jejíchž obou stranách se nacházely dlouhé stoly, lavice a vychladlá ohniště. Cestu ozařovalo jen několik mihotavých loučí. Kern si dovedl představit chvíle, kdy je zde nacpáno k prasknutí, a je tu plno hlučného hovoru, her, hodování, vůně opékaného masa, silného vína a medoviny. Ale to nebylo dnes.

Trojice došla na druhý konec chladné, ztemnělé chýše. Tam byl výběr shromážděných jiný. Některé muže poznával podle tetování na hrudi a obličeji a černých vlasů stažených na temeni do uzlu. Jiní, které nepoznal hned, měli vlasy spletené do copů a na tvářích rituální jizvy. Všichni byli po několika dnech strastiplné cesty a bojů špinaví. Zakrvácení. Na každého z nich tu byli alespoň dva Murroghové. Dvacet... třicet mužů a žen obklopovalo svého vůdce a bylo podrobováno kritickým pohledům členů klanu Murrogh. Moragových nejsilnějších bojovníků a nejchytřejších poradců.

Byla tu samozřejmě i jeho rodina. Kern si ihned všiml Deirdre, jejíž mládí téměř neuvadlo od chvíle, kdy ji před pěti lety Morag pojal za manželku. Stále si po lacheishském zvyku vyholovala vlasy nad spánky, ale zdálo se, že je jako žena náčelníka Moraga spokojená, protože stála u křesla svého manžela a jednou rukou se mu opírala o rameno. Druhou rukou držela synka Mala, který sebou neustále neklidně šil a snažil se jí vytrhnout, aby mohl zmizet.

Byla to ztráta času a zbytečné rozptylování, držet na takovém setkání chlapce proti jeho vůli. Možná bude jednou Moragovým dědicem, pokud Jaryydovi nebude umožněn návrat, ale zatím byl na podobné věci příliš mladý. Kern se přistihl, že si přeje, aby se klučina matce vytrhl a utekl.

„Jen blíž, Vlčí oko," zavrčel Morag, když Kern vstoupil na okraj velkého kruhu mužů a žen. Jeho černočerné oči pokradmu sledovaly okolní dění. „Přinesl jsi to?"

Pokud Moragův syn vzbuzoval v Kernovi soucit, k jeho otci cítil nejen to, ale i hlubokou lítost. Kdysi to býval urostlý válečník, uzná-

vaný pro umění, s nímž ovládal meč, a pro svou pevnou vládu. V písních se nejčastěji zpívalo o jeho odvážném letním přepadu klanu Lacheish, kdy jeho muži ukořistili mnoho dobytka a on sám ženu, která měla téměř stejnou cenu. Dcera Cailta Kamenné pěsti, Deirdre, byla výhrou přinejmenším pro vliv, jaký měla mezi menšími vesnicemi z podhůří. A Morag ji unesl z největšího a nejsilnějšího klanu na východě.

Ale pak tu byly jiné písně, které vyprávěly o neštěstích, která dolehla na klan Murrogh. Sám Morag cestou domů onemocněl infekcí po jedné z posledních potyček v Ledových bažinách na planině Hoath. Hodně zhubl a vlasy mu vypadávaly po hrstech. Nikdo nečekal, že přežije.

Ale on přežil, část sil se mu vrátila a dokázal s Deirdre zplodit dítě. Chlapec ji připoutal ke klanu Murrogh více než cokoli jiného, a přestože se šuškalo, že svého manžela již omrzela, dál trpělivě plnila své povinnosti manželky a matky.

Morag už dávno nevládl tou ohromnou silou, o které se zpívalo v písních. Měl zapadlé oči a bledou, povislou pokožku. Jeho vlasy, přestože stále černé, pokrývaly jeho lebku v nepravidelných černých chomáčích a namísto zubů měl zašedlé zahnívající pahýly. Už nedokázal pozdvihnout meč, aby vedl svůj lid. Na to měl vojevůdce. Naposledy mu Crom seslal náčelníka Cula. Vypadal nadějně. Cul vyměnil svoji sílu a prohnanost za velkorysost Murroghu a ochranu jeho lidí.

Přinejmenším proto ho Kern uznával. Snad zvolil Moraga pod tlakem okolností, ale Cimmerie potřebovala sílu, ať byla odkudkoli.

Morag se zamračil, jako by četl jeho myšlenky, a Kern si v duchu vyčinil. Vztek, který se začínal probouzet v jeho podvědomí, bez milosti zadusil. Tento muž byl znám tím, že vyvolával spory. Kern k nim nechtěl zavdat příčinu.

Pomalu se ovládl.

„Máš to?“ zeptal se Morag znovu, tentokrát mnohem naléhavěji. Jeho hlas ale už nebyl tak důrazný jako kdysi.

„Ano, náčelníku Murroghu.“ Kern měl meč i dýku zajištěné poutkem, jak se vyžadovalo, ale nesl krvavé kopí, jež bylo stále zabaleno ve svém rubáši z vlněné přikrývky. Držel je na jedné ruce, jako matka drží novorozené dítě. Rozbalil je a podržel proti Moragovi.

V žádném případě to nebylo výhrůžné gesto.

Přesto se Morag trochu stáhl, jako by se chtěl ztratit v rákosu, jímž byla vypletena rohož pokrývající jeho křeslo s vysokým opěradlem. „Vesnice Gorramu mi přislíbila pomoc?“

„Proti Vanirům,“ odpověděl Kern opatrně. „Nájezdníci ze severu dvakrát udeřili na Gorram. Pochybuji, že udeří znovu.“

Náčelník se rozesmál. Byl to chladný smích, ale ne úplně nepříjemný. Podrbal se na lysině. Mezi prsty mu zůstal dlouhý pramen vlasů, který pustil na zem. „Tvoji vlci všechny pobili, což?“

„Většinu, ale ne všechny.“ Kern stále třímal kopí, ale náčelník nedal nikomu pokyn, aby je převzal. Kern sklonil hrot k zemi. „Jaryyd ale několik z nich dostihl a dokončil, co jsme začali.“

Zmínka o synovi Moraga pobouřila. „Nezmiňuj jeho jméno bez uvážení, Kerne Vlčí oko. Zvlášť ne v mé vlastní sněmovní chýši.“ Střelil pohledem vlevo a vpravo a trochu se uklidnil. „Vyhnal jsem ho a tím jsem s ním skončil. S ním i s jeho hrdlořezy.“

Byla to zjevná jízlivost, ale Kern spolkl břitkou odpověď. „Každý meč zdvižený ve jménu náčelníka Moraga posílí celý klan Murrogh. A celou Cimmerii,“ připomněl ostatní klany, jejichž zástupci se shromáždili uvnitř chýše i před ní.

„Ano, meče navíc by se hodily, Kerne Vlčí oko, proto jsi byl přizván.“ Pokývl ke skupince Gallů a několika dalším, v nichž Kern nakonec poznal příslušníky klanu Hoath. „Vypadá to, že tvoji Vanirové brzy dobudou planinu.“

„Náčelníku Moragu,“ ozval se jeden z Hoathů. Na každé tváři měl tři jizvy, z nichž mu do nádherného, černého plnovousu vyrůstaly bílé vousy. „Ztrácíme čas mluvením o bezvýznamných vesnicích a neposlušných synech. Naši lidé, i jejich“ - zdvořile pokývl ke Gallům -

„byli vražděni a loveni jako zvěř. Lacheishové odmítli klan Hoath, takže tvá síla je teď to jediné, o co se můžeme opřít. Ale nebudu už ztrácet ani okamžik v přítomnosti tvého ochočeného Ymirishe.“

Takže přinejmenším tento muž dobře věděl o Kernově původu a Grimnirově potomstvu. Hoath vyplivl to slovo s nejvyšším opovržením a jeho temný pohled by snad zabíjel.

Kern se napjal, ale Morag po obou střelil temným pohledem. „Ty mi nebudeš říkat, co bude,“ řekl ještě temnějším hlasem. „Ne v mé vlastní chýši, Hoganne.“ Hoath, vědom si přesily, se stáhl. „Řekni mu,“ pokývl ke Kernovi, přičemž ale nespustil z Hoatha oči, „řekni mu, cos řekl mně.“

Hoath zkřivil veliká krutá ústa, jako kdyby kousl do něčeho odporného. „Vanirové. Tucty a stovky. Odráželi jsme je celou zimu. Ale pak, když ubylo sněhu, udeřily jejich hordy vedené severským démonem znovu. A znovu. Nutily nás ustupovat. Kousek po kousku jsme přicházeli o území. Okraj planiny. Horácovy vodopády.“

Prskal na Kerna, jako by to byla jeho vina. „Tento měsíc jsme přišli o Pole náčelníků.“

Přestože to už slyšeli, mnoho mužů z Moragova doprovodu zatnulo pěsti. Někteří se udeřili do stehen nebo do prsou. Hněv, jenž nebylo možno vyjádřit slovy.

I Kerna se zmocnil chladný, tichý vztek. Stejnou reakci předpokládal u svých bojovníků a u těch, kteří čekali na zprávy před vchodem do chýše. Pole náčelníků uctívali všichni Cimmeřané. Podle legendy to bylo místo, kde Crom bojoval s Ymirem, severským ledovým bohem, a nakonec jej porazil. Pokud v Cimmerii bylo místo obdařené větší silou, pak jen Bcn Morgh a příbytek samotného Croma.

A obrovský démon, o kterém mluvil Hogann?

„Grimnir,“ zašeptal opatrně Kern. Už jen při zmínce toho jména mu za očima bolestivě zajiskřilo.

Hoath přikývl. „Jo. Krev samotného Ymira. Já ho viděl a žasnu, že jsem naživu, abych o tom mohl vyprávět. Prohnal jsem mu kopí hr-

dlem a vytrhl je ven, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Jeho kůže vypadá jako kůže mrtvoly a obličej má jako zvíře. Je o polovinu vyšší než náš nejsilnější muž. Obklopují ho urostlí bojovníci a pavouci čarodějové, kteří z nebe stahují bouřková mračna a ze země pozdvihují kráčející smrt. Všichni mají vlasy jako námraza. A oči jako ohromní vlci. Jako ty.“

Hogann prudce vykročil vpřed, ruku na jílci meče. Několik jeho mužů se pohnulo s ním. V jeho Šedých očí se šíleně zablesklo. Oslepující zuřivost, již Kern sám tak dobře poznal. Hrozba, kterou rozeznal každý.

Kern ucouvl a přikrčil se do střehu. V ruce už držel obnaženou zbraň - jako jediný v místnosti. Švihem otočil krvavé kopí, jednou rukou je uchopil na konci, druhou těsně za hrotem a ve výši ramen namířil na Hoganna, připraven vrazit mu je do srdce, kdyby udělal další krok.

Nahudr s Ossiancm se okamžitě postavili Kernovi po boku, ruce na jílcích mečů, a nedbali na zdvořilost, jíž byli povinováni Moragovi. Další Hoathové sáhli po zbraních a vzduchem létaly výkřiky. „Zrádce!“ „Ymirish!“

I z přední části chýše se ozýval nějaký křik.

Dupot běžících nohou.

Chlapecký smích, když náhlý zmatek přišel Mo-ragovu synovi zábavný.

První meče vylétly z pochev a Kern cítil, jak se jeho jinak chladná pokožka rozpaluje vzrušením z odhodlání, že svou kůži neprodá lacino. Ale meče tasil pouze Moragův doprovod. Muži i ženy z klanu Murrogh okamžitě vytvořili hradbu ostrých čepelí mezi Hoathy a Kernovou trojicí. Většina z nich mířila Kernovým směrem. A také většina rozhněvaných pohledu.

„Kerne, ne!“

Výkřik zazněl zezadu, ale Kern i tak zachoval svůj výhrůžný postoj. Hogann ani jeho muži neustoupili a na něho stále mířilo příliš mnoho obnažených mečů. Musel se držet ze všech sil, aby nezaútočil jako

první. Bodat a sekat, uvolnit sílu, která vřela v jeho žilách a tolik se chtěla osvobodit, že Kern cítil, jak se mu vlévá do svalů, ovládá jeho paže a hotoví je k prvnímu, smrtícímu úderu.

V tu chvíli pocítil chladný polibek oceli na krku, když mu Cul zezadu položil hrot meče těsně pod levé ucho.

„Klid, Vlčí oko," řekl Cul tiše a výhrůžné. Ker-nův život závisel na jediném otočení zápěstím. „Jestli má dnes někdo zemřít, budeš to ty."

Náčelník Morag zůstal sedět na svém stolci, ale několik jeho ncjlepších mužů se rozestavilo kolem něho a jeho ženy. Chlapci se konečně podařilo matce vytrhnout a krčil se stranou, očima těkal z Kerna na Hoganna, pak na Cula a zase zpět na Kerna. Zdálo se, že ho vyhlídka na krveprolití ve sněmovní chýši příjemně vzrušuje.

Pokud by k tomu došlo, byla by to neomluvitelná urážka.

„Kerne?" Maeva se mu protáhla po bok kolem Os-siana. Otřela se o něho břichem a žhavá jiskra, která mezi nimi přeskočila, rozkolísala Kernovo soustředění.

Krátce pohlédl jejím směrem. Cítil z ní znepokojení a nemalý strach ze vzrůstajícího napětí.

„Kerne." Zvolna zdvihla ruku a položila mu ji na paži. Jemně a pomalu překonávala odpor napnutých svalů. „Ovládej se."

Snažil se. Zoufale se snažil. Zrak mu halila fialová mlha, jako kdyby byl oslněn bleskem. Ze všech stran cítil hrozbu. Moragovi lidé. Hoathové. Cul za jeho zády, s mečem na jeho krku! Dostal se z toho jen díky jejím uklidňujícím slovům. Pomohla mu bojovat s tím náporem síly. Podvolil se a sklonil hrot kopí neškodně k zemi.

Pak prudce odstrčil Culův meč a spěšně odcházel. Od náčelníkovy rady, Hoathů, Gallů, i svých lidí.

„Ymirishi!" nesl se za ním Hogannův výkřik. „Ještě jsme spolu neskončili!"

Ale Kern ano. Prozatím. Nestál o společnost rady a tolika mužů, kterým nemohl důvěřovat. Potřeboval být sám, aby ovládl svůj hněv a uklidnil se.

Než srovná celou chýši se zemí.

Cul jej zanedlouho poté našel na břehu jezera. S ním přišel i Brig Dřevec.

Kern vnímal jejich příchod, aniž by se otočil. Prostě věděl, že jsou zde. Zvuk... chuť. Bylo to někde v jeho podvědomí. Horké a těžké a trochu připálené, jako placky ponechané příliš dlouho na ohni.

Stiskl si spánky, aby vyhnal z hlavy nepříjemné myšlenky a ty temné síly. Pryč. To nebylo normální. Takové věci prostě nemohl jen tak vědět. Stejně tak věděl, že Ossian a Nahuďr čekají nahoře, ve stínu sněmovní chýše. Sledovali ho. Čekali, až se sám od sebe vrátí.

Cul nikdy nebyl příliš trpělivý.

„Pěkné divadlo," řekl náčelník Gaudů.

„Potlač to," šeptal Kern, který se stále snažil ovládnout. Zíral na hladinu lesklou sluncem. „Utop to."

Přinejmenším se cítil silnější. Silnější než v Moragově chýši. Dost silný na to, aby krátce pohlédl za sebe, přestože zcela nespustil oči z jezerní hladiny. Potřeboval něco velikého, uklidňujícího, aby potlačil bouřící myšlenky.

Brig stál vedle Cula, ale byl neklidnější než před několika měsíci v Gaudu, když Culovi pomáhal získat postavení náčelníka. Nebylo to příliš zřejmé, ale stačilo všimnout si, jak přešlapuje z nohy na nohu. Jak těká pohledem mezi Kernem a Culem. Jak napíná svaly, jako by byl připraven tasit meč na příkaz jednoho nebo druhého, nebo obou.

Pes dvou pánů.

V tu chvíli se za to přirovnání zastyděl. Takhle splácí muži, který mu několikrát zachránil život? Činy přece hovoří silněji než prázdná slova!

Ale u Cula to bylo jiné. Kern neměl důvod skrývat, že ho nemá rád a že mu nevěří. „Volá mě snad náčelník Morag zpět?" zeptal se, jako kdyby mluvil k obyčejnému poslu.

Culova tvář potemněla. „Opatrně, Vlčí oko.“ Ale zůstal stát na místě. „Ne,“ dodal. „Náčelník Morag hovoří s Hoathy a s Gally. Patrně zapomene na tvé chování, protože Hogann ti vyhrožoval.“

Kern těžce polkl. Nesmí se to dostat ven! „Nějak jsem si nevšiml, že bys mu držel meč na krku.“

„Nemohl jsi. Klan Hoath je silný a může být lepším spojencem než ta tvoje tlupa špinavců. A o to jde. Vytvořit co nejsilnější spojenectví, které by se mohlo postavit Vanirům.“

„Jestli se Vanirům vůbec někdy postavíme,“ odvětil Kern a ani se nesnažil skrýt vzdor. Znovu se v něm vzedmul hněv. Vzpomněl si na Jaryydova slova. „ Jsi si jistý, že nepotáhneme k jezerům na vrchovině?“

Cul pokrčil rameny. „Když bude klan Hoath naším spojencem, všechny vesnice odsud až k Eiglophianským horám se shromáždí pod naším praporcem. Klan Lacheish nám pak nedokáže vzdorovat. Buď přijme mír a spojenectví, nebo jej jednou provždy zničíme.“

„Už jsi klanem Lacheish posedlý stejně jako Morag. A posedlý muž nedělá dobrá rozhodnutí. Cimmerie si teď může dovolit jen jednoho nepřítele. Jednoho! A tím je Grimnir. Zkus na to nezapomenout.“

„Pamatoval jsi na to ty, Vlčí oko, když jsi málem způsobil šarvátku v Moragové sněmovní chýši?“

„Dělal jsem, co se dalo,“ odpověděl Kern. Myslel na Ros-Cranu. Náčelníka Tnula. Sláina Tesáka. Na to, jakou sílu mohli tito náčelníci shromáždit.

„Kerne...,“ začal Brig a varovně vykročil, ale Cul ho zadržel zdviženou paží.

„Ať si tě vlci vezmou, když k nim patříš, Kerne! Čeho jsi chtěl dosáhnout urážkami náčelníka Moraga a klanu Hoath?“

„Víc než čeho jsi dosáhl ty pro klan Gaud, když jsi nás oslabil ve chvíli, kdy jsme to nejméně potřebovali!“

Kern věděl, že překročil všechny meze. Bylo mu to jedno. Když Cul sáhl po meči, také se vrhl vpřed.

Náhle Brig Dřevec stanul mezi nimi. Jednou rukou sevřel Culovo zápěstí, aby náčelník Gaudů a Moragův vojevůdce nemohl tasit. Mečem v druhé ruce mířil na Kerna.

„Přestaň! U Croma, myslím to vážně, Kerne."

Kern by snadno dokázal odstrčit Briga a vrhnout se na Cula. Na kohokoli. S každým nádechem nasával pach krve. Cítil její teplou, kovovou příchuť na patře. Touha po krvi ho hnala až na samotnou hranu; od konfrontace ve sněmovní chýši se mu nepodařilo zcela ji potlačit. Jako živoucí věc nebo síla vedená cizí rukou útočila na Kerna, aby se vysvobodila.

Kern měl strach, protože věděl, že uvnitř něho je něco, co nechápe a co nedokáže ovládnout. Bál se toho tolik, že ten přetlak křečovitě zadržoval už několik týdnů. A jako každá hráz, vystavená nepřetržitému náporu mocného proudu, také začínal polevovat. Malé pramínky začínaly prosakovat. Začínal se prohýbat pod tou ohromnou silou.

Ale ani teď nepovolil. A ať šlo Brigovi, stojícímu jednou nohou na straně gaudských uprchlíků a druhou na straně Kernově, o cokoli, jeho činy byly snadno zapomenuty.

Potlačit. Utopit!

Jinam nebylo možné namířit sílu, běsnící v Kernově mysli. Kern zapomněl na roztržku a vtiskl svůj zmatek a hněv do jezera, pod jeho klidnou, chladnou hladinu. Byla to bezmyšlenkovitá reakce, ale cítil se mnohem lépe. Poprvé od chvíle, co vešel do chýše, zase cítil pevnou půdu pod nohama.

Ovládal se natolik, že dokázal tu zvířecí sílu opět spoutat v nejhlubších stínech. A nikdy, nikdy jí už nechtěl dát volnost.

Někde v podvědomí slyšel ozvěnu vzteklého a zklamaného řevu.

Rozhlédl se. Byl propocený a vyčerpaný. Brigovi se podařilo zatlačit Cula o několik kroků zpět. Ale výhrůžný pohled náčelníka Gaudů prozrazoval, že na Kernova slova hned tak nezapomene.

„Ještě jsme neskončili, Vlčí oko."

Kern přikývl. Věřil mu. Co bylo mezi nimi, sahalo příliš hluboko do minulosti. Do okamžiku, kdy jej Cul vykázal z klanu. Do dětství, protože už tehdy byli nepřátelé.

Ale teď, když už zase dokázal normálně uvažovat, měl Kern o čem přemýšlet. Cul se ho na něco zeptal, aniž by si uvědomil, jak je ta otázka ve skutečnosti důležitá. Co tady chce Kern dokázat? I když potlačil zuřivou, oslepující sílu, neviděl žádnou odpověď, a to ho znepokojovalo víc, než by si chtěl připustit.

Podíval se nahoru, kde čekali Nahuďr a Ossian, váhající, jestli mají běžet dolů a zapojit se do sporu, nebo počkat na nějaký signál. Kern zamával paží nad hlavou a ukázal k místu, kde byli ubytováni Gaudové.

Zvedli se a společně zamířili k ostatním. Nevěděli, co Kern vymyslel.

Nevymyslel vlastně skoro nic. V hlavě se mu rýsovaly jen matné kontury plánu. Potřeboval jej však probrat s celou družinou. Kern počkal, až Cul a Brig poodejdou, a vyrazil za nimi.

A nikdo z nich si nevšiml, že balvany, zabořené v bahnitém dně poblíž břehu, purpurově žhnou a voda kolem nich začíná vřít.

8

Kern dal svým bojovníkům týden na rozmyšlenou. Osud jim dovolil tři dny.

To odpoledne přišlo spolu s vůní časného léta. Nebe bylo safírově modré a slunce, které už překročilo dělicí čáru mezi zimním a letním slunovratem, vytrvale a příjemně hřálo a rozhazovalo tisíce zrcátek po jezerní hladině. Rychle vysoušelo ranní rosu. Lákalo děti vyměnit domácí práce za honěnou a odhodit oblečení, aby se mohly vykoupat v jezeře, nebo hrát si na krále Conana.

Tuto hru jejich rodiče samozřejmě neměli příliš v lásce. Sice si vyprávěli Conanovy příběhy u ohňů a při slavnostech ve sněmovní chýši, ale stejně často bylo Conanovo jméno používáno jako urážka. Pro děti nebyl dobrým příkladem. Conan, přes všechny své legendární hrdinské činy, nakonec opustil jak svůj klan, tak Cimmerii.

A kdo je jednou mimo klan, je vyhnancem navždy. Tohle Kern poznal velice dobře na vlastní kůži.

Ale to se těžko vysvětlovalo klukům a několika dívenkám, kteří šermovali větvemi a místo štítů používali vědra. Každý si zabral místo na zelených stráních nad Murroghem, čím výše, tím lépe, a snažili se navzájem zatlačit dolů. Byla kolem toho spousta modřin a smíchu.

Kern je pozoroval během krátké přestávky, kterou si udělal při cvičení. Zpocený a rozbolavělý, nabral si z poblíž stojícího sudu velkou naběračku vody. Vylil si vlažnou vodu na obličej a ramena a smyl tak štiplavou, slanou chuť ze rtů. Promnul si oči.

Naslouchal vzdálenému křiku dětí. Věděl, že si takhle vydrží hrát celé hodiny. Viděl, jak jeden chlapec dostal pořádnou ránu do ramene a skutálel se po travnaté stráni. Jeho protivník vítězně zdvihl svůj ob-

rovský meč a vyrazil ječivý válečný pokřik; v příštím okamžiku mu ale dívenka, která se připlížila za něho, rychlým trhnutím podrazila nohy. Následoval dlouhý pád k patě svahu. Chlapec se dole okamžitě zvedl a začal šplhat nahoru.

Král padl, král povstal. V bitvě bylo důležité vydat ze sebe to nejlepší.

Tak to je, řekl si Kern a vrátil se k přerušenému cvičení.

Bojovníci klanu se příliš nestarali o zrádné svahy a volná pravidla. Cvičiště Murroghů bylo na velké rovině nedaleko svahů, zbavené většiny křovisek a ze tří stran obklopené tábořišti Gaudů a dvěma většími leženími jiných bojovníků. Dřevěné terče, upevněné na snopech zahnívající slámy, byly určeny pro trénink lukostřelby. Udupaný hliněný plácek sloužil jako zápasiště. Nakonec tu bylo několik Kruhů Výzvy ohraničených kameny nebo jen nakreslených hrotem meče.

Tady bojovníci svolaní klanem Murrogh zápasili a bojovali kvůli sázkám, nebo jen tak. Cvičili se tak v boji s mečem a zlepšovali své válečnické dovednosti. Kern dnes přivedl hrstku svých mužů. Všichni se postupně vystřídali v kruhu a odráželi jednoho útočníka za druhým. Reaveův široký meč. Foehammerovo kopí. Kernův hbitý krátký meč. Další se postupně trousili, a když se dopoledne přehouplo v odpoledne, shromáždila se zde většina jeho bojovníků i gaudských uprchlíků. Daol s Brigem a Aodhem se oddělili a soutěžili, kdo je lepší ve střelbě lukem na třicet, a později na šedesát kroků. Desagrena sledovala zápas Ossiana s Moghem a radila jim nejúčinnější úchopy. Byly to dost nehezké chvaty.

Většina přihlížejících ale zůstávala u Kruhu Výzvy. Tam to bylo náročné a nemálo nebezpečné, neboť zde se bojovalo obnaženými čepelemi a štíty, čekat, až se soupeř odkryje a dokázat včas zastavit úder, aby se zabránilo opravdovému zranění, vyžadovalo dokonalé ovládání a soustředěnou mysl. Nejenom silné svaly a těžký meč.

To pochopitelně nevysvětlovalo, proč si Reave stále držel postavení uprostřed kruhu, když před čtyřmi koly vyřadil Kerna a pak si stejně snadno poradil Ehmishem, Gardem a Danonem.

Teď se bil s Nahuďrem. Obezřetně kroužili kolem sebe. Jako většina Cimmeřanů, měl Reave na sobě jen kilt a boty. Jen to a záplavu černých vlasů, kryjících mu část širokých zad a mohutného hrudníku. Jeho tváře a paže se leskly potem.

Nahuďr měl na sobě roztrhané zbytky černých hedvábných kalhot, ve kterých ho tehdy zajali Vanirové. A volný kabátec bez rukávů. Šál, který si obvykle omotával kolem hlavy, nyní odložil. Vyleštěná čepel jeho scimitaru se blýskala ve slunci, když měnil kryt a snažil se odhadnout příští Reaveův výpad.

Reaveovo představení přilákalo hlouček bojovníků z různých klanů, muži i ženy postávali koleni kruhu, povzbuzovali, radili nebo jen přihlíželi. Kern si všiml několika Hoathů se zjizvenými tvářemi. Většinu kolemstojících ale tvořili Boratové s orlími nosy a Murroghové s hranatými čelistmi.

A opět tu byl Mal. Moragův syn mohl pobíhat po cvičišti, jak se mu zachtělo. Teď stál mezi urostlým Hoathem a Murroghem, oči mu zářily nadšením a vzrušením a každou chvíli se mimoděk zatahal za své dlouhé černé vlasy, jako kdyby tak počítal body oběma bojovníkům. Stejně jako všichni kolem, i on čekal na první chybu. Kern si ale povšiml, že nepovzbuzuje, dokonce se ani nezasměje. Chlapec jen mlčky stál a nevšímal si křiku lidí kolem sebe.

Někteří sázeli na Reavea, pro jeho mohutnost a prostou sílu. Několika málo se zalíbil Shemitův exotický zjev, a vsadili na něho.

Hrot Reaveova meče visel ve vzduchu v úrovni Nahuďrovy hrudi. Reave stál pevně rozkročený, aby měl dobrou stabilitu. Praktikoval silový, cimmeřanský způsob boje. Útočil mohutným skokem a s divokým řevem.

Nahuďr se přikrčil a zachytil Reaveův první úder lehkým štítem.

Jeho scimitar se zablýskl a několikrát krátce sekl tak, že by byl zanechal hluboké rány v Reaveově břiše a nohách. Ale hromotluk nebyl tak snadným cílem. Stáhl svůj meč do střehu a odrazil rychlé údery protivníka.

Teď útočil Nahuďr.

Bez varování. Žádný náznak, Kern nic nepoznal ani na Shemitových očích, černoch vystřelil kupředu a čepel jeho meče vířila, kroužila a sekala ze všech stran. Otočil se stejné elegantně, jako by tančil, a široký konec jeho meče neustále dopadal na těžkou čepel Reaveova cimmeřanského meče. Ozvalo se několik nadšených výkřiků.

Ale Reave byl dnes nepřekonatelný. Držel meč ve střehu a odrážel jeden úder za druhým. „Ty jsi... vážně divoch."

Vyrážel slova přerývaně, ale v jeho hlasu bylo cítit veselí. Zvolna se pohyboval kruhem tak, aby zatlačil Nahuďra ke kamenům, které ohraničovaly zápasiště. Černý bojovník si příliš pozdě uvědomil, že je na okraji. Chtěl se vrátit zpět do kruhu a přitom pokračovat v útocích, ale jeho odhad nevyšel.

To byla ta díra v obraně, na kterou Reave čekal.

Odrazil Nahuďrův scimitar vzhůru, udělal krok k němu a prudce jej nakopl do žaludku. Nahuďr se předklonil a Reave jej naplocho seshora udeřil mečem do zátylku. Další hlava do sbírky.

Pak Reave nakopl Nahuďra do zadku a k jásotu většiny okolostojících čumilů ho poslal ven z kruhu. Nahuďr zakopl o kameny, upadl, ale okamžitě se překulil přes rameno a vyskočil na nohy s kočičí mrštností, kterou byl znám v Kernově družině. Zamnul si naražený žaludek a v širokém úsměvu ukázal bělostné zuby.

Dotkl se čela a hrudi a rychlým mávnutím pozdravil Reavea.

„Naháníš hrůzu, když nepříteli ukážeš předek, ne zadek."

Reaveovi chvilku trvalo, než mu došlo, že je to narážka na šíp, který ho před týdnem zasáhl do zadku. Burácivě se rozesmál. „Jo. To byla rána mojí hrdosti, to jo."

Mávnutím ruky a úšklebkem odmítl výzvu Garreta Klípce a pak Ehmishe, a odešel z kruhu. Tito dva tedy začali měřit síly mezi sebou a Reave s Nahuďrem se připojili ke Kernovi. Poblíž seděl i Hydallan, zabalené krvavé kopí měl položené na klíně. A Danon, s mělkou řeznou ranou na paži, kterou mu teď ovazoval Starý Finn. To byla daň za nepozornost. Podobnou chybu už nezopakuje.

Reave pohrdl naběračkou a rovnou ponořil do sudu celou hlavu. Když se pak prudce narovnal, všechny postříkal vodou cákající z jeho dlouhých vlasů. „Jo. Nádherný odpoledne."

Kern s ním souhlasil. I když fyzická námaha ho vůbec nezahřála. Přestože slunce pálilo a jeho obvykle bledá pokožka zdánlivě ztmavla, uvnitř mu byla zima. Dotek zimy přetrvával hluboko v jeho kostech, jako chladný vítr vanoucí občas z Černých hor.

Ale ve svalech přesto cítil příjemnou únavu. Skoro všichni jeho muži se dnes předvedli jako silní bojovníci.

Až na Danona. Ten zasykl, když Starý Finn utáhl poslední otočku obvazu.

„Wallach by tě za ten šrám sedřel z kůže," poznamenal Kern.

Wallach Šedovous věděl nejvíc o výcviku s mečem a bojoval ve více klanových sporech než kdokoli jiný z Kernovy družiny. Stal se jejich zbrojířem, a přestože přišel o ruku, byl tím nejmazanějším a nejdivočejším válečníkem, kterého mohl mít Kern pod svým velením.

Taur přikývl, protože věděl, že je to pravda. „Zasloužil bych si to," souhlasil. „Takhle pustit jílec." Krátce se ohlédl, jako by se bál, že se Wallach náhle objeví.

Ale nebyl tam.

Wallach byl vlastně jediný, koho dnes Kern neviděl. Skoro všichni ostatní se ukázali v Kruhu Výzvy nebo se s Daolem cvičili v lukostřelbě. Kern se letmo rozhlédl po cvičišti a na druhé straně dokonce uviděl Valera, ostře ženoucího svého koně v závodě se dvěma Murroghy, jedoucími bez sedel. Valerus třímal své oblíbené kopí s kovovým hrotem. Cimmeřané měli kopí lehčí a rychlejší.

Skupina tří jezdců se najednou otočila a zamířila k nim, pak se znovu otočila a vyrazila opačným směrem. To všechno pod Valerovým vedením. Nebylo to nijak překvapující, protože Cimmeřané nebyli dobrými jezdci, dokonce ani ti z východních planin. Naopak Valerus se cvičil v boji z koňského hřbetu téměř celý život.

Ale Wallach nikde.

Možná byl nemocný. Nebo unavený. Nebo si jen léčí rány, napadlo Kerna. Starému válečníkovi se několikrát otevřelo zranění na zápěstí, když se příliš namáhal cestou přes Černé hory a později v bitvě u Gorramu. Je tedy lepší, aby byl v klidu. Aby využil celý týden, který jim Kern poskytl k zotavení a přemýšlení o jednoduché otázce, kterou jim položil.

Čeho chtějí dosáhnout?

Nenapadlo ho, že může zasáhnout osud. Asi ho to ale napadnout mělo, když uviděl náčelníka Cula kráčejícího k němu přes cvičiště jen několik okamžiků poté, co o své otázce sám uvažoval.

Vůdce Gaudů vypadal méně šťastně než při jejich posledním setkání. Rázoval, jako kdyby svýma nohama drtil nepřátele a každým krokem z nich vytloukal život. O jeho cíli nebylo pochyb, mířil přímo ke Kernově družině.

Kern byl Culem tak zaujatý, že si téměř nevšiml muže kráčejícího za ním. Vlastně ho vůbec neviděl do chvíle, kdy byli nějakých dvacet kroků od nich a Culovy rozhodné chůze si povšiml dokonce i Reave.

„Těžkosti," zamumlal hromotluk. Ukročil stranou, aby postavil své mohutné tělo mezi Kerna a jejich bývalého náčelníka.

Kern byl rád, že nesáhl po meči. Ale všichni Kernovi bojovníci už utvořili obranný půlkruh. Cul si toho také povšiml a zastavil se ve vzdálenosti několika kroků. Jeho průvodce zůstal stát vedle něho.

„Byls hostem těchto bojovníků?" vyštěkl Cul. Spíš než otázka to znělo jako obvinění.

Podle tetování a uzlu vlasů na temeni Kern poznal, že druhý muž patří ke klanu Galla. A zrovna na tohoto si vzpomínal podle mytického

ptáka, jehož měl vytetovaného na obličeji. Jeho křídla se muži rozpínala přes oči a končila na spáncích. Jeden z válečníků, kteří zajali jeho a Daola při přechodu průsmyku Smyčka. A později zachránil život Daolovi, zasaženému pavoučím jedem. Byl to jeden z mužů náčelníka Tanga.

Také si vzpomínal, že ten muž byl v Moragově sněmovní chýši. Při hrozící roztržce mezi Kernovými muži a Hoathy stál opatrně stranou. To bylo před třemi dny a od té doby se toho do tábořiště o Gallech doneslo jen velice málo. Jen pár zpráv o Hoathech a o vyjednávání o spojenectví.

„Znám je," připustil nakonec Kern, nepříliš si jistý tím, jak se kmen kočovníků díval na jeho krátký pobyt mezi nimi. „Hovořil jsem s náčelníkem Tahgem a tento bojovník zachránil život jednomu z mých lidí."

To vzbudilo Hydallanovu pozornost, protože okamžitě věděl, o kom je řeč. Starý muž vstal.

„Náčelník Tahg je mrtev," pronesl Gala chmurně. Kern si všiml čerstvé, ještě mokvající jizvy na jeho krku. Nebylo pochyb, že smrti unikl jen o vlas. Takové zranění by přežilo jen málo mužů.

„A také náčelníci kmenů černá voda a Kamenná lavina. Mnoho našich lidí zemřelo, Kerne Vlčí oko. Ženy, děti. Vanirové a jejich hrozní vládci nás vyhnali od hranice sněhu a dole na úbočích nás lovili jako zvěř."

Přestože pro něho nebylo snadné o tom mluvit, Galla popsal události, které se odehrály po Kernově odchodu. Hovořil věcně, nijak se to nepodobalo zlostné litanii Hoathů. Mluvil o bitvě s Vaniry a dvěma Ymirishi, z nichž jeden vládl mocným mečem a druhý ovládal nejtemnější horské větry. Divoká stvoření útočící z temnot noci, požáry a krveprolití. Když byli odříznuti a rozehnáni, nařídil Tahg svým lidem rozprchnout se po údolích.

Z posledních třiceti přežilo jen deset. Přesto doufal, že ještě některým se podařilo utéct z hor.

„To je možné," řekl Starý Finn nakřáplým, přesto stále pevným hlasem „Tam nahoře je drsná krajina. Dobře se v ní schováš."

Reave přikývl. „Jakmile se dostanou dolů, budou na tom hůř. Opozdilci se stanou snadnou kořistí Vanirů. Nebo Jaryydových hlídek."

Když dovyprávěl, muž se na chvíli odmlčel, aby sebral síly. „Nabídl jsi krvavé kopí náčelníkovi Tahgovi. Nabídneš je i nyní?"

Měl by. Teď je nesl Hydallan. Byla to zástava, kterou Kern nebo někdo z jeho mužů nikdy nedali z ruky. Ale přímá žádost Kerna přece jenom překvapila. „Náčelník Morag ti je nenabídl?" Pohlédl na Cula, který varovně zavrtěl hlavou.

„Klan Hoath je silnější spojenec,"prohlásil Cul. „Nemáme čas hledat opozdilce," dodal a pokývl k potetovanému Gallovi. „Tenhle ještě nikomu neřekl své jméno; mluví jen za svého mrtvého náčelníka a ztracené soukmenovce."

Horalský zvyk. Jména se říkala jen těm, kdo si to zasloužili. Obvykle to bylo mezi bojovníky, kterým se podařilo pokořit hory. Kern věděl, že takoví válečníci bývají velmi silnými spojenci. Ať to byl jeden muž nebo deset, Cimmerie musela shromáždit všechny síly, měl-li být Grimnir poražen.

A jako když vlk ucítí kořist, poznal Kern, že našel odpověď na otázku, která ho trápila už tři dny. Už věděl, že je jedno, jestli teď, nebo příští týden. Nejde o to, čeho chce dosáhnout, ale o to, že něčeho dosáhnout musí. Už žádné čekání. Žádné odklady.

„Půjdu," řekl Culovi, jehož tvář zrudla zlostí. „Na Moragův příkaz, nebo bez něho, Cule, řekni mu to." Poté se obrátil ke Gallovi. „Slibuji ti, že večer se vydá na cestu alespoň jeden meč."

Natáhl ruku k Hydallanovi, který mu podal zlomené kopí pokryté zaschlou krví, pod jehož hrotem se houpaly kožené řemínky.

Horalský válečník nezaváhal. Vytáhl nůž z pochvy na opasku a řízl se do dlaně. Když se v ní vytvořila kalužina tmavé krve, sevřel kopí, aby přidal novou krvavou skvrnu. „Ať se naše krev smísí s krví těch, kteří již zanechali svou stopu na tomto kopí. Bojujme společně, dokud

nebudou Vanirové zničeni.“ S těmi slovy o krok ustoupil. „Moji bojovníci budou čekat na tvůj pokyn.“ Na kratičký okamžik se odmlčel. „To ti slibuje Tergin.“

Pak se odvrátil od náčelníka Cula a odběhl směrem, kterým přišli.

Cul tak zůstal sám, obklopen Kernovými bojovníky. Nedal ale nijak znát, že by měl strach nebo se cítil ohrožen. „Bereš si toho na sebe příliš. Vlčí oko,“ zavrčel výhrůžné.

„Někdo musí. Stejně bych na konci týdne zamířil k planině Hoath. Nic mě tu už nedrží.“ Ale neříkalo se mu to lehce, zvlášť když si vzpomněl na Maevu a její stav a co by mohlo být, kdyby se události vyvíjely jen trochu jiným směrem.

„Rozhodl ses za všechny své lidi?“ zeptal se Cul. „Právě ve chvíli, kdy se vrátili domů?“

„Je to ještě jejich domov, Cule? Dobře jsi nás přijal, což je jistě víc, než jsme mohli žádat, ale to je, myslím, všechno. Chtěl bys je snad vzít zpět? Všechny?“

„Ano! Ať tě Crom vezme! Kvůli klanu, náčelníkovi Moragovi a kvůli Cimmerii poruším zvyk. Všichni jsou vítáni zpět. Dokonce i ty, Kerne.“

Kerna ani ve snu nenapadlo, že něco takového někdy uslyší. Pro Cula to muselo být hořké sousto. Jistě by to neřekl, kdyby ho k tomu nedotlačil Kern a okolnosti.

Teď bylo na Kernovi, aby mu to trochu vrátil.

„Povězte to ostatním,“ řekl Reaveovi, Hydallanovi, Finnovi a Danonovi. „Ať to všichni vědí. Ale já večer odcházím na sever. Už jsem dal slib.“

„Pak jdeme s tebou,“ opáčil okamžitě Reave. Finn a Danon vzápětí přikývli.

„Tvoje neteř a synovec už ztratili Ros,“ připomněl mu Kern. Všiml si, jak zmínka o jeho sestře na okamžik stáhla Reaveovu tvář bolestí a ledově modré oči bojovníka zvlhly. „Jsem si jistý, příteli, že Kohlitt tě rád přivítá a přemluví tě, abys zůstal.“

„Myslíš...“

Ale Kern ho umlčel mávnutím ruky. „Řekni to všem.“ Odvrátil se; nechtěl se dohadovat. Nebude potřebovat víc než pokrývky na spaní a kožený vak se zásobami. Nezáleželo na tom, kolik z jeho lidí se s ním vydá na cestu. Před setměním bude hotov vyrazit z pevnosti Murroghu. Jak slíbil.

Věděl, že i přes Culovu velkorysou nabídku sotva může udělat něco jiného.

Tady ho opravdu nic nečekalo.

9

Každý muž a každá žena z Gaudu a Tauru - všichni, kdo přežili masakr v Conallském údolí a nějakým způsobem přešli průsmykem Smyčka - Kerna očekávali, když se mezi ně později toho dne vrátil. Někteří se vykláněli z oken, jiní se opírali o zárubně otevřených dveří. Mnoho rodin sedělo před svými chýšemi.

A všichni povstali, když Kern přicházel od břehu jezera.

Dokonce i náčelník Cul a Maeva.

Kern byl opravdu překvapen takovým projevem úcty. Už proto, že počítal s tím, že nenajde šestnáct bojovníků připravených na cestu. Předpokládal, že někteří s ním půjdou. Stejně tak si byl jistý, že příbuzenské vztahy a společnost přimějí některé zůstat. Ale byli tu všichni, s pokrývkami sbalenými u nohou, štíty zavěšenými na zádech a narychlo sbalenými koženými vaky se zásobami.

Na všech tvářích se usadil ponurý, rozhodný úsměv.

Cula nemohlo těšit, když viděl, že jeho nabídka byla tak snadno odmítnuta, proto asi zařídil doprovod. Aby si zachoval tvář a ukázal alespoň nějakou podporu.

Když Kern přišel mezi chýše, vykročil Reave jako první. Plášť z medvědí kožešiny měl přehozený přes ramena. Hruď mu kryl silný prošívaný kabátec, který téměř jistě vyměnil s někým na cvičišti.

Kern potřásl hlavou. „Ty nikdy neposloucháš rozum, co? Co Rosiny děti?“

„Bayan a Cor? Chci se jim i po zítřku kdykoli podívat do tváře.“ Zašklebil se a ukázal silné, bílé zuby. Byl to úsměv dravce. „Cor chtěl jít, ale rozmluvili jsme mu to.“

„Kolik boulí bylo potřeba?“ zeptal se Kern, protože dobře znal jejich rodinu.

Reave se usmál ještě víc. „Pár jich bylo.“

Daol se svým otcem stáli hned za Reavem. „Vy dva taky?“

Hydallan dal svému synovi herdu do zad. „Tady mladej by nikdy nezapomněl, co ti dluží. A kdyby jo, nakopal bych mu zadek. Kam jdeš ty, jdeme i my.“

Desa, Ehmish. „Ano,“ souhlasil. Ehmish jednou krátce pokývl, strohý a silný.

Gard Foehammer, Nahuďr a Valerus čekali stranou. Muži, kteří zde neměli žádné vazby, ale mohli vyměnit život v Murroghu za trmácení a boj. Starý Finn přešlapoval na kraji vesnice; už chtěl být pryč, necítil se dobře mezi lidmi, kteří se ho už jednou chtěli zbavit jako zbytečného.

Garret Klípec podal Aodhovi toulec naplněný šípy, pak vzal své svinuté přikrývky a hodil si je přes rameno.

Wallach Šedovous byl pohublý a pobledlý, ale nezaváhal. Ani Brig Dřevec, který byl připraven vyrazit, přestože očima stále těkal mezi Kernem a náčelníkem Culem.

A Ossian, Mogh a Danon, tři Taurové, kteří následovali Kerna přes půl Cimmerie a zase zpátky. Ossian za všechny tři přikývl. „Kam jdeš ty, jdeme i my.“

Už toho bylo moc. Všeho. Kern jen chvíli zkoprněle stál. „Proč?“ zasípal.

Pokrčení ramen. „Ashula.“ Bylo to řečeno tak, jako by tohle byl mnohem smysluplnější důvod než všechny ostatní.

Jenže Ashula zemřela hroznou smrtí na rozbahněné zemi v Gaudu. Dusila se vlastní krví, dokud Kern nožem neukončil její utrpení. Svými posledními slovy ho obvinila. Vychrlila je ze sebe, když už téměř nebyla schopna mluvit.

„Vl... Vlk! Vl... vl... Ten! Jeden...“

Jeden z nich. Jeden z nepřátel. Jeden z nájezdníků, kteří jí vzali klan, vesnici, a teď i život.

„Ashula.“ Kern přikývl. Ti tři ji chtěli pomstít. Dost na tom, že stáli při Kernovi i přes její obvinění.

Budiž.

Pohlédl na oblohu. Slunce už se klonilo k západnímu obzoru. Černé hory se chystaly uzmout teplo dlouho před tím, než nastane opravdové šero. Ale ještě zbývalo několik hodin. Podél břehu jezera a po známých stezkách může malá rychlá skupinka urazit čtyři ligy, než se uloží ke krátkému spánku, aby před úsvitem zase vyrazila dál.

„Na sever,“ zašeptal Kern. Pohledem našel Daola a Ehmishe a pokynul jim, aby vyrazili.

Tři Taurové ještě několikrát pokývli na rozloučenou a vydali se hned za nimi. Několik příslušníků jejich klanu je kousek vyprovázelo. Za nimi se vydali další. Aodh a Starý Finn. Wallach, Gard a Nahuďr. Zatímco se postupně přidávali další, Kern se zastavil na poslední slovo s Maevou.

Když k ní přicházel, poodešel Cul stranou, aby si ještě promluvil s Brigem Dřevcem. Kern ale předpokládal, že se chtěl vyhnout další výměně ostrých slov. Maeva si založila ruce na prsou a chladně ho sledovala. „Cul už takovou nabídku nikdy neudělá. To jistě víš.“

Věděl to. Přikývl. „Nebyl to dobrý nápad. Ještě zbývá příliš mnoho práce. Musím jít.“

„A já musím zůstat.“ Její modré oči se snažily zachytit jeho pohled, jako by čekala na odpověď. Nějakou jinou volbu pro ně oba.

Ale Kern se jednou rozhodl a nemínil uhnout z cesty. Už věnoval Murroghu dost svého času. A Maeva v tom měla pravdu: ona patřila sem. Sem, do bezpečí, s výhledem na budoucnost, která sahá dál než jen k příštímu jídlu, příští bitvě.

Takhle teď žili.

Přikývl a vykročil. Rozhodným krokem minul chýše utečenců a nakonec vyšel z Murroghu. Ani jednou se neohlédl.

Ani jednou.

Brig Dřevec sledoval Kerna odcházejícího od Maevy. Zahlédl záblesk zklamání a hněvu dřív, než jej dokázala potlačit. Rád by věděl, jestli Kern řekl něco, čím jí ublížil, nebo ona zapomněla něco důležitého říci jemu.

Podle něho to mohlo být obojí.

Ať to bylo cokoli, proběhlo to mezi nimi rychle. Trapná chvíle v jinak chladném vztahu. Ale jak by to mohlo být jinak? Spolu s ní a s ostatními, které Kern zachránil a poslal zpět do Gaudu. přišly také řeči o tom, že s ním přinejmenším dvakrát ulehla. Poprvé hned po jejím osvobození. Brig tam tehdy sice nebyl, ale slyšel, co se říkalo. A na vlastní oči to uviděl následujícího večera v Tauru.

A Maeva teď čeká Kernovo dítě.

Je opravdu jeho?

Uvažoval, co by se stalo, kdyby Kern náhodou přijal Culovu výzvu k porušení tradice. Kdyby se rozhodl zůstat.

Pohlédl na Cula stojícího vedle něho. Také ji pozoroval. Myslel snad na totéž? Kdo ví?

Patrně ne, protože Cul sjel pohledem na vzdalující se Kernova záda. „Uběhlo tolik týdnů, a on je stále naživu. Po tolika měsících.“ Cul mluvil tiše a potřásl hlavou. „Nikdy bych si nepomyslel, že mě tak snadno zradíš.“

Brig odzátkoval svůj měch a pořádně se napil teplé vody, která byla cítit po kůži. Do setmění to bude dlouhý a namáhavý běh. Jeho tělo potřebovalo vodu, ale po dvou ligách se už sotva napije, jak bude mít stažený žaludek. Polkl jednou, dvakrát. Oba muži vykročili a minuli Maevu beze slova či pokývnutí. Brig uzavíral řadu odcházejících bojovníků.

„Nikdy nebyla ta správná chvíle,“ prohlásil konečně.

„Jaká správná chvíle?“ zasyčel Cul. Jizva, táhnoucí se mu od brady k pravému koutku úst, varovně zrudla. „Chtěl jsem, aby Kern zemřel, Brigu. S Maevou nebo bez ní, ten netvor s vlčíma očima se nikdy neměl vrátit do Gaudu.“

„Pak jsi ho snad měl sám vyzvat a zabít ho.“

Kde se v něm bral ten vzdor? Chtěl také zůstat po zbytek života vyhnancem? Ale mluvil rychleji, než myslel, a teď si za tím jako muž musel stát. „Říkám, že k tomu nenastal čas. Ty jsi tam nebyl.“

„Nenastal čas? Během cesty, která trvala týdny? Jestli je pravda jen polovina z toho, co se povídá, a ani tomu se mi nechce věřit, zachránil jsi Vlčímu oku život, když jste prošli Krvavým průsmykem. A několikrát za tu dobu jsi se nechal kvůli jiným málem zabít.“

To byla pravda. Brig to zprvu považoval za snadný úkol. Zpočátku. Ale Kern ho překvapil, když ho okolnosti přinutily převzít velení v době, kdy celý jeho život a vše, co kdy chtěl, bylo minulostí. Vzal na sebe tu ohromnou tíhu odpovědnosti a dělal všechno pro ty, kteří se rozhodli jít s ním proti Vanirům. Prospíval jednotlivcům, klanu i Cimmerii. U Cromova mocného meče, Kern byl vším, čím by vůdce podle Briga měl být.

Brig nezradil hned, vždy to byla nesprávná chvíle, komplikované okolnosti. Později už nechtěl provést náčelníkův příkaz, neboť povinnost se křížila se ctí bojovníka.

A nakonec se opravdu rozhodl, že úkol nevykoná. Jeho rozhodnutí usnadnilo to, že předpokládal, že už nikdy neuvidí Gaud ani náčelníka Cula.

Zjištění, že Gaud je v troskách a mnoho příslušníků jeho klanu vyvražděno, ho zkrušilo. Jedna část jeho já dokonce považovala zničení Gaudu za Cromův trest za to, že neuposlechl příkazu svého náčelníka, i když ta silnější část dobře věděla, že se Crom nestará o záležitosti smrtelníků. Cimmeřanský bůh odvedl svou práci tím, že svůj lid stvořil natolik silným, že se sám dokázal vypořádat se vším, co život přinesl.

Jestli si Brig zvolil slabost, bude potrestání záviset na jiných.

Například na Culovi.

„Poslal jsem tě na sever, Brigu. Odešel jsi na můj příkaz. A tys byl z nich jediný, kdo by byl vítán zpátky v Gaudu.“

Právě včas, aby se nechal zabít nebo vyhnat jako ostatní?

Cul popadl Briga za paži a zastavil ho. „Tak proč Vlčí oko stále žije?“

„Zasloužil si to,“ odsekl Brig a vytrhl se mu. „Každým svým krokem na té cestě, náčelníku Cule.“ Málem zapomněl na jeho postavení a byl by ho oslovil jen jménem. Brig ale nemohl nebrat v úvahu, že Cul je stále náčelníkem Gaudu. Zadíval se k zemi. „Nemohu mu vzít něco, co je darem od Croma.“

„Myslíš Ymirovu krev. Ta zkažená břečka mu koluje v žilách stejně jistě, jako koluje černým Grimnirovým srdcem. Nezapomínej, kým je, Brigu. Nezapomínej, kým jsi ty.“

Ne. Brig nemohl zapomenout, kým je. Bezectným vrahem, jehož z něj udělal právě Cul. Prokletým do nechladnějších hlubin zimy, jestliže poslechne. A stejně prokletým, jestliže neuposlechne.

„Poslouchej,“ řekl Cul a strkal ho podél nízkého opevnění, chránícího pevnost na břehu jezera. „Máme mužů, kolik je třeba. Náčelník Morag se může vydat na cestu během několika dní. Nejpozději do týdne. A teď Kern odchází před ním a stále nese krvavé kopí, které už získalo tolik bojovníků. To vyvolá otázky.“

Brig by se vsadil, že už vyvolalo.

„Morag již řekl svým lidem, že se Vlčí muži vydali napřed na jeho příkaz jako předsunutá hlídka. Ale Kern nesmí zamířit do hor nebo jít tak daleko na sever, aby se dostal za Ledovou bažinu. Drž je v údolí, Brigu. Dělej, co chceš, ale drž je tady a připravené obrátit, když vyšleme jezdce. A pokud Kern padne, jedno čí rukou, ty převezmeš velení té smečky a budeš čekat na naše rozkazy.“

„Vyrazit k severu,“ odpověděl Brig a přikývl. Cul ale mlčel. „Na planinu Hoath.“

Cul se zastavil a pokynul Brigovi dopředu, „čekat na naše rozkazy,“ zopakoval.

Brig sledoval, jak odchází. Hledal jeho sebejisté držení ramen. Hrdou chůzi, již znal z Gaudu. Talbot, Brigův bratr, jednou poznamenal,

že vůdce - opravdový vůdce - se pozná podle držení těla, stejně jako podle toho, jak se stará o své lidi. A Brig si všiml, že od té chvíle, co se setkali s utečenci z Gaudu, už náčelník Cul nevypadá tak mohutně a děsivě.

Vybledl snad tolik před náčelníky jako Morag, Thule nebo Sláine Tesák? Nebo Ros-Crana. Velkými náčelníky, s nimiž měl Brig tu čest se setkat.

Nebo byl Cul vždycky takhle drobný a Brig si toho jenom nevšiml?

„Cule."

Jeho náčelník se zastavil a ohlédl se.

„Proč je to pořád tak důležité? Grimnirův stín padá na celou Cimmerii. Gaud je mrtev. A pro některé... některé z nás," kývl směrem za Kemovými lidmi, kteří již téměř dosáhli jezerního břehu, „je to všechno, co jim zůstalo. Proč jim to brát?"

Cul krátce pohlédl zpět ke společenství, které pomohl znovu vybudovat. Také Brig viděl Maevu, dceru Buroka Medvědobijce, sledující je od chýší s rukama ochranitelsky složenýma na břiše. „Už jsi mi přestal věřit, Brigu Dřevče?"

Odpověď nepřišla tak snadno a rychle, jak by si Brig přál. „Ne, náčelníku Cule."

„Pak stačí, abys věděl, že je to nutné. A musí to být vykonáno, jak přikazuji." Už se chtěl otočit, ale ještě zaváhal. „Brigu?"

„Ano, náčelníku?"

„Gaud není mrtev. Ne dokud jsem já naživu. Ani na to nezapomínej."

Nezapomene. A to mu dělalo starosti.

Že na to nedokáže zapomenout nikdy. Ať bude cena jakákoli.

10

Bouřkové mraky se kupily nad Cruaidhem, halily oblohu černým příkrovem a měnily časné odpoledne v pozdní večer.

Nebesy zaburácel hrom. Udeřil do země tak silně, že mnoha bojovníkům podrazil nohy. Přehlušil křik a lomoz bitvy.

Prudký liják nepřestával bičovat zemi.

Ros-Crana prudce odhodila zcuchané vlasy lepící se jí na obličej a v čele sevřené řady bojovníků běžela k rozvodněné říčce, do jejíchž kalných vod chtěla zahnat hrstku vanirských válečníků. Kopí s hrotem skloněným k zemi držela vysoko nad hlavou, jako ocas skalního škorpiona. Ze všech stran k ní doléhal vzteklý křik jejích lidí padajících pod ranami nepřátel.

Potřebují získat čas. Aspoň trochu.

Další a další mrtvoly si razily cestu z cruaidhského pohřebiště, potácely se kupředu a šířily kolem sebe puch rozkladu a zatuchlé hlíny. Věděla, že její armáda se drží jen z posledních sil.

Bitva o Cruaidh probíhala už druhý den. První den byl ve znamení mnoha drobných potyček, když si čelo callaughské armády probojovávalo cestu z hlubokého sněhu, dosud dusícího Krvavý průsmyk. Vanirů nebylo tolik, aby je dokázali zadržet.

Ani dvojice horských yetti, kteří se vrhli do řad jejích bojovníků s palicemi velikosti menšího stromu a děsivým řevem, nedokázala víc než na chvilku zastavit postup Ros-Craniných mužů.

Stálo ji to několik dobrých mužů a žen, ale dva netvoři nakonec padli pod soustředěným náporem, a navečer si armáda razila cestu ke Cruaidhu.

Ros-Crana nikdy nebyla na této straně Zubů, ale od kupců o Cruaidhu hodně slyšela a náčelníka Sláina Tesáka nepodceňovala, proto očekávala opevnění podobné tomu ve žlebu Callaugh. Když překonali poslední hřeben, byla překvapena pohledem do údolí pod sebou; nejsilnější místní klan měl sotva takové opevnění jako nejslabší vesnice v severozápadních krajích.

Poničené palisády chránily sotva tři čtvrtiny vesnice. Kern se zmiňoval o Grimnirově zničujícím nájezdu proti Cruaidhu a o tom, že Veliký netvor strhl část jejich vysoké trámové zdi. Protože nebyli schopni ji rychle opravit, nahradili ji v tom místě zdmi z poskládaných kamenů. Nejvyšší z nich však sahala jen něco málo nad úroveň pasu.

Ani tyto opravy, ani široká zdivočelá říčka, ženoucí se mělkým údolím, nebyly žádnou významnou překážkou pro Vaniry obléhající Cruaidh. Vanirský voj čítal nejméně stovku urostlých seveřanů, vedených přinejmenším jedním čarodějem a dvěma Ymirishi.

Když je teď hnala před sebou a nedostávalo se jim času, vrhli se nájezdníci zprudka na nedostatečnou obranu a dařilo se je odrážet jen díky soustředěnému úsilí cruaidhských obránců, kteří znovu a znovu vyskakovali zpoza zdí a vrhali se do boje s nájezdníky. Potyčky se mezi kamennými zdmi přesouvaly sem a tam. Zatlačit seveřany zpět si vyžádalo mnoho krve a hrdinství.

Když tma a hrozné počasí bojovníky od sebe konečně oddělily, nabyla Ros-Crana s prvními ranními paprsky jistoty, že Vanirové ustoupili a její armáda teď snadno posílí vesnici Sláina Tesáka. Ale Vanirové neustoupili a ona udělala svou první chybu, když se pokusila prorazit zezadu.

A byla zaskočena posilami, které se vyhrnuly z východních lesů.

Musela platit za každý krok, až se nakonec její postup zastavil na dně údolí, daleko od ochranných zdí Cruaidhu.

„Dál to nejde," postěžovala si Dahrovi, jenž jí bojoval po boku. Protiúder Vanirů jí zabránil zahnat nepřátele do zpěněných vod. „Neprorazíme."

„Tady... tady nemůžeme zůstat," procedil Dahr mezi zatnutými zuby. „Čaroděj..." Uskočil stranou, nastavil štít, aby odrazil těžký Vanirův meč a zapotácel se vzad, když masivní čepel pronikla jeho tenkým oplechováním.

Čaroděj. Ros-Crana se snažila zahnat mrazivý pocit, který jí sevřel útroby. Když se na to snažila nemyslet, když se nedívala, téměř se jí dařilo ignorovat kyselý pach hřbitovní půdy a hnijícího masa, který překrýval všechno ostatní.

Když se jí před nedávnem podařilo obsadit výšinu na severním konci údolí, poslala dopředu Carraka s plnou třetinou svých mužů, aby se pokusili o průlom v řadách Vanirů. Na chvíli myslela, že se mu to podařilo, když viděla, že dobyl jeden z mostů a vede dvě desítky mužů přes blátivou pláň v domnění, že je to jen zorané pole nechané ladem.

Pak údolím hluboce zahučelo chmurné zavytí větru a déšť, který se celý den lil z oblohy, se prudce ochladil. Nebe proťal napříč jediný blesk a zapraštěl hrom.

Z hlíny vylétla první paže a ruka uchopila nohu jednoho z Carrakových mužů.

Prudké máchnutí meče rozdělilo paži vedví, ale ruka dál chňapala do vzduchu. Pak se z hlíny vynořila celá mrtvola. Úporně se probouzela k životu a navzdory bodajícím a sekajícím mečům se potácela k nejbližším bojovníkům. Její zuby kousaly a trhaly, dokud jí jeden úder mečem nesetnul hlavu a neposlal ten děs zpět do říše mrtvých.

Bahno se v tu chvíli začalo vlnit jako hustá, ďábelská omáčka. Dva muži se do něho zabořili jako do tekutého písku a během okamžiku jim sahalo až k pasu.

Zprvu volali o pomoc, pak se zoufale rozkřičeli, když pod povrchem zaútočili další probuzení mrtví. Pomalu vraždící, neviditelný nepřítel. Ros-Cranin šaman ji v tu chvíli zanechal osudu a s vyvalenýma očima se belhal proti proudu, aby se podle svých možností postavil těm odporným kouzlům.

Z rozvlněné hlíny se vynořovala další těla olepená blátem, kůže se z nich odlupovala a odhalovala červy a brouky hodující na hnijícím mase. Oživlé mrtvoly zatlačovaly Carrakovy muže. Pronásledovaly je pomalým, šouravým krokem a tlačily je do bezpečí jejich řad. Několik mrtvých zmizelo ve vířící, zpěněné vodě, proud je strhl níže, otloukl o kameny v korytě, ale nakonec se jim podařilo vyškrábat se na protější břeh. Většině ale zbylo tolik rozumových schopností, že říčku překročily po mostě.

Carrak znovu zformoval své muže a kopími a meči si drželi od těla potácivé mrtvoly a Vaniry, ale byla to jen otázka času. Neboť za každého oživlého, kterého poslali zpět do země, se z pohřebiště, kde ymirishský čaroděj ryl svými pařáty do smrduté země, vyhrabal další.

„Zase další!“ vykřikla Ros-Crana a kopím přetáhla nejbližšího bojovníka po hlavě. Než se Vanir vzpamatoval, vrazil mu Dahr tři stopy čepele svého širokého meče do břicha.

Když Dahr skopával mrtvolu z meče, vrhli se okolní bojovníci vedení Ros-Cranou s divokým řevem na skupinku Vanirů bránících tento břeh rozvodněné říčky. Tucet nejlepších proti devíti - teď osmi! - severanům.

Sedmi! Jeden z Callaughů se rozmáchl širokým mečem a rozpoltil nepříteli lebku. Horká, rudá krev smíšená s šedou hmotou se rozstříkla po zemi.

Přehnali se přes Vaniry jako blesková povodeň a zalili je peřejemi blyštivé oceli. Ros-Crana kopla jednoho z nich mezi nohy a zkroucené bolestí ho přenechala meči někoho jiného.

Vysoko zdviženým kopím srazila dalšího muže na mělčinu u břehu. Když uklouzl po mechem porostlých kamenech a naznak padl do zpěněného proudu, probodla mu hrudník a přišpendlila ho ke dnu. Voda se zbarvila dorůžova, pak rudě, a zase dorůžova, když nájezdníkovo srdce vzdalo boj o život.

Vytrhla kopí a nechala tělo unášet proudem. Pak vylezla z mělčiny na břeh a rychlým, zkušeným pohledem spočítala své muže. Přišla o

dva, jednomu z nich z uťaté paže stříkaly na zem poslední krůpěje temně lesklé krve, ale žádný z Vanirů nestál na nohou. Měla teď deset silných bojovníků a mohla je vrhnout na sever, aby podpořila Carraka proti oživlým mrtvým, nebo na jih, kde desítka mužů napadla čelo mostu bráněné stejným počtem Vanirů. Další tucet se soustředil na skupinu níže po proudu; ale podle toho, jak se střed jejich řady prohýbal, předpokládala, že se brzy dají na ústup.

Na druhém břehu skupina nájezdníků rychle minula pomalu se potácejícího oživlého mrtvého a spěchala na pomoc obráncům mostu. Ros-Crana by ráda povolala lučištníky, ale věděla, že tětivy jsou teď příliš vlhké a luky nepoužitelné. Tak to bylo už od rána a díky tomu šlo všechno z kopce.

Dahr nejistě popošel dopředu a také sledoval kráčejícího mrtvého a zároveň most. Jednu stranu hlavy měl ulepenou krví. Jestli byla jeho nebo Vanirů, na tom nezáleželo. Byl naživu, zatímco mnoho jiných ne. „Chladnou, nebo horkou smrt?“ zeptal se.

Byla to její jediná možná volba? Jak zemřít? Ros-Crana si hřbetem ruky otřela krev z koutku úst. Ušklíbla se. Možná to tak opravdu je. Ale ať si nezaslouží Cromův dar, jestli nenajde způsob, jak skončit slavněji!

„Už takhle je dost mokrá,“ zlostně zavrčela k nebi, když hrom opět otřásl zemí. Ledový déšť ji šlehal do obličeje a paží. Nasáklý cestovní plášť jí tížil

záda. Zabodla kopí do země, sáhla po noži a přeřízla kožené řemínky. Plášť se jí svezl k nohám na beztvarou hromádku. Zasunula nůž zpátky do pochvy a vytrhla kopí ze země. „Hůř být nemůže.“

Dahr zamžikal, aby zbavil oči vody a krve, a sledoval směr jejího pohledu. „Dost mokrá? Jít přes... U Croma, Ros-Crano! Vidělas, jak to otlouklo ty oživlé. Skoro je to znovu zabilo.

Teď už se na ni upíraly pohledy všech. Svírala kopí napříč před sebou a dýchala rychle a zhluboka. Odhadovala šířku rozvodněného toku. I kdyby se odrazila co nejvíc, dopadne přímo doprostřed. I kdy-

by si pomohla tím, že by doskočila na jeden z těch větších vlhkých, černých kamenů zhruba uprostřed, byla by ráda, kdyby se z proudu dostala jen s vymknutým kotníkem nebo zlomenou rukou.

„Ty to myslíš vážně," vydechl Dahr. Setřel si rukou z tváře krev a bláto. „U Croma, opravdu." Ten černý kámen trčel kousek nad hladinu. Asi o krok dále voda stříkala a pěnila; tam musel být další kámen, těsně pod hladinou. Mohlo by to vyjít.

„Nečekají, že bychom se tady pokusili přejít," poznamenala.

„My ale nejsme připraveni přejít."

„Carraku!" Její první výkřik byl pohlcen úderem hromu nad Cruaidhem, který je málem srazil na kolena. Když zanikal v dáli, zakřičela znovu. Viděla nejasnou postavu stojící za bojovníky a mávající mečem nad hlavou.

„Zabij mi toho čaroděje!" přikazovala, aniž věděla, jestli ji vůbec slyší.

„Ros-Crano!" Dahr k ní natáhl paži, ale ona ji odstrčila a rozběhla se k řece. „Zatracená ženská."

Běžela s kopím skloněným šikmo před sebe, vysoko zdvíhala nohy a rozstřikovala vodu. Skočila a noha jí nebezpečně uklouzla na prvním černém kamenu. Ke druhému, ke všemu jen tušenému, to byl dlouhý krok, ale vsadila na svůj správný odhad. Její bota prolétla vodní tříští a tvrdě dopadla na ostrou hranu druhého kamene. Teď se odrazila! Co nejvíc a jak nejdál dokázala.

Ne dost daleko, ale skoro. Ještě kousek a přistála by, i když mokrá, bezpečně na mělčině. Ros-Crana se ve vzduchu skrčila a tupý konec kopí zarazila do dna, aby prodloužila skok. Přestože se konec kopí pod hladinou vzpříčil o nějaký kámen, a ona se musela držet ze všech sil, podařilo se jí přeletět přes nejhorší část peřeje a ztěžka dopadla bokem na mělčinu. S cákáním se potácela z vody, udeřila se hlavou o oblý kámen a svalila se na břehu.

Točila se jí hlava a před očima měla mžitky. Pomalu se zvedla na všechny čtyři. Otočila se na poblázněnou, roztančenou skupinu bojov-

níků, kteří křičeli, mávali a ukazovali si, zatímco Dahr se vrhal do vody, aby ji následoval. Nebo zemřel.

Zbytečný rozruch, pomyslela si a zmáčkla si bouli velikosti vejce, která jí naskočila na hlavě. Kvůli tak mizernému přistání.

V tu chvíli to ucítila. Kyselý pach hlíny a hnijícího masa, usazující se na patře.

Těžké kroky a šourání.

Přímo za ní.

Skočila kupředu a sehnula se před rukou, která jí přejela po zátylku a málem ji svými zahnívajícími paťáty skalpovala. Překulila se, chytila kopí oběma rukama a několikrát jím švihla. Po oživlé mrtvole, kterou jen před chvílí viděla šourat se podél vody. Teď se nad ní tyčila. Skláněla se. Padala na ni.

Ros-Crana zaječela a vrazila mrtvole kopí do hrudi a držela si ji tak od těla. Z mrtvého těla vycházelo chroptění a sténání. Zkažený horký dech mrtvoly páchl hrobem.

Mrtvý máchal pažemi a snažil se na ni dosáhnout, ale stále si neuvědomoval, co ho od ní drží. Až náhodou jednou rukou narazil na ratiště kopí. Instinktivně je sevřel. A přitáhl. Hrot kopí se mu vnořil hlouběji do hrudi, pak vyjel zády ven, jak se mrtvý snažil dostat ke své oběti.

Dahr se vypotácel z vody o několik tuctů kroků níže a rozběhl se jí na pomoc. Ros-Crana zamáčkla ramenem tupý konec kopí do země a odkulila se z dosahu oživlého mrtvého.

Uhnula právě ve chvíli, kdy jej Dahr jediným mocným máchnutím meče sťal.

„Říkala jsem ti, že to půjde," hlesla, když s námahou vstávala.

Nešlo to však každému. A nebylo to jednoduché. Její bojovníci jeden za druhým překonávali rozvodněnou říčku. Třetí muž se dostal na druhý břeh stejným způsobem jako ona; dopadl na mělčinu a vyškrábal se na břeh. Několik ostatních se dostalo do hlubší vody, a než o něco níž vylezli z proudu, trochu se potloukli o kameny.

Další bojovník na druhem kamenu buď uklouzl, nebo ho úplně minul; po hlavě vlétl do nemilosrdného sevření zpěněné hladiny, několikrát se udeřil o skryté kameny, zmizel pod hladinou a už se neukázal.

To byla její jediná ztráta.

Jednu ženu vytáhli z peřejí s rozseknutou hlavou. Jeden muž si zlomil zápěstí.

„Není to pravačka," řekl jen a tasil meč. Od mostu se ozval vítězný hlahol smíšený s poděšeným křikem, když si Ros-Cranini bojovníci všimli, že jejich náčelnice překročila říčku, a když Vanirové přišli o několik bojovníků, které proti ní museli okamžitě poslat. Zaznamenala to i veliká horda Vanirů vpředu, bojující mezi říčkou a ochrannými kamennými zdmi cruaidhské obrany. Jeden z mocných ymirishských válečníků k sobě okamžitě svolal tucet bojovníků, aby mohl bránit zadní voj. „Na sever!" přikázala Ros-Crana. Hnala svou skupinu proti proudu, ve stopách dvou dalších oživlých mrtvých. Podívala se dopředu na druhý břeh. Tam Carrak vedl mnohem větší skupinu proti místu silnějšího odporu. Ale jejich tlak se zmenšil, protože když srazili nejbližší oživlé mrtvé, téměř žádní je nenahradili.

Protože čaroděj je vyslal v Ros-Craniných stopách. Věděla, že je to závod, který nemůže vyhrát. Její skupinka mířila k pohřebišti, zezadu dohánějná vanirskou hlídkou, zatímco mnohem větší síla se blížila z boku, aby je zatlačila k rozvodněné říčce.

Carrak si probíjel cestu k hornímu mostu. Na břehu drželo své postavení příliš mnoho Vanirů.

Když upoutá pozornost Vanirů, mohou se její bojovníci níže po proudu uvolnit. Ale sotva jí přijdou včas na pomoc.

Ale nepočítala se Sláinem Tesákem.

Od palisád a kamenných zdí se ozval bojový pokřik. Brána, zesílená proti pokusům o proražení z posledních dvou dní, se náhle otevřela. Jako psi utržení ze řetězu se vyhrnuli obránci Cruaidhu a rozráželi řady Vanirů. Ti umírali tak rychle, že si ani nestihli uvědomit, proč se bitva tak náhle zvrátila v jejich neprospěch.

Pořádně ani nechápali, proč náčelník Cruaidhu vede své bojovníky na jejich nejsilnější postavení. Proč si jeho bojovníci prosekávají cestu ke druhému ymirishskému vojevůdci.

Na bitevním poli zavládl chaos. Vanirové byli v tuto chvíli rozděleni mezi tři velitele a nevěděli, u kterého se mají dřív shromáždit. Někteří ustupovali z dobře obsazených pozic. Jiní útočili, ale bez dobré podpory zezadu. Ymirishský velitel pronásledující Ros-Cranu náhle vedl necelý půltucet mužů, když ostatní se vrátili, aby chránili přístup k jejich opevněným postavením.

Čaroděj zuřivě ryl v zemi, jako kdyby hledal další těla, další ďábelské služebníky, které by mohl vrhnout proti postupujícím Cimmeřanům. Ledový liják zesílil a ještě víc ho zakryl. Viditelnost byla necelých padesát kroků.

Příliš pozdě. Carrak rozdrtil Vaniry a dostal se na horní most. Ros-Crana obrátila svou skupinku proti pronásledovatelům. Byla ve výhodě dva proti jednomu.

Nájezdník s kopím v ruce se vrhl na Ros-Cranu, ale bylo zřejmé, že ona zná dosah a rychlost takové zbraně lépe než on. Přikrčila se, kopí jí švihlo nad hlavou, vzápětí uchopila svůj meč do obou rukou a třikrát vodorovně sekla. Prosekla bojovníkovi stehno, hrudník a třetí ranou mu proťala hrdlo.

Padl jí k nohám a horká krev jí potřísnila boty, lem kiltu a holé nohy.

Ymirish chtěl zaujmout místo po padlém a rozběhl se vpřed. Ale jakmile se dal do pohybu, napadl jej z jedné strany Dahr a z druhé allaughská žena. Jednoho útočníka odrazil štítem, úder druhého vykryl mečem. Pak přiskočil další z jejích bojovníků. A čtvrtý. Ymirish padl pod náporem těl.

Čaroděj!

Ros-Crana nechala Dahra, ať si poradí sám, popadla zbraň padlého kopiníka a rozběhla se k pohřebišti. Dva z oživlých mrtvých se k ní kolébavě vydali. Oběma se vyhnula. Vybíhala krátký svah a rozstřikovala kolem sebe bláto. Doběhla ve chvíli, kdy Carrakovi lidé obklo-

pili v půlkruhu čaroděje, zaskočeného mezi kouřícími děrami, jež vyryl v hlíně pohřebiště.

Muž vypadal jako zpráskaný pes hledající skulinu, kterou by se dalo utéct. Zbabělé zvíře, které se, zahnané do kouta, stává nebezpečným.

Přikrčený. Hlavu skloněnou a dlaně rozprostřené po znesvěcené zemi. Zdánlivě poražený.

Až na ten olejovitý černý mrak, který se sbíral za ním jako dábelská aureola a mířil ke Carrakovi.

„Carraku! Ne!“

Ale její varování zaniklo v zadunění hromu.

Klan Corag se neúčastnil bitvy nad Conarchem. Nikdo z Carrakovy vesnice nepoznal sílu ymirishského čaroděje zblízka. Ale Ros-Crana ano. A viděla, co ten oblak dokáže. Jaké muže uvrhl do šílenství slepoty a do smrti.

Carrak udělal další krok dopředu; zajímala ho kořist, nikoli nebezpečí.

I když Ros-Crana nebyla zdaleka tak zručným kopiníkem jako Gard Foehammer, dokázala odhadnout zbraň a její vyvážení. Poskočila kupředu a co nejvíc se rozmáchla. Vší silou hodila kopí, které jen těsně minulo Carrakovo rameno, prolétlo čarodějovým hrdlem a přibodlo jej k zemi.

Úponky olejovitého kouře se rozpadly těsně před tím, než ovinuly Carrakův obličej. Rychle se odpotácel dozadu, ať již si na poslední chvíli uvědomil nebezpečí, nebo to byla reakce na kopí, které jej tak těsně minulo. Ros-Crana zpomalila do kroku a přistoupila k němu, aby se podívala na mrtvého čaroděje.

Jak tam stáli, naposledy se z rozvlněné země pohřebiště vynořily zablácené ruce. Paťáty uchopily čarodějovu hlavu, hrudník, nohy. Stáhly čaroděje pod zem tak snadno, jako kdyby bláto a hlína nebyly o nic hustší než tekuté písky.

Pak země ztuhla a zklidnila se. Vypadala stejně pevná jako kdykoli před tím.

„To byl dobrý hod," poznamenal Carrak. Hlas se mu třásl. Když na ni pohlédl, měl ještě v očích vyděšený výraz. Nakonec si to nebezpečí musel uvědomit. A byl jí vděčný za záchranu.

„Jo," popadala dech. „To byl."

Liják zvolna přecházel do vytrvalého, řídnoucího deště. Byl to normální, teplý déšť. Mlaskal na blátě a smýval krev a špínu z paží a tváří bojovníků stojících na nízkém pahorku.

Když Ros-Crana pohlédla dolů, viděla, že je po všem. Dahr už nabodl Ymirishovu hlavu na kopí a předváděl se s ní v čele svých bojovníků, zatímco Vanirové prchali s posledním ze svých náčelníků do okolních lesů. Několik mužů, rozradostněných jejich úprkem, je pronásledovalo.

„Jestli mezi těmi Vaniry na zemi najdete dva živé, ušetřete mi je k výslechu," řekla Carrakovi. Zamířila dolů, aby se spojila s Dahrem, a pak zamířili k Sláinovi Tesákovi. „Posbírejte raněné a odneste Je za palisády."

„Co když Tesák před námi zavře bránu?" zeptal se Dahr.

Vzhledem k okolnostem, za jakých Cruaidhové naposledy opustili společenství severozápadních klanů, to byla rozumná otázka. Ale Ros-Crana se nijak neobávala.

„Když jsem tu já, neodváží se. Připomenu mu to." Rozhlédla se po údolí posetém těly. „Za tu cenu, kterou jsme dnes zaplatili, patří tyto hradby spíše nám než jemu."

Ros-Crana ale věděla, že si jich užije jen krátce. Jen tolik, než se zotaví ranění. Než doplní zásoby. Možná se jí podaří přesvědčit několik cruaidhských bojovníků, aby se k ní přidali na cestě do východních krajů. Pronásledovat ustupující Vaniry.

Uvažovala, kolik z těch, co dnes přežili, uvidí v příští bitvě. A v další.

Kolik z nich se dostane až ke Grimnirovi dřív, než je zahubí a pošle za Ymirovou ledovou duší?

12

Kern a bojovníci klanu Galla zpočátku postupovali k severu rychlým tempem, nyní však jejich cestu již několik dní zpomaloval hustý déšť. Bylo vidět jen na několik kroků. Zdržovaly je potoky vylité z břehů, tvořící dočasná jezera, která bylo nutné přeplavat, přebrodit nebo v lepším případě obejít.

Dokonce i zde, stranou od míst, kde z úbočí černých hor stékalo množství potoků, se půda místy změnila v bahnisko; černý jíl smíchaný s lesní půdou tvořil hustou, lepkavou omáčku páchnoucí hlínou, vlhkým dřevem a tlejícím listím. Břečka se lepila na kožené podrážky bot, nohy, paže a lemy plášťů nasáklých vodou. Hlavně v Kernovi to vyvolávalo pocit, že se samotná krajina obrátila proti němu za to, že pohrdl pohostinstvím náčelníka Moraga.

„Lituješ?“ zeptal se Tergin, když došel ke Kernovi, opět zahleděnému k jihu.

Stáli na oblém návrší, kde již nebyl les, ale stále se potýkali s hustými křovisky. Gard Foehammer vepředu zmizel za zákrutem stezky. Ale viděli ty za sebou; bojovníky deroucí se skrze šedou zástěnu deště a brodící se bahnem.

Dnešní noc nestráví u hřejících ohňů ani v suchých pokrývkách. K jídlu bude jen studené maso a zatuchlé placky. A obavy o ty, kteří se rozhodli zůstat. Výčitky?

„Dost,“ připustil Kern nakonec. Vlčí zavytí ho donutilo otočit se a pátrat ve vysokých křovinách na severu a západě. Bylo to blízko. Velice blízko.

Zavrtěl hlavou. Do očí mu stříkla voda. „Ale ne proto, že jsem teď tady.“ Mávl rukou směrem odkud přišli, kde kráčeli Gallové promíchaní s jeho lidmi. „I jediný zachráněný život, jediná pevná paže při-

daná k obraně Cimmerie za to stojí. Našli jsme sedm našich lidí. A mnoho dalších možná bloudí po údolích. My je najdeme.“

Tergin sledoval směr, kterým Kern ukazoval. Znovu a znovu přepočítával své lidi, kterým se podařilo přežít. Když se spolehli na velkorysost náčelníka Moraga, a nechali v Murroghu zesláblé, raněné a ty nejmladší, mířilo teď na sever šest urostlých Gallů. Vyholené hlavy s uzlem vlasů na temeni. Potetované tváře, hrudi a paže. Pohybovali se rychle a tiše a většinou se drželi pohromadě.

„Čtyři další jdou s námi,“ řekl gallský bojovník. „Tři se vydali zpět do Murroghu.“ Pokývl. „To je víc, než jsme čekali.“ Sevřel pěsti. „A tys osvobodil další tucet Hoathů.“

Nebylo to žádné velké osvobozování. Tucet mužů, žen a dětí hnala poloviční přesila Vanirů. Byla to řezničina, žádný hrdinský čin; připravili léčku u cesty a zasypali seveřany šípy a ranami lesklých čepelí. Kdyby se jeden z Hoathů nepustil bezhlavě do potyčky, byla by družina Cimmeřanů pobila nepřátele bez ztráty jediného života.

Přátele padlého muže to pochopitelně viděli trochu jinak. Viděli už tolik smrti a ničení z rukou Vanirů, než aby Kernovi věřili, že jen les ostrých čepelí za jeho zády odradil některé rnuže od toho, aby se na něho ihned vrhli.

A příběhy, které neochotně vyprávěli, plné útržků a věcí z doslechu, byly i tak dost strašlivé.

Grimnir, démon s planoucíma očima, sám Veliký hrůzovládce, byl opravdu na planině. On a jeho ymiriští soukmenovci, nikým neomezováni, běsnili na západních a severních pomezích, vypalovali všechny usedlosti a vesnice, na které narazili. Rašící obilí bylo vyrváno ze země. Půda posypána solí, aby už nikdy nevydala úrodu. Lidé pobíjeni jako ovce.

Byly zde také známky toho, že se sbírá armáda, která svou velikostí předčí vše, co se kdy Cimmerii postavilo. Klan Hoath bude zakrátko rozprášen do všech stran. Pak nic nezabrání Grimnirovi, aby se s celou svou silou nevrhl proti východním krajům.

Kern se obával, že tyto zvěsti jsou do posledního slova pravdivé.

Hoathové poté s tělem svého mrtvého druha zamířili k jihu. častovali Kerna temnými pohledy, jako kdyby mu vyčítali, že neudělal víc.

Možná měli pravdu. Kdyby odešel z Murroghu dřív. Kdyby ho to tolik nelákalo zpět mezi Gaudy v domnění, že by mezi nimi mohl dále žít.

Vlk... přijatý zpět mezi Cimmeřany. Ymirish!

Jeden z těch.

„To něco značí, Kerne Vlčí oko," pokývl Tergin, jako kdyby vycítil jeho chmurné myšlenky.

„Mohlo to znamenat víc."

„Možná." Gallský válečník se chvíli mlčky brodil po kotníky hlubokým bahnem. Snažil se jít po okraji stezky, ale nebylo to nic platné. „Ale i tak je kmen Pavoučího zubu tvým dlužníkem."

Kern přijal ta závazná slova vážným pokývnutím. Přestože nikdo zatím nenazval Tergina jejich náčelníkem, ani v Kernově nepřítomnosti, on se tak choval a zjevně mluvil za všechny své lidi.

Minul je Brig Dřevec, pohled upřený na cestu před sebou. S mokrými, černými vlasy přilepenými na obličej vypadal jako zmoklý rys. Pak šel Nahuďr, hlavu zabalenou v teplém vlněném šálu. Byl sušší než ostatní, protože na ulomenou košatou větev rozprostřel kus naolejované kůže a držel ji nad sebou jako štít proti dešti. To se naučil v Nemedii, jak jednou prozradil Kernovi.

Pak následovala trojice Gallů, kteří si s Terginem vyměnili chladné, odhodlané pohledy. Pak Wallach Šedovous a Desagrena. Desa měla na hlavě špičatou čepici, kterou si vyrobila z kusu silné kůže, jejíž konce spíchla malou, tenkou dýkou. Zakrývala jí její mastné vlasy, a když se předklonila, i část obličeje. Přesto si Kern všiml jejího ustaraného výrazu. A Wallach byl bledý a měl patrně horečku. Z ocelově šedých vousů mu vystupovaly zarudlé tváře. Pod očima měl tmavé kruhy a rty pevně sevřené. Klopýtal, jako kdyby šel z posledních sil. A to putovali sotva týden.

„Držíš se?“ zeptal se Kern jejich zbrojíře.

„Jde to, Kerne. Jde to.“ Přidal do kroku, Desa se s ním srovnala a varovně pohlédla na Kerna.

Ve Wallachových letech byla už většina bojovníků mrtvá nebo žila jen díky milosrdenství svých klanů. Kern měl štěstí, že ho doprovázel takový veterán. Vážil si ho natolik, že mu dával prostor. Poslední měsíce byly pro Wallacha těžké. Musel stačit ostrému tempu pochodu, přestože se jeho zranění ještě zcela nezhojila. Když se bojovalo, byl vždy vpředu. Nikdy se nedržel zpátky. Nikdy.

Kern a Tergin kráčeli za nimi, blátivá stezka klikatě klesala mezi křovinami. Zepředu se znovu ozvalo zavytí; Gallové instinktivně sáhli po mečích, zatímco Kernovi lidé hledali v křoví známky po přítomnosti Bílé nohy.

Vlkovi trvalo tři dny, než zjistil, že Kern opustil Murrogh a než jeho družinu vystopoval pod severními úbočími Černých hor. Ten večer, když rozdělali poslední táborový oheň - toho dne začalo mírně pršet - mu vůně pečeného masa jistě pomohla najít správný směr. Tergina trochu překvapilo, když na něho ze tmy upřeně zíral pár velikých zlatých očí. A ještě víc, když Daol sebral vnitřnosti uloveného králíka a hodil je do tmy.

Veliké zvíře se opatrně připlížilo, zjevně ho znejistily nové pachy a výhrůžné postoje Gallů, kteří byli připraveni ve střehu, ruce na jílcích mečů. Natáhl se, aby mohl uchopit krvavé vnitřnosti do svých silných čelistí, a zase zmizel ve tmě a hustém podrostu.

Po chvíli se s tím Tergin vyrovnal velice jednoduchým způsobem.

„My si zase krotíme pavouky,“ připomněl svým lidem. Poukazoval na to, že sami chytají horské pavouky a získávají z nich jed a pevná vlákna.

Od té doby nikoho nezneklidňovalo, když se Bílá noha objevil nebo zavyl při pronásledování kořisti.

„Je to půl roku,“ řekl teď Tergin. „Říkali to ve sněmovní chýši v Murroghu. Náčelník Morag, Cul a Hogann o tom mluvili.“ Kern na

něho krátce pohlédl, když se zmínil o Hoathovi, který jej přede všemi urazil. „Hodně toho namluvili o tobě a tvých Vlčích mužích. A o obrovském vlkovi, který tě následuje.“

„Opravdu?“

Rád by se dozvěděl víc o tom, co se říkalo v jeho nepřítomnosti. Zároveň tomu nechtěl přikládat příliš velký význam. Řeči byly prostě jenom řeči. Málokdy obsahovaly celou pravdu. Mnohdy přeháněly, jen aby byly poutavé. Kern také často slyšel znevažovat své činy jako dílo zbabělce a slabošského vůdce

Jednoho z tamtěch.

„Cul to zvíře málem zabil, když jste se setkali?“

„Skoro,“ přiznal Kern. Nemohl se ubránit příkrému tónu. Nerad na tu chvíli vzpomínal. Na tu noc, kdy jeho ymirishské dědictví naplno propuklo, temné síly se hnaly jeho žilami a lákaly ho na samý okraj propasti. Věděl, že mu stačí natáhnout ruku, a zahubí kteréhokoli Vanira, nebo všechny najednou. Někde v podvědomí slyšel šepot a jiný hlas v hlavě jej poháněl vpřed, nabádal jej, aby přijal tu sílu a přivlastnil si plášť Ymirova čaroděje!

Ale nedokázal to. Dokonce ani kvůli svým lidem, z nichž každý mohl kdykoli podlehnout nepřátelskému meči.

Ale aby uspokojil Tergina a sebe přivedl na jiné myšlenky, stručně onu bitvu popsal. Dotírající Vanirové. Včasný příchod náčelníka Cula s několika murroghskými bojovníky.

„Nebýt náčelníka Cula, mohla bitva dopadnout úplně jinak. V tu chvíli mi to připadalo jako zvláštní šťastná náhoda, že nějaký jiný klan sleduje stejnou stopu. Ale byli tu zajatci. Dva z Gaudu a další z klanu Murrogh. Cula zajímali spíš oni než Vanirové.“

Kern si rukou setřel vodu z obličeje. Dlouhé vlasy barvy námrazy se mu lepily na čelo a tváře. Prsty si je sčesal dozadu.

„V tu chvíli jsem nevěděl, kdo to je, i když jsme na sebe skoro narazili. Oba jsme pronásledovali vanirského vojevůdce. Ten prchal křovím a narazil přitom na Bílou nohu.“ Zvíře se plížilo kolem mýtiny, na

které bojovala a krvácela Kernova družina. „Vzpomínám si, že jsem tam doběhl právě ve chvíli, kdy zvedal palici, aby vlkovi roztříštil lebku.“

Také si vzpomněl na to, co se událo s časem. Jak v něm síla rostla, čas se zpomaloval. Ale než aby dal průchod zuřivosti, Kern hodil svůj meč, který se téměř celý zaryl seveřanovi do boku. Zachránil tak vlkovi život.

„Bílá noha na něho pak skočil a rozerval mu hrdlo. Cul to samozřejmě viděl. Jak jsem hodil meč i vlkův zběsilý útok.“

A když se Bílá noha s vrčením a vyceněnými zuby obrátil na Cula, ten pozdvihl luk, aby ho srazil šípem. Síla v Kernovi se vzedmula a vytryskla dříve, než si to vůbec uvědomil a rozťala tětivu luku ještě předtím, než mohl Cul vystřelit.

Bylo to poprvé a naposledy, kdy Kern vědomě uvolnil temné síly, které v něm bouřily.

Teď stačila dokonce jen vzpomínka, aby cítil, pohyb sil v temných zákoutích podvědomí. Zdusil ji a potlačil se vším odporem, jehož byl schopen. Odehnal ji.

„Naštěstí mu praskla tětiva.“ Ani jeho uším ten závěr nezněl moc dobře. „Musela být natržená.“

„To musela,“ přitakal Tergin suše.

Kern si nebyl jist, jestli mu to věří, neboť z jeho tváře se nikdy nedalo nic vyčíst.

V tuto chvíli to stejně bylo jedno. Ani později to nebude mít význam. Výkřik zepředu je varoval, že se něco děje, a za okamžik se k nim doneslo, aby si Kern pospíšil dopředu. S Terginem v závěsu Kern klouzal dolů stezkou a rozstřikoval gejzíry bláta. Opět se dostali do řídkého lesa a Kern odstrčil několik tenkých větví, které jej šlehly do obličeje. Cestou ke skupince, čekající na úpatí křovinatého návrší, minul několik Gallů a svých lidí.

Reave a Gard Foehammer zadržovali ostatní, ale Kerna a Tergina pustili, aby se mohli připojit k Daolovi, Ehmishovi, Hydallanovi,

Aodhovi a Ossianovi. Daol mlčky ukázal na rovnou plochu mezi dvěma vysokými, silnými cedry.

Déšť propadávající větvemi nad jejich hlavami dopadal na zem v těžkých kapkách.

Kern uviděl několik zčernalých ohnišť. Cítil pach nezasypané latríny.

A viděl Bílou nohu, kroužícího kolem těla ležícího v blátě.

Vlk chodil kolem, chlupy naježené, a choval se zvláštně. Zadkem stále směřoval od mrtvoly a pysky měl ohrnuté, jako kdyby tělo představovalo nějaké nové nebezpečí. Zastavil se. Krátce, ostře zavyl, odskočil a začal kroužit v opačném směru.

Muž byl zjevně mrtev. Nikdo by nehybně neležel v blátě a dešti, když ho obchází zvíře těžké skoro dvanáct kamenů a připravené zabíjet. Vanir. Kern si všiml rusých vlasů rozhozených v blátě. Scházela mu přilba i kyrys, i když stále měl na sobě suknici ze silné kůže, kterou nosili všichni severští nájezdníci.

„To je něco nového," poznamenal Kern a vyšel na otevřené prostranství. Daol, Tergin a ostatní ho následovali. Bílá noha uskočil. Chvíli zůstal na místě, ale vzápětí vběhl do blízkého křoví.

Všichni se trousili po tábořišti nebo obklopili ležícího Vanira. Hydallan ukázal na místa, kde byla polehlá tráva a rozrytá zem. I po silných lijácích tu zůstala znamení pro ty, kteří věděli, jak se dívat. „Třicet, čtyřicet mužů, řekl bych. Včera ráno."

„Jak to můžeš vědět?" zeptal se Ehmish. Hlas se mu chvěl někde mezi nedůvěrou a úžasem. Klepal se, jako kdyby mu byla zima.

Ale Hydallan uměl být trpělivý, když učil svému řemeslu. Stopování a lov byly v Gaudu jeho celý život. Něco naučil Kerna a úplně všechno pak Daola.

„Měli oheň, chlapče," poukázal nejdřív na to, co bylo nejzřejmější. „To znamená, že nasbírali dost suchého dříví. To se dá i za deště, když si dáš práci. Ale podívej se támhle a támhle." Ukázal na několik otisků bot, zalitých dešťovou vodou. „Ty hluboký šlápoty byly udělaný za

mokra. To už muselo pršet aspoň den. Jsou plné vody ze země, takže přinejmenším půl dne. Tráva je sice mokrá, ale po dvou dnech by se už začala zvedat. To sedí přesně na polovinu tohodle Cromem zatraceného deště.“

„Jo,“ přikývl Daol. „A vem si, že tábor zrušili ráno. To dá rozum.“

Samozřejmě, když to vysvětlili dva zkušení bojovníci. Ehmish se hlasitě nadechl a začal pečlivě prohlížet stopy a ukládat si je do paměti.

Kern ale v Daolově hlasu zachytil nezvyklý podtón. Něco nesedělo. „Co je?“ zeptal se, když se opatrně přibližoval k tělu.

„Nevím jistě,“ odpověděl a pokrčil nos. Otřásl se. „Vypadá to... vypadá to...“

„To je od pavouka,“ ozval se Tergin. Přistoupil k polonahému tělu a zablácenou botou otočil mužovu hlavu ze strany na stranu. Předklonil se, začichal a odplivl si. „Ten puch hned tak nezmizí.“

Kern si povšiml zapadlých očí a posmrtně vybledlé a ochablé kůže; nájezdníkův boj s nemocí byl stále patrný. Ale nebyla to nemoc. Jed! Také ho cítil. Pod pachem fekálií byl patrný odér podobný žluklému oleji. Ohavný smrad, který si pamatoval z průsmyku Smyčka a ze setkání s horskými pavouky.

„Kousnutí?“ Kern se rozhlédl po lese. „Tady?“

Tergin poklekl do blátivé kaše. Prohlédl mužův krk a paže. Našel to na spodní straně zápěstí. Odtud se zčernalá žíla klikatila vzhůru po paži. Škrábance se zarudlými okraji. „Ne. Škrábnutí. Stačí dát jed na špičku nože nebo pod naostřené nehty.“

„A vědět, jak to udělat,“ poznamenal Kern.

Tergin přikývl a vstal. „Musel to být Galla.“

Zajatci. Otroci nebo ženy odvlečené pro zábavu. Teď tedy věděli, že se i dalším horalům podařilo dostat do nižších údolí. Před Kernem byl další velký úkol.

„Ale kterým směrem je odvedli?“ zeptal se nahlas.

Zpět horským průsmykem? Na sever, na planinu Hoath? Mluvilo se o tom, že Ymirishové jsou vítáni ve sněmovní chýši klanu Lacheish, takže nemohli vynechat ani možnost, že se vydali na východ.

„Na sever.“

Ehmish. Stál na severní straně tábořiště a drbal se na nose. Vrátil se od zkoumání stop pobledlý a rychle a mělce dýchal.

„Uklidni se, štěně. To nemůžeš poznat z toho, kam vedou stopy z tábora. Možná potřebovali jen obejít jedno z těch jezer, co jsou tu po deštích,“ utrhl se na něho Hydallan.

Ale mladík zavrtěl hlavou. „Na sever,“ řekl znovu. Dlaní si zakrýval nos i ústa. Tvářil se, jako kdyby zadržoval zvracení. „Nečtu stopy Vanirů, Hydallane, čtu to, co nám tu nechali Gallové.“

Všichni pohlédli na tělo. „Tenhle?“ zeptal se Kern.

„Ten zápach,“ řekl Tergin. Oči se mu nebezpečně leskly. Přistoupil k Vanirovi a sehnutý šel ke stezce, kterou Ehmish našel.

„Kdokoli ho zabil, věděl, že tělo svléknou a nechají ho tady. Lepší znamení nám nemohli nechat.“ Ehmish sledoval Tergina, který ulomil jednu větev a nesl ji opatrně zpět. „Spodek té větve je potřený tím zápachem. Věděli, kterým směrem půjdou, a nechali nám znamení.“

Tergin přikývl a připojil se ke skupině. „Na sever,“ podpořil Ehmishův názor.

Hydallan se neomluvil za svůj předchozí ukvapený odsudek. Ale poplácal mladíka po rameni. To byla veliká pochvala. „Na sever,“ řekl.

Kern přikývl. Zadíval se skrz větve cedrů k zataženému nebi a nechal si chvíli dopadat těžké kapky deště na tváře. Zhluboka se nadechl, aby vychutnal poslední okamžiky odpočinku, čeká je náročná cesta. Poběží dlouho do noci, a možná až do druhého dne. Jeho oči budou hledat i ty nejnepatrnější stopy. Budou štvát Vaniry a neodpočinou si, dokud nezachrání zajatce. Nebo při tom nezahynou.

Nedaleko odsud, severním směrem, znovu zavyl Bílá noha. Tentokrát to bylo dlouhé, hladové zavytí. Kern se usmál. Chtělo se mu odpovědět.

Jeho vlci vyráželi na lov.

12

Lodurovy kožešinou lemované boty duněly po molu Lacheishů. Urputné kroky hluše bušily do fošen a jejich ozvěna se nesla nad chladnou jezerní hladinou. Jako když půl stovky pěstí buší do kyrysů.

Ledový vítr povíval ztěžklým lemem jeho pláště. Chladně mu hvízdal do ucha a odhazoval prameny vlasů barvy jinovatky.

Oblaka, hnaná východním větrem, poklesla, aby vzdala hold jeho síle. Jeho moci.

Trpělivost v čekání, kterou musel předstírat před temnými pohledy a s níž musel čelit nepřátelským řečem, už Lodura unavovala. Unavovala ho natolik, že jediné, co si poslední dny přál, bylo vyhubit tuto vesnici mečem. Svým mečem. Torgvallovým mečem. Tak rád by si vychutnal jejich umírání.

Ale Grimnir ho nabádal k trpělivosti. Sám Veliký hrůzovládce našeptával do podvědomí ymirishského čaroděje přes rozlehlé prostory planiny Hoath. Všechno má svůj čas, nabádal ho. A ten čas se rychle blíží.

Konečně. Po tolika dnech ztracených cestou konečně nastává čas jednat. Překročit hory a přinést změnu severním krajům.

Sněmovní chýše klanu Lacheish spočívala na několika mocných pilířích, vetknutých do jezerního dna. Byla úzká, ale dlouhá. S hlavním molem ji spojovala bytelná lávka. Její stěny z pečlivě nařezaných prken byly natřeny horkou smolou, která chránila i jejich vory a přístaviště. Lodur si všiml, že vysoko posazená střecha se sklání ve velmi malém úhlu; byla téměř plochá. To bylo výhodné pro lučištníky, kteří odtud měli na dostřel každého, kdo by zaútočil na mola. Také zaznamenal, že každé z mol se dalo snadno uvolnit, svrhnout do ledových

vod a oddělit tak kteroukoli část jezerní vesnice od druhé. To mohlo zabránit šíření požáru nebo případnému útoku, přestože se jedno i druhé mohlo zdát dost nepravděpodobné.

Když ale přijímáte nepřítele ve svých vlastních zdech, je to mnohem nebezpečnější, než by jeden čekal.

Dolní dveře sněmovní chýše byly otevřené a Lodur vešel, aniž by se obával, že v šeru uvnitř bude někdo čekat s tasenou čepelí. Věděl, že tam jsou stráže. Už několikrát si jich všiml. Jeho zlaté oči dokázaly změnit husté šero v polostín. Pokaždé, když šel za náčelníkem Cailtem, byla možnost, že ho strážní napadnou o své vůli, nebo na náčelníkův příkaz. Nebyl zde tak dlouho jako Torgvall, aby si získal přízeň Lacheishů. A jeho ohromná moc, halící jej jako oblak, děsila mnohé z nich. Hloupá stvoření. Mohl zdusit ohně, které v něm žhnuly, aby se jevil jen prostým bojovníkem, ale proč?

Určitě ne jen proto, aby ušetřil náčelníkovu hrdost.

Lodur chtěl, aby byl Cailt Kamenná pěst nejistý. Aby váhal mezi výhodami a závazky, které mu přinese jakékoli spojenectví se severem.

Takový byl Grimnirův plán.

Aby se dostal do patra, musel Lodur projít celou nižší spodní částí. Téměř až na druhém konci se po každé straně do poloviny výše stěn zdvíhaly dvě rampy, sbíhaly se uprostřed na společné malé podestě, ze které pak vedla jedna rampa do středu vyššího podlaží. Prošel kolem dvou strážných na začátku rampy, kývl na čekajícího Torgvalla a oba kráčeli k otvoru ve stěně, kde náčelník klanu Lacheish, nejmocnější vůdce mezi severovýchodními klany, seděl v těžkém vyřezávaném křesle, jemuž by spíše slušelo pojmenování trůn.

Otvor ve zdi byl víc než jen obyčejné okno. Jako brána v masivní palisádě se stěna otevírala dvěma křídly se silnými dřevěnými čepy v kovaných závěsech. Byl odtud výhled na celé jezero a pronikající světlo dostatečně osvětlovalo celé horní patro. Světlo tak oslňovalo všechny příchozí, zatímco náčelník a jeho nejbližší se důstojně rýsovali proti světlému pozadí.

Cailtův trůn byl vystlán těžkými kožešinami. Většinou bílého vlka a zlaté lišky. Samotný Cailt byl oděn do kamaší východního stylu, obšitých králičinou, silného rudého kiltu se zlatým vyšíváním a pláště z hranostaje, jehož kožešina byla velmi ceněna mezi kupci i ostatními klany.

Cailt Kamenná pěst, téměř tak urostlý jako Torgvall, byl každým kamenem své váhy cimmeřanský náčelník. Bylo mu přinejmenším pětatřicet let a jeho holé paže byly pokryty mohutnými svaly. Veliké zjizvené ruce měl zaťaté v pěsti veliké jako kladiva. Oči měl šedé, spíše jako Hoathové, a černé vlasy nad spánky a nad ušima vyholené.

Při každé oficiální příležitosti patřilo první slovo náčelníkovi, proto Lodur tiše stál a oddechoval, zatímco zrádný cimmeřanský náčelník sledoval rozdíly mezi oběma Ymirishi a pak mezi nimi a svými nejvěrnějšími. Bylo mezi nimi i několik mladých mužů. Jeden z nich měl husté, dlouhé, stříbřitě bílé vlasy a bledou pokožku. Podobal se tak Ymirishům, ale na rozdíl od nich měl temně modré oči. Byl to Cailtův šaman.

„Torgvall tvrdil, že je to důležité," pronesl náčelník konečně.

Lodur se držel své role, takže s lehkou úklonou přisvědčil. „Armáda klanu Murrogh opustila pevnost na břehu jezera. Jdou na sever." Teď upoutal jejich pozornost. Několik Cailtových rádců si šeptem vyměnilo krátké poznámky. Lodur nechal špetku své síly proniknout do hlasu, aby mu dodal temný podtón. Hrozba tak bude Cailtovi připadat mnohem větší.

Fungovalo to. Kamenná pěst sice na sobě nedal znát emoce tak snadno jako někteří jeho rádcové, ale oči se mu trochu rozšířily. Ve stínech halících jeho tvář to dokázaly postřehnout jen Ymirishovy zlaté oči.

„Na severu je Ledová bažina a její nestvůry. A planina Hoath. Nedělá mi to starost, Lodure Ledovousi."

Ale Lodur cítil lehké chvění jeho hlasu. Potlačovaný hněv, hanba, která pět dlouhých let nahlodávala tohoto hrdého muže a kterou Torgvall dokázal tak snadno využít.

„Je to náčelník Morag, kdo tě oloupil o čest a také o dceru. Znamená snad Deirdre pro tebe méně proto, že se nechala oplodnit jeho semenem?“ Předstíral, že si nevšiml, jak sebou Cailt při zmínce o dceři a o dítěti, které Moragovi tak rychle porodila, trhl. Byla to otevřená rána a stále bolela. Vlastně mohla i zabíjet.

„Morag vyrazil s oddílem bojovníků čítajícím víc než sto mužů. Tohle tě znepokojuje?“

„Jo,“ zavrčel Cailt. „Mohlo by. Ale jestli se chce přidat k Hoathům, proč bych do toho měl plést náš spor? Nelíbí se mi, že bych je měl odmítnout, i když jsi velmi nabádal k trpělivosti.“

Místností se prohnal vítr od jezera. Nesl s sebou pach ryb a ledu. Torgvall se sotva zachvěl. Lodur viděl, jak se Lacheishové těsněji zahalili do svých plášťů a sám tomu musel bránit jen silou vůle. Plamen, který v něm teď hořel, bylo jediné teplo, které doopravdy potřeboval. Ymirův chladný oheň.

„Torgvall ti radil, Železná pěsti. Já tě varoval. Nestav se proti nám na planině Hoath, neboť pak obrátíme veškerou moc severu proti Lacheishům.“

Náčelník Cailt se udeřil ohromnou pěstí do stehna. „Přijď, a budeš zatracen, zplozenče zimy! U Cromova rozmáchlého kopí, pošleme tě zpět do pustin, ze kterých jsi přišel!“

Hněv. Rozpálený, masitý a tučný jako zvěřina prskající na rožni. Lodurův pohled ztvrdl, aby neprozradil jeho uspokojení. Hněv pracuje proti Cailtovi a ve prospěch Grimnirova konečného plánu.

Výbuch hněvu uvolnil mnohý jazyk a byl to Cailtův rádce, kdo se rychle snažil využít Lodurových argumentů. Lont, význačný bojovník klanu, požadoval pomstu za muže, které počátkem jara ztratili v boji s Murroghy. Dva ze starších vyjadřovali obavy z toho, co Murroghové udělají, pokud se síly Lacheishů obrátí na východ.

„Také bys měl mít na zřeteli následující výhody, náčelníku,“ poznamenal šedovlasý muž s hustým neupraveným vousem a prohnaným lišáckým pohledem. „Grimnir ztrestá Hoathy, stejně jako ztrestal Conallské údolí, ale nakonec se vrátí do svých krajů. Ano? Jen ať oslabí naše nepřátele. Ať napřed zdrtí Moraga. Kdo se pak postaví naší síle?“

Torgvall vedle něho se napjal. Lodur věděl, že s tímto šedovlasým lišákem strávil jeho ledový bratr nejvíc času. Byla to rozumná rada za předpokladu, že by nebrali v úvahu, že se Grimnir nemusí vrátit do severních pustin.

Ne. Cimmeria přetéká horkokrevnou lovnou zvěří, a nelze ji hned tak opustit. A po zimní porážce, kdy falešný málem zabil samotného Velikého, Lodur věděl, že Grimnir nikdy neodejde. Už ne.

Nikdy.

Jen stříbrovlasý šaman stál mlčky. Naslouchal, šetřil si svou radu.

Torgvall ho varoval, že je ten stařec nebezpečný. Prý vycítí pravdu. Určitě během let odhalil pro Cailta nemálo falešných svědků a před ním i pro jeho otce.

Přestože Lodur z vetchého Cimmeřana necítil žádnou opravdovou sílu, byl rozhodnutý nelhat a byl by rád, kdyby ten muž dál mlčel a zapomnělo se na něho. Uráželo ho to předstírané ovládání pravé síly. Kdyby dostal svolení svého pána, mohl Ymirish v mžiku uvolnit svou temnou vůli, a stařec by zemřel v agónii.

Ale neudělá to dřív, než dokončí svůj úkol.

„Nejsem zde, abych ti pochleboval, Cailte. Abych ti říkal, co chceš slyšet.“ Lodur věděl, že tohle je pravda. „Jen jsem řekl, co vím, tak jak Torgvall slíbil, že budeme činit. Teď odcházím. Nezajímá mě, jestli chceš využít příležitost a napadnout své nepřátele. Nezajímá to ani Velikého. Ale já to udělám. Mé oddíly čekají na okraji planiny, a ať Murrogh udeří na tvé opevnění, nebo ne, já ho napadnu se vší silou, které velím.“

Šaman se předklonil, jako kdyby se snažil zaslechnout ta slova, která Lodur neřekl. Tiché spodní tóny. Tajemství obsažená v barvě jeho hlasu. Nic. Stařec se zamračil a zase si sedl.

Náčelník Cailt se uklidnil. Teď se dokonce usmál. „Pak je vítězství tvé, Ledovousi. To ti vskutku přeji, neboť Morag je opravdu mým nepřítelem. Jeho urážky nebudou zapomenuty ani prominuty. Ale nevidím žádný důvod, proč bych se měl s tebou spojit, nebo stát proti tobě."

„Jak si přeješ, Cailte. Kdybych chtěl změnit tvůj názor, kdyby mi záleželo na tvém příbuzenstvu, snažil bych se víc. Ale už zde ztrácím čas. Sílu tvým lidem. Věřím, že ji budou potřebovat."

Lodur rozhodně neměl v úmyslu takhle odejít. Přesto se otočil, jako kdyby to měl být konec, a zamířil k východu. Takové chování hraničilo s urážkou.

Když se zastavil, aby ještě jednou udeřil, ozval se šaman.

„Příbuzenstvo," zašeptal. Zdálo se, že mu chybí síla na víc než několik slov. „Něco víc..."

Jeho slova zarazila Lodura v polovině kroku. A přestože ymirishský čaroděj necítil v místnosti žádný pohyb pravé síly, sebral všechnu svoji energii, jako by se připravoval k obraně. Otočil se a jeho zrak se zastavil na šamanovi. Byl hotov tvrdě odpovědět na jakýkoli útok.

Ale nebylo to třeba. Muž řekl své a poskytl tak Lodurovi skvělou příležitost. „Že bych se nezmínil o Deirdre?" Jeho předstíraná nevinnost byla tak průhledná, že i ten, kdo nevycítí pravdu, poznal, že jde o záměr.

Cailt nyní připomínal sochu vytesanou z jednoho kusu ledu. Chlad z něho vyzařoval tak, že jej Lodur cítil s téměř stejnou intenzitou jako ze svých severských bratří. Ale hluboko v jeho hlasu se stále skrýval žhavý hrot hněvu. „Co je s Deirdre?"

Lodur se nepříjemně usmál. „Tvá dcera Deirdre, Cailte Kamenná pěsti, také opustila Murrogh. Jde na sever s náčelníkem Moragem."

V Cailtových očích vzplály plameny. Zatím nepříliš patrné, ale jakmile byly jednou zažehnuty, propálí se na povrch. Klan Lacheish se vydá na západ. Lodur o tom nepochyboval.

Jak mu řekl Grimnir. správně zvolená slova pohnou horami.

Ros-Crana se snažila najít ta správná slova dva dny.

Chtěla se vyhnout podobné urážce, jakou náčelník Thule počastoval Sláina Tesáka po bitvě nad Conarchem. Potřebovala najít způsob, jak starého náčelníka popíchnout k tomu, aby se s ní vydal na východ.

Teď už se dostala až k čistému vzteku a nepokrytým výhrůžkám.

„Smlouváš o svoji čest jako kupec z jihu, náčelníku Sláine! Kdyby moji lidé pro tebe nekrváceli a neumírali, byly by tvé palisády spáleny a lidé pobiti nebo v řetězech odvlečeni na sever."

Po celém obvodu nádvoří Cruaidhu byla zabodnuta dlouhá kopí, na nichž vlály modré a šedé proužky látky. To byly barvy klanu Callaugh. Podle všeobecného zvyku byli její lidé uvnitř takto vymezeného prostranství vítáni a v bezpečí. Za touto hranicí, blíže ke stájím a obydlím, hlídali své lidi a stáda cruaidhští bojovníci.

Mnozí z nich, stejně jako hrstka Callaughů, shromážděná kolem Carraka a Dahra, měli ruce položené na jílcích mečů. Čekali, který náčelník dá jako první povel ke krveprolití.

Sláine Tesák se od doby, co jej Ros-Crana viděla naposledy, téměř vůbec nezměnil. Tváře mu stále zarůstaly hustým šedivým strništěm a pod spodním rtem se bělal drn vousů. Díky řídnoucím prošedivělým vlasům, strohým rýhám kolem úst a očím barvy letního nebe si ho nebylo možné s nikým splést. Byl to jeden z nejstarších náčelníků mezi cimmeřanskými klany, o kterém slyšela, ať v současnosti či v minulosti. Tesákovi bylo neslýchaných sedmdesát let.

A stále dokázal zkřížit meč se kterýmkoli z jejích bojovníků. Viděla ho bojovat. Věděla, co v sobě dokáže zažehnout.

Teď na ni svolával Cromovy kletby, prskal vzteky, že si dovoluje srovnávat jej s nějakým z těch „civilizovaných“ banditů, co handlují a podvádí podél obchodních stezek od jara do podzimu.

„Ženská! Tvůj bratr si mohl o tvůj hadí jazyk obtahovat nůž, kdyby se nebál, že si zkazí dobrou čepel! Narach byl v mých očích ještě štěně, ale jednal správně, když ho Vlčí oko zahanbil zpoza jeho vlastních hradeb.“

„Kern vás zahanbil oba,“ připomněla mu. „Náčelník Thule se pak choval jako tvrdohlavý a sobecký ješita, jakým vždycky byl, a ty jsi vybuchl jako uřvaný hulvát. Čekali jste, že vám otevře brány a bude vás hostit další rok?“

„Ne víc, než ty teď očekáváš ode mě!“ Prudce máchl paží. „Co jsem viděl před svými hradbami, bylo nepochybně působivé. Ale to je jen splátka toho, cos nám dlužila za přechod Krvavého průsmyku tuhle zimu, a nic víc.“

„Ty drzý dědku!“

„Cucáku!“ Jeho ruka sjela k jílci meče, a ten zůstal v pochvě jen díky řemínku, který jej k ní poutal na znamení míru.

Zdvihla paži, jako kdyby chtěla tasit meč zavěšený na zádech. „Ďáblovo sémě!“

„Bělino!“

Ros-Crana se napřímila, připravena tasit meč nebo zabořit své nehty do toho nechutného domýšlivého obličeje, nebo mu prostě jen dát facku. Namísto toho ale udeřila sevřenou pěstí do vzduchu a napůl se smíchem vykřikla.

„U Cromova kopí! Jak si vůbec mohl Kern myslet, že jsi úctyhodný vůdce?“

Sláine Tesák udržel vážnou tvář jen okamžik. Zacukal mu koutek, krátce se uchechtl, ale vzápětí už se smál naplno. „Jo. Ten s vlčíma očima mluvil dobře o tobě i tvém bratrovi.“

Být to formální setkání vůdců, kteří se dříve neznali, mohla jejich hádka skončit krveprolitím a nepřátelstvím, které by se mohlo táhnout

po celé generace. I tak mohla, pomyslela si Ros-Crana, když si uvědomila očistnou sílu toho smíchu. Ale za těmi hrozbami a urážkami - za lepších časů neodpustitelnými - byli dva rozhodní vůdcové, kteří společně prolévali krev, navzájem se uznávali a zároveň oba cítili respekt k muži, který je kdysi spojil.

„Kdyby Narach žil, jistě by sám přišel."

Tesák zvážněl a přikývl. „Cítil jsem smutek, když tam u Conarchu padl. Thule urazil jeho památku, když utekl od nedokončené práce."

Přikývla a pokynula ke callaughskému šamanovi, kulhajícímu sem s měchem, který mu nechala držet. Vyjednávání je žíznivá práce. Napila se a podala měch Tesákovi, který ze zdvořilosti ochutnal, ale když s překvapením zjistil, že to není nakyslé pivo ani slabá medovina, zhluboka si přihnul. Ros-Crana s sebou přinesla dobré jižní víno, stočené ze sudů jednoho jižanského kupce, s nímž je směnila, než opustila severozápadní kraje. Sladké a kořeněné. Dobrý důkaz toho, že věci jsou na dobré cestě.

Také chtěla, aby měl Tesák víc času na přemýšlení o své příští odpovědi.

„Proč nám nepomůžeš dokončit, co bylo započato?" zeptala se.

„Sám jsi řekl, že Grimnir zničil i ty nejmenší klany a vesnice v Conallském údolí. Mnohé z nich hledaly u Cruaidhu ochranu. Sílu. Nechtěly se schovat za jeho zdmi a nechat seveřany plenit naši zemi a vraždit její lid."

„Nezačínej další spor," varoval ji a znovu si rozvážně přihnul. Pak jí měch se smutným výrazem a trochu neochotně vrátil.

Protože Grimnir zničil celé údolí, nemohu si dovolit takhle riskovat. Některé klany se už nikdy nevzpamatují. Moji vlastní lidé se budou ze zimních bojů dostávat léta." Krátce zaváhal. „V určitou chvíli se musíš dívat do budoucnosti, Ros-Crano."

„V určitou chvíli se musíš ptát, jestli za to budoucnost stojí, Sláine Tesáku."

Jeho napjatý výraz povolil. „Je to nebezpečná cesta. Tuto zimu a jaro jsem si několikrát hrábl na dno, když byl Alaric zabit při Grimnirově přepadu Cruaidhu. Byl jsem pozdě obdařen dětmi, Ros-Crano. Vyrovnat se se synovou smrtí pro mě nebylo snadné.“

Nezapomněla na bolest starého válečníka. Podle všeho - a slyšela toho hodně od Garda Foehammera, když se zotavoval v její vesnici - byl Alaric muž, jehož ztráty bylo nutno želet. Ale čekala, až se o synovi zmíní otec.

Chystala se říct něco, co možná bude mít za následek zabíjení a opravdové nepřátelství mezi klany.

„Já zatím nemám žádné děti. Takže si něco takového mohu jen představovat.“ Přikývl. „Ale kolik synů v příštích letech zahyne tak jako Alaric, kolik klanů se už nikdy nevzpamatuje, když teď otcové nic neudělají?“

Řekla to tiše, pouze pro Tesákovy uši. Starý muž se nahrbil pod tíhou bolesti, která nebyla jen jeho, a změřil si ji vražedným pohledem. Ihned se napřímil a v očích se mu tvrdě a nebezpečně zablesklo. Ten pohled znamenal, že mohou být jak spojenci, tak nepřátelé, a Sláine Tesák bude jedním nebo druhým zcela a beze zbytku. Žil příliš dlouho a natolik věřil své vlastní legendě, že ho nic nemohlo nadlouho zlomit.

Teď věděla, že je její.

„Nenaučila ses trpělivosti od svého bratra, když v záloze číháš na obnažené hrdlo. Narachova zloba byla žhavá.“ Neřekl to nijak laskavě, ale alespoň s respektem. „To je vlčí taktika.“

„Trpělivý lovec dostane svou kořist,“ odpověděla. „A když udeří, udeří divoce a bez váhání.“

„Když se vydáš na lov Grimnira, budeš potřebovat obojí. Přes údolí a na planinu Hoath je to dlouhá cesta. A ten démon s ohněm v očích už dokázal, že je nemožné ho zabít.“

Vzpomněla si na něco, co říkal jeden z Aquilonců na poradě v její sněmovní chýši. Lovila v paměti a skládala si v hlavě obraz té poslední bitvy nad Conarchem. „Viděli jsme ho krvácet,“ řekla. „Viděli jsme

to stvoření v bolestech a rozzuřené. To znamená, že má strach. Jestliže krvácí a bojí se o sebe, znamená to, že se dá zabít, Sláine Tesáku. A já u toho budu, abych to viděla.“

Tesák zaváhal jen okamžik a přikývl. „Já také,“ zašeptal. Pak pokračoval silnějším hlasem. „Jo. Crom nenávidí zbabělce. A stejně nikdy neměl v úmyslu nechat žít cimmeřanského muže tak dlouho jako mě.“

Napřáhl ruku. Ros-Crana mu sevřela zápěstí a on stiskl její. Ozvaly se radostné výkřiky a bojový pokřik, když válečníci viděli, že se vojevůdci shodli. Tloukli pěstmi do stehen, prsou a štítů, ať patřili k jednomu či druhému klanu.

Ti dva stáli a naslouchali ovacím svých bojovníků. Sláinovy oči jí teď připadaly mnohem živější, než když procházela branou jeho opevnění. „Řekni, bez ohledu na krvavé kopí, myslíš, že Kern někdy doopravdy věřil tomu, že se vydáme na východ? Kdokoli z nás?“

Ros-Crana by ráda řekla, že by nikdy nevsadila na to, co Kern udělá nebo očekává. Zajisté prokázal, že jeho očekávání jsou vysoká, velmi vysoká. Namísto toho se usmála a ukázala zuby.

„To zjistíme.“

13

Zatímco Kernovi bojovníci a Gallové rychle putovali na sever podél černých hor, krajina se zvedala tak pozvolna, že si to nikdo skoro neuvědomoval. Ehmish ale cítil změnu ze vzduchu; byl řidší, chladnější, a on musel dýchat více zhluboka. V prsou cítil ostrou bolest, jakou nezažil od chvíle, kdy zima uvolnila Cimmerii ze svých spárů.

Jednoho rána pokryla zemi jinovatka zmrzlé rosy. A toho večera, když se začínalo šeřit, viděl, jak se jeho dech mění v páru.

Následující ráno přineslo studenou a vlhkou přízemní mlhu. Zdálo se, že se táhne od severu.

„Blížíme se k Ledovým bažinám," poznamenal Hydallan. „Navečer můžeme být na kraji planiny Hoath." Stařec kulhal po táboře a bylo zřejmé, že ho v chladu bolí klouby.

Protahoval se, aby se připravil na celodenní pochod.

Ehmish si všiml, že Starý Finn je na tom také nějak špatně. Přihrbeně se šoural, sotva zdvihl svůj široký meč, aby si jej připnul na záda. Pakostnice v noze se mu zhoršila vždy při prudkých změnách počasí nebo teploty, ale byl tuhý jako podešev a nikdy si nestěžoval. Ehmish si nevzpomínal na jediné slovo nevole. Ani tehdy, když ho náčelník Cul vyhnal z vesnice. Ani když Kern očekával (a někdy ho i nutil), že ze sebe mezi vyhnanci vydá všechno.

To byl Kernův způsob. Od každého vždy očekával a vyžadoval všechno.

To byl způsob života smečky.

Rychle strhli tábor a pojedli zatuchlé placky, které zapili posledními doušky mléka, přineseného ještě z Murroghu. Odteď už bude jenom voda. Mléko bylo několik dní staré a neustálým natřásáním začínalo

kysnout. Ehmish ukradl jednu placku Valerovi a nasucho s ní zajedl nepříjemnou křídovou pachuť, která mu v ústech po mléce zůstala.

Daol a Brig vykročili z tábora jako první a vyšlapávali stezku, kterou pak mohli všichni sledovat. Je pak následovala trojice gallských válečníků. Ehmish spěchal, aby nezaostal za čelem; rychle zabalil svou pokrývku a kožený vak s přídělem zásob. Zastrčil si konce nohavic do bot a pevně utáhl tkaničky. Když kontroloval řemínek malého štítu přivázaného k paži, uvědomil si, že ho zleva někdo míjí. Vzhlédl a uviděl Wallacha Šedovouse.

„Hotovo?“ zeptal se. Reflex? Jeden muž povzbuzující druhého?

Ale Wallach ani zdaleka nevypadal, že je připraven. Alespoň Ehmishovi to tak nepřipadalo. Byl bledý, tváře měl propadlé, oči potemnělé a na čele se mu perlil pot. Jeden z nejvytrvalejších veteránů družiny dnes vypadal zuboženě.

Cpal si smotky zčernalé látky nasáklé krví pod kožený kryt svého amputovaného zápěstí. Manžetou měl prostrčený hrot topí, takže na místě ruky trčela ostrá čepel. S bolestivým šklebem si utáhl řemínek manžety kolem předloktí a nad loktem. Pak ostře pohlédl na Ehmishe. „Nestarej se, kluku.“

Ta výčitka zasáhla hlouběji, než by čekal. Tvrdě pracoval a za poslední měsíce urazil dlouhou cestu. Zabíjel a častokrát byl málem sám zabit.

Ať byl zbrojířem družiny nebo ne, neměl Wallach právo takhle o chlapci mluvit. Na druhou stranu, zjevně se necítil dobře. Ehmish se rozhodl, že to přehlédne a vydal se najít Garda Foehammera. Gard s ním také občas jednal příkře, když měl dojem, že se Ehmish chová jako dítě, ale vždy byl připraven se sázet. A Ehmish by to dnes ráno mohl zkusit.

„Kdo odpadne jako první?“ Dech se mu srážel u úst.

„Jaká je sázka?“ zamžoural na něho Gard. Povlak z jeho očí už zmizel a zanechal po sobě jen lehce mléčný závoj nad bezednou modrou hlubinou. Kolem očí a na části obličeje měl stále drobné bílé jizvy ve

tvaru slz; následek černé magie ymirishského čaroděje. Jeho útok jej na čas oslepil, ale Gard přesto odmítl padnout a zemřít, jak se to stalo mnohým.

„Půl večerního přídělu masa?“ navrhoval opatrně pro případ, že by prohrál. Ehmish byl z nich dvou rychlejší, ale Gard měl veliké rezervy.

„Domluveno,“ souhlasil Gard. Okamžitě rychle vyrazil, protáhl se kolem Valera a jeho koně. Ehmish musel počkat, až kůň uhne, než mohl vyběhnout a Garda dohonit.

Předpokládal, že při tom závodu mu den uběhne.

Jenže ranní přízemní mlha během dně ještě zhoustla. Stezka se kroutila. Stávala se nezřetelnou. Zpomalili, neboť jen s obtížemi dokázali sledovat znamení. Z povislých větví stromů visely zástěny chomáčovitého mechu. Několikrát museli obcházet jezírka smrduté stojaté vody, z jejichž hladiny trčely zpřelámané kmeny. Břehy lemoval tenký led.

Za nimi se ozývalo vytí Kernova vlka, jako kdyby je volal zpět. Ať bylo před nimi cokoli. Bílá noha s tím nechtěl mít nic společného.

Ehmish začínal mít stejný pocit.

Když se v poledne zastavili na krátké jídlo, většina bojovníků se shromáždila za Daolem, Brigem, Ehmishem a Gardem. Tohle není žádný závod, pomyslel si Ehmish, dřepící na ojíněné zemi a lámající další placku na menší kousky. A stále nemohl zapomenout na ostrá slova Wallacha Šedovouse. Připadala mu horší než jen prostá urážka. Viděl Šedovouse poodejít stranou spolu s Desagrenou, která mu převázala zápěstí a namazala pahýl hustou mastí. Bylo to hrozné zranění, které nemělo čas pořádně se zahojit.

Ehmish o tom věděl své. Cestou do severozápadních krajů také málem přišel o život. Rána vanirským mečem mu odsekla kůži od levé strany hrudníku až k pasu. Meč zasáhl i žebra, nasekl je a některá naštípl.

Přišel o konečnou bitvu na útesech nad Conarchem a nikdy si to úplně neodpustil. Týdny ležel v Desině péči a pod dohledem callaughského šamana bojoval s infekcí a sbíral síly, které se mu teprve nedávno úplně vrátily. Jizva na levém boku už nebyla tak citlivá. Málokdy zaostával i při namáhávém běhu. Žádná bolest ani škubání, které ho trápily od Gaudu až za průsmyk Smyčka.

Když znovu vyrazil, cítil se osvěžený a silný, přestože ho trochu znervózňoval temný baldachýn lesa, nepřirozené šero, chomáče mlhy unášené mdlým větrem, bzučení hmyzu, skřehotání žab a zvuky tvorů, kteří se prodírali podrostem, aniž by se nechali spatřit.

Tůně byly stále větší a schůdné země ubývalo. Bylo to místo jako z jiného světa. Mráz nebyl tak velký, aby stojatá voda zamrzla úplně, ale ledový škraloup u břehů byl silnější a silnější. Mech visící z větví byl suchý a křehký. Místy mrazem ztuhl a visely z něho drobné rampouchy.

Ehmish uvažoval, jestli ten chlad a cizota vycházejí ze samotné země. Sám by šel po okraji, ale zdálo se, že Vanirové půjdou přímo přes ledové srdce bažiny.

Začínal mít vidiny. Chvílemi, když kráčel poblíž čela, měl dojem, že se mezi stromy před nimi míhají stíny. Tiší duchové. Nebo se z některé strany ozvalo náhlé cáknutí. Určitě krysa nebo nějaká jiná havěť. Přesto byl napjatý. Několikrát sáhl po meči, ale vždy se nakonec zarazil a přičetl to na vrub nervům. Příběhům, které v dětství poslouchal hluboko do noci a které dosud nezapomněl.

Když ale uviděl Daola s taseným mečem a připraveným štítem a Briga Dřevce se založeným šípem, přestal se za svůj strach stydět.

Ehmish pochopil, že nejsou ve střehu kvůli tomu, co vidí, ale co nevidí. Mlha houstla. V její husté zástěně se míhaly a tančily temné stíny. Paže a dlouhé zčernalé meče na mžik protínaly mlžný příkrov. Temné hlasy téměř neslyšně šeptaly. Pak mlžný závoj zřídl, zprůzračněl a objevila se vodní hladina nebo vetchý strom, jehož větve se na-

tahovaly jako paže nebo meče. Trsy ostřice se třely o sebe a šeptaly do mdlého větru.

Zepředu i ze stran bylo slyšet křik. Vzdálené, tklivé volání podivných ptáků. Snad.

Pak Desagrenin meč vylétl z pochvy. I Terginův. Své těžké meče tasili i dva bojovníci klanu Galla.

Ehmish se rozhlédl, kdo se ještě připravuje k boji. Kern nechal sklouznout štít z ramene a tasil svůj krátký meč, Reave za ním už svíral mohutný meč v obou dlaních.

Gard nechal svůj meč v pochvě, ale kopí držel pevně před sebou a ve střehu. Pohlédl na Ehmishe, a když uviděl jeho ruku na jílci meče, pokývl.

Ehmish si uvědomil, že jeho strach nemusel pramenit jen ze zkazek vyslechnutých v dětství. Vzpomněl si na to, co nedávno slyšel v Murroghu. Na bitvu, kterou musel náčelník Morag svést s podivnými tvory, když se vracel z nájezdu proti klanu Lacheish. Prý to byli měňavci. Jiní tvrdili, že potomci draků. Ehmish nevěděl, čemu věřit, ale určitě v té mlze a mezi zahnívajícími tůněmi bylo něco, čeho se ostatní báli.

Vytrhl meč z pochvy. Ještě pořád byl pro něho trochu těžký, ale byl to nádherný meč, který ukořistil v bitvě v Krvavém průsmyku. Byl vykládaný stříbrem a po obou stranách čepele byla vyleptána silueta kráčejícího horského irbise. Byla to zbraň i poklad zároveň.

Většina Kernových bojovníků a asi polovina Gallů se semkla vepředu. Daol je stále vedl kupředu, ale opatrněji.

Poblíž zavřeštělo zvíře, buď strachy, nebo varovně, a všichni sebou trhli.

Zepředu se ozvala dvě hlučná cáknutí. Další zezadu.

Daol s Brigem se k sobě otočili zády. Pak Tergin s Kernem. Reave stál sám, s obrovským mečem připraveným k ráně, a Gard s kopím se krčil poblíž ostatních gallských bojovníků, aby skýtal co nejmenší cíl.

Ehmish nasucho polkl a na jazyku se mu usadil nakyslý pach Ledových bažin. V podřepu se připlížil k Wallachovi Šedovousovi, který v pravačce držel meč a levačku s hrotem kopí měl napřaženou před sebe. Takhle připravený zíral do šera.

„Někdo tam určitě je," šeptal. „Nikoho nevidím. Ale jsou tam."

Ukázal paží s hrotem na řídký závoj mlhy mezi dvěma cypřiši. Ehmish měl dojem, že něco... něco vidí. Tmavý stín, který přeskočil z úkrytu za jedním stromem za druhý. Zaslechl vzdálené šplouchnutí.

„Viděls to?"

„Snad," připustil Ehmish.

Znovu se pozorně zadíval mezi stromy, ale neviděl nic. Pak jel pohledem zpět až k hrotu kopí, trčícího z Wallachovy paže. Ke kožené manžetě pahýlu. K řemínku vinoucímu se kolem jeho předloktí až nad loket.

K dlouhé zčernalé žíle, klikatící se po spodní straně paže! A ke zčernalému masu kolem okraje manžety.

Ehmish popadl Wallacha za paži a přitáhl si ho k sobě. Teď už cítil pach hniloby. Nebyl to pach bažiny, ale Wallachovo maso. Stařec sebou trhl, prudce se nadechl skrze stisknuté zuby a pokusil se vytrhnut paži z Ehmishova sevření. Nedokázal to.

„Nech toho, Ehmishi!"

U Croma, tak to ne! Stíny byly zapomenuty. Podivné zvuky i náhlé obavy ostatních bojovníků také. Ehmish viděl, že jeden z jeho bratrů vyhnanců má bolesti a trpí, takže jednal. Táhl Wallacha s sebou.

„Kerne!" zašeptal. Hlas se mu zlomil a z hrdla mu vyšlo něco jako zakrákání.

Ale než mohl říci cokoli dalšího, Daol náhle vykřikl: „K zemi!" Z plynoucí mlhy zasvištěl šíp.

Zasekl se do silné kůry nedalekých cypřišů. Následoval jej další a jeho kmitající dřík vydal hluboké zabzučení.

Pak třetí šíp dopadl s masitým žuchnutím a někdo zakřičel bolestí. A křičel dál, i když Vanirové vyrazili z úkrytů a hnali se k nim mělkou

vodou a bahnem. Další šípy se tříštily o štíty, zabodávaly se do stromů nebo s táhlým svištěním mizely v mlze.

A Ehmish, který ztěžka dopadl na zem, s pohledem upřeným na šíp, který mu prorazil levé předloktí a zabodl se do vnitřní strany malého štítu, si uvědomil, že tím jediným bojovníkem křičícím bolestí je on.

GardovI Foehammerovi se dařilo zahánět nesmyslný strach z Ledových bažin přesně do chvíle, kdy Daol vytrhl meč z pochvy a Brig Dřevec založil jasanový šíp do loveckého luku. V tu chvíli si uvědomil, že obavy neměl jenom on.

Popravdě cítil mrazení v zátylku od toho rána, kdy se zvedla mlha a zahalila tábor. Přestože v tu chvíli nehrozilo žádné nebezpečí, cokoli, co mu omezovalo výhled, mu vadilo víc, než byl ochoten připustit.

Byl to přetrvávající důsledek čar, které proti němu použil Grimnirův Ymirish.

Strach, který nikdy nepohřbí, a s nímž už také nedokáže dlouho žít.

Gardovy oči se nikdy zcela neuzdraví. Už dříve se s tím smířil a byl vděčný, že se mu zrak vrátil alespoň do nějaké míry. Ty první dny byly nejhorší; byl uzamčen v temné kleci, opuštěn svým náčelníkem i klanem, jimž zasvětil svůj život. Sláine Tesák nepochybně očekával, že si Gard sám někdy v noci podřízne hrdlo. Gard by nemohl říci, že by neočekával totéž, kdyby stejný osud postihl bojovníka pod jeho velením.

Ale Ros-Cranin šaman si myslel, že jeho oči mají nějakou naději. Takže čekal. Snášel to ponížení, že musí být neustále veden, i když to bylo jen dočasné, i kdyby to mělo být jen proto, aby našel lepší způsob jak zemřít, než prolít svou krev vlastní rukou. Oči se mu nakonec opravdu začaly uzdravovat. Jeho svět zprvu tvořily hluboké stíny a tlumené světlo. Pak šedivá, rozmazaná mlha. Nakonec se vrátily i barvy, přestože nebyly tak jasné jako dřív. Jako kdyby měl stále před očima řídkou mlhu.

Dokázal s tím žít, alespoň na čas určitě. Aby našel nový život a snad i lepší smrt. A našel to první. Díky Kernovi.

Věděl, že Grimnir se postará o zbytek.

Ale ta mlha. To byl další závoj před jeho očima, a on nedokázal odlišit jednoho bojovníka od druhého na deset kroků. Na dvacet kroků se všechno ztrácelo v našedlé tmě, jakou nedokázal popsat, a přál by ji jen svému nejhoršímu nepříteli. A už vůbec mu nepomáhalo, že mu vířící mlha připomínala olejnatý, sazovitý oblak, který mu čaroděj vmetl do obličeje.

Takže celý den cítil na zátylku hrot dýky. Ehmishův výkřik už ho nedokázal víc znervóznit. A náhlé napětí ostatních jen dokazovalo, že měl pravdu, když se mu ta mlha vůbec nelíbila a bál se jí. Ale možná, že to bylo znamení pro něho, že je na konci cesty.

Pak Ehmish zaječel a padl na zem s šípem v levé paži, zabodnutým do vnitřní dřevěné strany jeho malého štítu.

Gard se vrhl kupředu a stíny na pozadí bílé ledové mlhy potemněly. Mohutní muži a vysoké divoké ženy v silných kožených suknicích a rohatých přilbách nordheimských válečníků, s divokým řevem na rtech. Bez rozmýšlení skočil mezi Ehmishe a přibíhající bojovníky. Ať je Crom všechny zatratí do severských pustin! Ač si to Gard připouštěl jen nerad, oblíbil si toho mladíka, který mu tolik připomínal náčelníkova syna Alarika. A úkol, v němž selhal.

Tentokrát ne! S divokým jekem hodil své kopí a zasáhl přibíhajícího nájezdníka do hrudi. Seveřan vyhodil nohy do vzduchu a s bolestivým výkřikem padl na záda do bahnité vody.

Získal jim tak trochu času. Okamžik.

Strhl si štít ze zad, protáhl levou paži koženým okem a pevně sevřel kovovou rukojeť. Ve stejném okamžiku se v jeho pravici objevil široký meč. Pravé včas. neboť nájezdníci se s pozdviženými štíty a máchajícími meči bezhlavě vřítili mezi Cimmeřany. Skupina se rozpadla do půl tuctu menších šarvátek

Jednomu z nepřátel trčel z ramene šíp. Díky Brigu Dřevcovi, domýšlel se Gard. Vanirův meč zasvištěl vzduchem a Gard se přikrčil. Bodl a cítil, jak čepel tvrdě narazila na bronzové oplechování štítu jednoho z útočníků.

Dalším protivníkem byla žena. Zuřivě zaútočila zahnutou šavlí. Ruku měla lehkou a rychlou. Každá z jejích ran by se mu zaťala až na kost. Vyrazil štítem proti ní.

Ti dva ho donutili ustoupit o několik dlouhých kroků, ale alespoň je zdržel, dokud Wallach Šedovous nepomohl Ehmishovi na nohy. Jen párkrát se mu podařilo opětovat ránu mečem. Nájezdník s šípem v rameni byl o něco pomalejší, než by jinak byl, a Gardovi se podařilo hluboce mu rozseknout vnitřní stranu paže, v níž držel štít.

Nájezdníkova krev stékala na zem a třísnila mu boty. Byl stále unavenější a ve tváři měl zoufalý výraz muže, který už nemá co ztratit a jen chce vzít s sebou alespoň jednoho nepřítele.

Polovinu obličeje měl umazanou od bláta, které mu také slepovalo dlouhé, rusé vlasy. Na krku měl sraženou krev ze staršího zranění. Snad od rána nebo z předchozího večera.

Také žena byla obalená blátem a z rozcuchaných vlasů jí trčely větvičky a listí. A na jedné noze měla přisátou nacucanou pijavici. Buď o ní nevěděla, nebo jí to bylo jedno.

Tohle nebyli odpočatí bojovníci čekající v záloze.

Byli potlučení a zakrvácení. A zřejmě na útěku.

„Ústup!“ ozval se odněkud Kernův hlas.

Gard Kerna snadno poznal, přestože se mu on i další bojovníci ztratili ve spleti stromů a té pekelné, Cromem prokleté mlze.

„Zformovat! Seberte se!“

Gard slyšel důvod Kernova povelu k ústupu. Zpoza mlhy a temných stromů se nesl bojový pokřik. Druhá vlna Vanirů. A divoký, pronikavý skřek jestřába. Byl mu velice povědomý a nějak se nehodil sem do bažin.

Ale nemohl nic dělat, aniž by opustil Ehmishe a Wallacha Šedovouse. Snažil se sice zahnat oba nájezdníky, ale ti kroužili kolem dokola a nutili jej couvat. Gard si všiml, že Ehmish už alespoň stojí na nohou. S divokým výkřikem zlomil šíp, který mu probodl paži, a odhodil opeřený konec. Pak znovu uchopil meč a spolu s Wallachem se vrhli na nájezdníky dotírající na Garda.

Na Garda zbyla žena, která na něj útočila jako rozlícený rosomák. Prskala a s běsem v očích znovu a znovu sekala svou šavlí. Čepel dopadala na Gardův štít, prorážela tenké oplechování a zakusovala se do dřeva. Když udělal výpad svým těžkým mečem, prudkým máchnutím jej odrazila a znovu pokračovala v divokých výpadech.

Štít, pak meč. Meč, pak štít.

Ale nikdy obojí zároveň. Okamžitě zaútočil jasně čitelným seknutím seshora, mířícím na její rameno.

Ocel těžce zaskřípěla o ocel, když se celou vahou napřela do úderu, jímž odvracela čepel jeho širokého meče. Odklonila ránu stranou a uhnula. Ale on byl ihned u ní a udeřil ji štítem do boku. A dál ji tvrdými údery do paže a prsního brnění nutil couvat.

Znovu sekl mečem, ale ona jeho čepel opět odrazila.

Na poklici štítu nebyly sice žádné hroty, ale část jeho okraje byla ostrá a zubatá. Gard sklonil štít naplocho a sekl ji přes tvář. Ostrý okraj jí rozerval kůži i maso a roztrhl ucho.

Couvla, snažila se udržet na nohou, ale Gard jí vrazil pořádný kus čepele svého širokého meče do boku, přesně mezi dvě žebra.

Ehmish s Wallachem se postarali o svého muže. Wallach mu vrazil hrot na pravé ruce do břicha, zakroutil a Ehmish mu v tu chvíli prořízl hrdlo. Odkopli mrtvého do bažiny, kde jeho krev tmavě barvila blátivou vodu.

Dvojice šedých krys ani nečekala, až na bojišti nastane klid. Vyběhly z křoví a hnaly se k odplouvajícímu tělu, přitahovány pachem teplé krve.

Wallach se opřel o odumřelý jilm, jehož žlutě skvrnitá kůra zapraskala pod jeho vahou. Těžce oddechoval, byl zarudlý a potil se. Ruka s hrotem kopí mu bezvládně visela podél těla, jako by hrot byl na něho příliš těžký.

Ehmish stejně držel svou ruku s malým štítem, obličej zkřivený bolestí, protože zbytek šípu mu stále drásal ránu. Krev mu stékala po paži a odkapávala z prstů. Odpočíval opřený o meč zabodnutý do země.

„Kam... kam teď?“

Kern! A ostatní! Gard si vzpomněl, že slyšel povel k ústupu a přeskupení. Tehdy jen letmo zaznamenal vzdalující se siluety Reavea, Tergina a Desagreny, pronásledující další Vaniry.

Stále slyšeli zvuky boje. Vzteklý řev a bolestivé výkřiky. Řinčení mečů o štíty a jiné meče. Ale ty zvuky kroužily mlhou, odrážely se mezi cypřiši a vrbami ověšenými mechem, takže to vypadalo, že přicházejí ze všech stran.

Gard upíral zrak do něčeho, co se alespoň jemu jevilo jako neproniknutelná stěna šedé vlny. Neviděl strom, z něhož trčely šípy.

Neviděl stezku, na níž se nacházeli těsně předtím, než se rozpoutala bitva.

Kdyby měl hádat (a nic jiného mu stejně nezbývalo), řekl by, že stezka jde směrem, který se mu příliš nelíbil, ale vypadalo to, že se odtamtud ozývá nejhlasitější křik.

Naštěstí se Kern včas vynořil z mlhy přesně z druhé strany. Mával nad hlavou ohromným širokým mečem a brodil se po kolena hlubokou vodou. Spirály šedé mlhy vířily těsně kolem něho, ale nebylo možné splést si jeho vlasy barvy námrazy, teď slepené do zplihlých pramenů, a veliké zlaté oči.

„Tudy! Rychle!“ křikl.

Jeho hlas se jen stěží prodíral mlhou nad zatuchlou vodou. Byl dutý a slabý, jako vzdálená ozvěna. Ale byl to Kern.

Ehmish vkročil do mělké tůně a pod nohama mu zapraskal ledový škraloup. Gard vykročil za ním. Ale Wallach položil mladíkovi ruku na rameno a zadržel ho.

„Počkej," řekl mu a sám šel napřed. Gardovi to připadalo zvláštní. Daleko, daleko za nimi zavyl Bílá noha a Gard pohlédl stranou, jako by v mlze něco hledal. Stejně tak učinili Wallach a Ehmish.

Kern nikoli.

„Není čas!" vykřikl Kern, tentokrát silněji. Rozběhl se k nim a rozstřikoval bláto a zpěněnou vodu. Zastavil se. Otočil se, jako kdyby se chtěl přesvědčit, že ho nikdo nepronásleduje, široký meč pozdvihnutý ve střehu. Couval k nim, ohlédl se a mávl rukou. „Pohni se, kluku. Vy dva ho chyťte a pomozte mu."

Za ty měsíce, co spolu putovali, neslyšel Gard, že by Kern mluvil s Ehmishem tak příkře. Za žádné situace. Ehmish ucouvl, jako kdyby dostal facku.

Zase se začal brodit k nim. Na Kernově lýtku visely dvě nacucané pijavice. Další měl na paži. Někde ztratil své stříbrné chrániče předloktí a na kiltu měl silnou vrstvu zaschlého i čerstvého bláta a krve. Tvář měl ztrhanou a zdálo se, že je na pokraji sil.

Snad za to mohlo jen špatné světlo a mlžný příkrov.

„Další!" vykřikl Kern téměř zlostně. Blíž. Jen několik kroků. Jak trojice postupovala, Gard opravdu slyšel křik a řinčení mečů.

Ale pořád se zdálo, že zvuky přicházejí zezadu.

Wallach klopýtal vepředu před Gardem a Ehmishem, pak se napřímil a okázale pozdravil Kerna, když pozdvihl hrot svého meče k čelu a opsal jím rozmáchlý oblouk. „Jsem rád, že té vidím živého, Vlku."

Kern pozdrav přesně opakoval. „Ale ne nadlouho, pokud si nepospíšíme."

Teď zaváhali Gard s Ehmishem. Oba na sebe udiveně pohledli, jak se to Wallach i Kern divně chovají. Vlk?

Ale vypadalo to, že Wallach sám je spokojený. Sklonil meč a brodil se dál, až minul Kerna po jeho nechráněné straně. Letmo se ohlédl zpět. „Nuže?“ pobídl Garda a Ehmishe, „vám dvěma se nechce?“

Kernův pohled, jímž sledoval Wallachův, byl stejně netrpělivý a znechucený.

A v následujícím okamžiku i udivený, když se Wallach bleskově otočil a sekl rukou s hrotem kopí přes hrdlo Kerna Vlčího oka.

14

Sotva mohli být více připraveni na přepad ze zálohy a zároveň se jím nechat tak překvapit.

Divokost útoku Kerna zprvu naprosto zmátla, donutila jeho i ostatní jen odrážet rány a dlouhými kroky ustupovat. Bylo třeba zase získat pevnou půdu pod nohama. Znovu shromáždit bojovníky hlavní skupiny.

Od zadního voje se ozýval křik. Svolával vlky a Gally, aby vytrvali a spojili se s ostatními. Nevěděli, jestli to stihnou věas. Meče se míhaly a bodaly a Kern ustupoval, kryt štítem, aby se první, šílený útok sám vyčerpal.

Ale nestalo se tak.

Jeden z Terginových mužů vyrazil kupředu a zasypával svého protivníka záplavou ran. Buď nebyl zvyklý, nebo nechtěl bojovat ve skupině. Vanirové se na něho vrhli ze dvou stran a jejich čepele mu proťaly hruď a břicho.

Tergin málem bezhlavě zahodil vlastní život, když se vrhl na pomoc muži, který byl v tu chvíli už stejně mrtev. Daol ho zastavil úderem do hrudi a táhl ho za kolísající obrannou linii.

Na Kerna se vrhli dva nájezdníci najednou, ale jejich meče se srazily. Kern toho využil a dvěma bodnutími svého krátkého meče proťal jednomu z nájezdníků hrdlo. Než odstoupil, horká krev mu zalila čepel a hřbet ruky. Pak udeřil na druhého.

Další zablácený válečník se zoufale vrhl na Reaveův široký meč a ze zad mu vyjel kus čepele délky paže. Reave pustil svůj meč a sevřel paži zuřivého válečníka, který se snažil strhnout jej s sebou do hrobu.

Nájezdník chrlil krev, cloumal Reavem sem a tam po rozbahněném kousku pevnější země a odmítal zemřít.

V tu chvíli se z mlhy a ledové vody bažin přihnala další skupina Vanirů, přilákána zvuky boje. Uprostřed té druhé smečky se řítil ymirishský bojovník, tvář hrůzně zkřivenou divokým hněvem, s obrovským mečem a vysokým štítem, který kryl celé jeho tělo. Ač byl o hlavu vyšší než Kern, měl stejně zlaté vlčí oči a bělostné vlasy. Kern si ho pamatoval z Gaudu. Byl to ten, který zaútočil na jeho bojovníky v troskách jejich bývalé vesnice. Byl to ten, jehož nájezdníkům zaplatili Cimmeřané krutou daň, jehož bojovníci zranili Ashulu a nechali ji umírat v bahně a dešti.

Tenhle Ymirish měl prořídlý vous, kdežto Kern si pamatoval, že v Gaudu byl ještě bujný a hustý. I nyní měl s sebou jestřába, který nad ním kroužil, slétal k zemi a vydával pronikavé skřeky.

Kerna zaplavila touha po pomstě a poprvé od návalu temné síly na břehu jezera Murrogh cítil, jak se v něm temnota vzdouvá a vzpíná. Vypustit tak tu sílu. Cítil její ostrou, kovovou příchuť. Cítil, jak mu buší ve spáncích a na okraji zorného pole se mu míhaly fialové záblesky.

Ale bezpečnost jeho bojovníků měla přednost před touhou po osobní pomstě. Potřebou chránit je. Reave stále zápasil s umírajícím berserkem. Daol a Tergin bok po boku bojovali s urostlým mužem, který v masitých pazourách svíral válečnou palici. Brig už odhodil nepotřebný luk, který zlomil, když jím udeřil jednoho z nájezdníků do obličeje, a teď si s ním a ještě jedním vyměňoval zuřivé údery.

Nemohli udržet postavení. Ne proti takové bezhlavé zuřivosti a přesile.

Tehdy vydal příkaz k ústupu. Stáhnout se a přeskupit.

Nakonec ani to nepomohlo. Ymirishský bojovník vybičoval své válečníky k šílenství, opustil promyšlený bojový plán, jakým se řídil v Gaudu, a dal přednost bezhlavému útoku. Kernovi bojovníci o něco

ustoupili, přičemž někde ztratili Garda, Ehmishe a Wallacha, a přibrali několik Gallů a ostatních svých lidí vedených Nahuďrem a Ossianem.

Valerus se přihnal na koni, ale protože pro boj z koňského hřbetu měl jen málo místa, přitáhl otěže, sesedl a přidal se k ostatním s tasenou jezdeckou šavlí. Hydallan, Aodh a Mogh tasili a vyčkávali. Terginovi muži spolu s několika ženami utvořili sevřenou skupinu. Vanirové na ně udeřili jako pěst, rozdělili je na poloviny a každá ze dvou částí teď musela bojovat sama za sebe.

„Ještě ustoupit!“ křičel Kern.

Odolával do poslední chvíle, odrážel čepele štítem i mečem a utržil jeden lehký zásah do drátěné košile z překrývajících se kovových kroužků. Ale jak se tlak Vanirů zvyšoval, musel se nakonec otočit a utíkat za ostatními. Neznámým terénem. Přebíhal mělkou a úzkou prohlubeň a za ním zůstávaly díry v ledu, plnící se blátivou vodou. Na úpatí pahorku, sotva vysokého jako on sám, se opět dostal na suchou zem. Vyškrábal se na vrchol. Zaujal místo mezi Ossianem, Reavem, Terginem a Brigem. Zdola se k nim hnalo šest Vanirů vedených svým ymirishským pánem.

Nakonec však divoká síla, která poháněla jejich nepřátele vpřed i přes to, že zcela zbytečně ztratili mnoho mužů, začínala ochabovat. Síly se téměř vyrovnaly. Kernova skupina měla výhodu vyvýšeného postavení. Nebyly žádné další posily. Bitva se rozpadla do dvou velkých potyček. Podle doléhajících zvuků jich mohlo být i více. Ztrácely se mezi stromy, ohromnými závěsy zmrzlého mechu a v ledové mlze, která zkreslovala stíny a vzdálené ozvěny boje. Nikdo nedokázal odhadnout, kterým směrem se vlastně bojuje. Vanirové zaváhali a začali zasypávat Cimmeřany kletbami. Čekali na Ymirishovy rozkazy.

Bělovlasý bojovník se krutě zašklebil. Kráčel blátem na druhé straně zamrzlé prohlubně, jeho krok byl ale nejistý a sám působil zmateně, jako by nevěděl, co má dělat. Rozpačitě se ušklíbl.

V tu chvíli se bažinou rozlehl pronikavý skřek, když se Ymirishův jestřáb prudce snesl ke svému pánovi. Tentokrát však znovu vzlétl se

spáry plnými dlouhých, světlých vlasů. Kern viděl, jak Ymirishovi z ran na spánku prýští rudá krev na tvář a hrdlo.

V bojovníkových očích vzplála zuřivost. Sekl po ptákovi mečem, ale pozdě. Sáhl si na zranění a zadíval se na zakrvácené prsty.

Pak si prudce hrábl do vlasů a na krví ulepených prstech mu ulpělo několik dlouhých pramenů.

„Na co čekáte?“ vykřikl nakonec a ohlédl se na své válečníky. Mluvil nordheimštinou, z níž Kern znal pár slov. Stačilo to však, aby rozuměl. Ymirishův hlas zněl dutě, nebyla to ta běžná nosová výslovnost. „Dorazte je!“ zařval.

Vanirové, obávající se více svého velitele než o jeho zdraví či příčetnost, na víc nečekali. Vyrazili kupředu s meči nad hlavou a připravenými štíty.

„Vydržte,“ nařídil Kern. Vyčkával, zatímco nájezdníci drtili pod nohama ledový škraloup a zanechávali za sebou kaluže smrduté vody. Počítal každý jejich krok.

„Vydržte...“

Reave někde sebral vanirský meč, protože o svůj cimmeřanský široký meč přišel během boje. Byl připraven okamžitě vyrazit. Stejně tak Tergin, Brig a Ossian. Kern čekal ještě okamžik. A další.

„Teď!“

Rozběhl se dolů po krátkém svahu, meč skloněný vedle těla, štít pozdvižený, aby zachytil první úder.

Tergin vyběhl pozdě. Ale Kern se třemi ostatními udeřil na Vaniry, ještě když se brodili ven z páchnoucí vody, na níž plaval rozpraskaný ledový škraloup. Reave sekl seshora po jednom z nájezdníků. Ossian zezdola. Muž padl, jako by narazil na zeď. Zeď, z níž trčí chladná ostrá ocel.

Brig se sehnul před ranou mečem a běžel dál, tušil, co má Kern v úmyslu. Kern udeřil dalšího nájezdníka štítem do obličeje a hrot na poklici proklál seveřanovo hrdlo.

Muž padl naznak a Kern o něho zakopl, když se rozběhl za Brigem.

Ymirish je nechal přiblížit, čekal za svým vysokým štítem a u boku mával těžkým mečem. Stále se divoce šklebil a zdálo se, že se nemůže dočkat boje. Pak, v ten nejposlednější okamžik, jeho oči zazářily jasnou mechovou zelení a jeho rysy se rozostřily, jako kdyby ustoupil do stínu. Brig se zapotácel, leknutím málem upustil meč a tvář se mu zkřivila bolestí a hnusem.

Kern ale cítil, jak se něco v něm vzepřelo a zapudilo představu, která se mu snažila proniknout do mysli. Temnota se vzedmula, rozervala tu představu a rozcupovala ji na kousky. Dokud ta kreatura stojící před ním zcela nepozbyla tváře. Nezbylo z ní nic než hladká plocha bez úst, nosu či vrásek.

Nic než dvojice velikých, žhnoucích očí.

V tu chvíli si Kern uvědomil, že ten Ymirish, jehož viděl v Gaudu, je mrtev. A tohle, tahle... napodobenina, zaujala jeho místo. Málem ucouvl. Z hrůzy z té věci - ať to bylo cokoli - která na sebe vzala lidskou podobu. A ne jakéhokoli člověka, ale muže, jehož Kern znal. Toho, jenž málem všechno zničil.

Ale teď kouzlo pominulo a zůstal tu jen štít, meč a svaly. Kern se přikrčil před divokým seknutím, přiskočil těsně ke stvoření z bažin, bodnul je do nohy a uhnul stranou.

Znovu to zaútočilo. Kern naznačil úhyb, stvoření se nechalo vylákat a odklonilo štít stranou. Kern je bodl do prsou. Do paže. Uhnul před dalším seknutím a následující úder zachytil štítem.

Udělal prudký výpad a vysekl díru v břiše netvora.

Wallach Šedovous učil Kerna zacházet s krátkým mečem z dobrého důvodu, přestože to byla lehká zbraň s čepelí o několik dlaní kratší, než je čepel poctivého cimmeřanského meče. Ze stejného důvodu, z jakého jej užívala vesnická omladina. Kernovy svaly, zvyklé spíše na dřevorubeckou sekyru než na meč, potřebovaly nějaký čas, aby zesílily. A při bodnutí krátká čepel vyrovnala, a mnohdy i předčila, dosah těžší zbraně, která byla spíše vhodná pro rozmáchlé seknutí. Dokonce i v ruce začátečníka byl krátký meč smrtící zbraní.

Kern už dávno začátečník nebyl. Srostl se zbraní a uvykl způsobu boje, který spočíval v rychlém bodnutí a okamžitém stažení se zpět. Jeho svaly už znaly váhu a vyvážení meče. Stejně tak si zvykl na svůj štít. Věděl, jak co nejúčinněji využít jeho kryt.

Tato napodobenina ymirishského bojovníka měla sice patřičnou velikost a sílu, ale neměla cit pro zbraň. Žádný cit pro boj. Nebylo to nic víc než iluze. Nic víc než iluze.

Kern uskočil, když stvoření sklonilo vysoký štít a málem jej probodlo hrotem meče. Uhnul na poslední chvíli. Čepel ho tvrdě udeřila do žeber, ale už neměla sílu, aby pronikla drátěnou košilí. Několik kroužků sice povolilo, ale to bylo všechno. Kern se otočil, odrazil meč štítem tak prudce, že vylétl stvoření z ruky a zapadl do vody pod rozlámaný led. Kern pak pokračoval v otočce a vnořil krátký meč do hrdla kreatury. Vytryskla horká kouřící krev a zalila Kernovi paže a tvář. Tryskala stejně jako z člověka a Kerna napadlo, že se snad spletl. Že vzedmutí síly v jeho mysli v něm vzbudilo představu jakéhosi děsivého tvora.

Ale ne. Jak krev tryskala, měnila se z rudé v černou a začínala páchnout. A ta věc vydávala tak vysoký jekot, jakého by žádný člověk nebyl schopen. Zvlášť ne s probodeným hrdlem.

Zapotácelo se to, padlo na znak a trhalo to sebou ve smrtelných křečích.

Kern stál a sledoval, jak to umírá.

Nepomyslel na Vanira za sebou. Jeden z těch čtyř zbylých, který se patrně rozběhl za ním a Brigem, když se hnali za tím, jehož Vanirové stále považovali za svého ymirishského pána. Grimnirova bratra. Nepomyslel na něho do chvíle, dokud se Brig, nehybně přikrčený opodál, prudce nevymrštil a ranou zespodu neodrazil meč mířící na Kernova záda.

Ve Vanirovi už nezbýval žádný bojový duch, takže se vzmohl pouze na takový zbabělý výpad. Otočil se a prchal od Briga, Kerna a té věci, kterou následoval do posledního, marného boje.

Brig se za ním chtěl rozběhnout, ale Kern ho zarazil. Nájezdník prchal do bažiny a po několika tuctech kroků se ztratil ve vířící mlze. Tergin stál nad dalším tělem. Dva další stíny mizely různými směry a Reave a Ossian se chtěli společně pustit do pronásledování. Kern zavrtěl hlavou.

Bažina se o ně postará.

Nalézt ostatní a vyjít jižním směrem z bažiny trvalo téměř celý den. Zranění byla jen narychlo ovázána a natřena sádlem, aby je bylo možné později důkladně ošetřit. Jednoho muže v bezvědomí nesli mezi sebou Reave a Gard. Jednoho mrtvého nesli příslušníci jeho klanu. Byli s nimi také čtyři zajatí Gallové, které našli Gard s Ehmishem, když šli za zoufalým křikem. Našli je u padlého cypřiše, uvázané za otročí obojky.

Dva muži, jedna žena a mladá dívka. Nikdo si ani nedělal příliš velké starosti s hledáním mrtvých. Byli rádi, že se téměř všichni, kdo vešli do bažin, vrátili, a navíc našli ještě čtyři další. Podařilo se také najít Reaveův široký meč a většinu poztrácené výstroje. Přišli jen o jednoho gallského bojovníka a napospas mrchožroutům a houstnoucí tmě nechali několik vaků se zásobami.

Přestože měli tolik štěstí, Kern pochyboval, že se dostanou ven před půlnoci. Ale byl tu Bílá noha. Osamělý vlk se svým občasným zavytím se stal jakýmsi majákem, který je vyvedl z Ledové bažiny. Přestal výt až ve chvíli, kdy se Kern a ostatní vypotáceli z hustého houští a převislých větví zakrnělého cedru a uviděli vlka, jak se prochází po místě jejich poledního tábořiště.

Zvíře se zastavilo. Chvíli stálo na místě, ve zlatých očích se mu odrážely poslední zbytky večerního šírání, a pozorovalo navracející se smečku. Pak se otočilo a odešlo z paseky směrem na jih.

„Ten do Ledové bažiny nevstoupil ani jednou packou," řekl Kern.

Reave přikývl. „Jistě. A to hloupý zvíře vědělo proč."

Něco v dálce zaječelo. Severním směrem. Směrem k bažině. To něco mohl být člověk. Ale také nemusel.

„Tak hloupý zvíře?“ protáhl Mogh, hledící k bažině. „A jakou výmluvu máš pro nás, tvrdá hlavo?“ Taur hodil na zem přikrývku a svalil se na ni, aniž by se staral, že má oblečení nasáklé vodou a bahnem.

Kern zavrtěl hlavou. „Tady nezůstaneme, Moghu. Tady ne.“

Bojovník nedal nijak najevo případný nesouhlas, jen se zvedl a začal znovu balit. Reave a Gard položili Galla, jehož celou cestu nesli. Starý Finn ho prohlédl a zavrtěl hlavou. Měl na hlavě ohromnou modřinu a bude trvat dlouho, než přijde k sobě. Pokud vůbec.

Daol pokrčil rameny. Luk měl připravený a meč v pochvě, a na Kernův povel by okamžitě vyrazil. „Chceš být dál odsud?“ zeptal se.

„Tak daleko, dokud nepadneme. Vrátíme se do ranního tábora a přes den budeme sledovat bažinu.“ Ozval se další skřek. Mohlo to být nějaké zvíře. „Uvidíme, jestli něco vyleze.“

Nikdo nic nenamítal. Ehmish pohlédl z Garda Foehammera na Wallacha, jako kdyby se chtěl na něco zeptat. Gard zavrtěl hlavou a Wallach, celý od krve a mnohem bledší než předtím, jen zíral skrze něho.

Žádný z nich nepohlédl na Kerna. Vypadalo to, že se mu vyhýbají.

Kern je nechal na pokoji. To, co šeptem vyprávěli, aby to neslyšeli ostatní, ho také znepokojilo. Stačilo, že sám viděl podobné stvoření. A ještě horší bylo, že mělo jeho tvář.

Jak blízko asi bylo vytvoření dostatečně pevného spojení, že tak dobře napodobilo jeho hlas?

Mohl být nahrazen? Zjistili by to vůbec někdy jeho bojovníci?

Tyto otázky musejí počkat na ráno. Pokývl Daolovi a Hydallanovi, aby se vydali na cestu. Ossiana, Nahuďra a Valera poslal na konec, aby chránili zadní voj a popoháněli opozdilce. Nikdo neřekl slovo a všichni se začali věnovat svým úkolům.

Všichni kromě Reavea.

„Něco podobnýho jsem ještě neviděl,“ řekl, když zase zdvihl raněného muže a táhl jej kolem Kerna. „Ať to bylo, co chtělo.“

A Kern, který nedokázal nemyslet na to, co viděl a porovnávat to s tím, co mu vyprávěl Ehmish, a jak moc mu to navíc připomíná ještě něco jiného, zíral do hluboké lesní tmy.

„Já ano.“

Pak se vydal ve šlépějích svého mohutného přítele, s Desagrenou a Terginem v závěsu. V útrobách se mu usadil nepříjemný pocit.

Byl přesvědčen, že většina z nich už něco podobného viděla. Alespoň jednou.

15

Kern se probudil dlouho před východem slunce. Nos měl zmrzlý a na prsou a pažích mu naskákala husí kůže. Spal v suknici a kožešinových botách, zabalený do hrubé vlněné deky, plstěnou matraci měl pod sebou proti zemnímu chladu. Přesto měl promrzlé snad všechny klouby.

Nebo mu snad jen jeho severská krev připomínala, čím se liší od ostatních.

Prudce se posadil a ujistil se, že na každé straně stěsnaného tábořiště je hlídka. Uviděl Nahuďra, jak skloněný nad ohništěm rovná třísky na kus mechu, aby mohl zapálit ranní oheň. Na chvíli se zase natáhl na záda a sledoval, jak šedá obloha postupně světlá a zase tmavne při přechodu do hluboké, safírové modři.

Po nebi plulo jen několik řídkých oblaků potrhaných větrem, který se začínal zdvíhat od Černých hor. Ale i přes jasný a větrný den se ze vzdálené Ledové bažiny stále valila ledová mlha. Kernův dech nad ním mrzl v bílou páru.

Nebylo už slyšet žádný vzdálený křik ani jekot; možná ale byli jen příliš daleko.

Nakonec, když už se kolem něho začali probouzet další, odhodil deku, vstal a připojil se k nepravidelnému proudu bojovníků, kteří si odcházeli ulevit mezi stromy. Cestou zpět si Kern navlékl chrániče zápěstí a chrániče předloktí z tepaného stříbra. Pak si oblékl drátěnou košili. Připjal si široký opasek a krátký meč. Potom rychle obešel celý tábor, aby rozproudil krev v nohou. Nezahřál se - to ani nešlo - ale alespoň trochu zahnal mrazivou znecitlivělost.

V poledne, odhadoval, když celý sluneční kotouč vystoupal nad obzor. Mezi tenkými vrstvami mlhy se míhalo světlo. V poledne může být mlha pryč.

Mohl se i mýlit, samozřejmě. Posnídali v tichosti, každý zvlášť, a ráno strávili ošetřováním těch zranění z předchozí noci, na která dosud nebyl čas. Kern stál nad Ehmishem. Měl sundaný obvaz z paže a ránu bylo třeba znovu vyčistit. Šíp prolétl čistě, minul kost i větší žíly. Na Ehmishovo pokývnutí Reave přitiskl rozpálený nůž na ránu nejdříve z jedné strany a pak z druhé. Ehmish vykřikl až napodruhé, ale jen krátce a tlumeně. To bylo vždy dobré znamení.

Ehmish pak chvilku prudce oddechoval a zíral na sklovité spáleniny, na čele a pod nosem mu vyrazil pot. Posadil se a pohlédl na Kerna. „Wallach," vyhrkl, jako by si na něho právě vzpomněl. „Postarali jste se o něho?"

Jen Reave, Desagrena a Nahuďr byli ještě dost blízko, aby jeho otázku slyšeli. Desagrena se prudce nadechla. Oba muži rozpačitě pohlédli na Šedovouse, který se právě jako poslední probouzel na druhé straně mýtiny.

„Proč?" zeptal se Reave. „Nevšiml jsem si, že by mu něco bylo."

Ale zdálo se, že Ehmish je náhle plný obav. Nikoli o sebe. „Jeho zápěstí, Kerne."

Kern si později uvědomil, že to bylo tím, jak to Ehmish řekl, to ho přimělo rozběhnout se přes tábor, přestože na něho Desa volala, ať počká. Vzpomněl si na čerstvou krev na obvazech. Bledost, povislou kůži a pot. Myslel, že je to jen nějaká nemoc. Kdyby to bylo něco jiného, Wallach by to určité řekl a nechal by se ošetřit. Nebo snad ne?

Zjevně to tak nebylo. Starý bojovník byl napůl oblečen a na pahýlu amputovaného zápěstí ještě neměl nasazenou koženou manžetu. Volný obvaz z vyvařeného plátna nezakrýval zčernalou kůži, připomínající odporný náramek, ani zduřelé, zanícené žíly, klikatící se mu po vnitřní straně paže.

Nebo puch, který z ruky vycházel. Vlhce hnijící maso. Zápach, který Kernovi přivolával vzpomínku na Buroka Medvědobijce a vleklou, trýznivou smrt gaudského náčelníka.

Sněť!

Wallach vytrhl paži z Kernova sevření. Ten ale stačil ucítit horečnatou horkost jeho kůže. Ve Wallachových očích temně žhnulo, tvář měl bledou a zpocenou.

„Nech mě, Kerne. To nic není."

Začínali se scházet další. Galla, který se podíval na zranění, se přežehnal proti zlému. Skupinka si mezi sebou vyměňovala soucitné a zděšené pohledy. Brig Dřevec sykl skrz. zaťaté zuby. Starý Finn přecházel stranou a pořád si mumlal: „Zatraceně, zatraceně, zatraceně."

„Proč jsi nic neřekl?" zeptal se Kern a poklekl na jedno koleno vedle starého válečníka. Muže, který mu mnohokrát zachránil život a naučil ho umění boje. „Proč ses o tom ani nezmínil?"

„Nebylo co říct," zavrčel Wallach. Znovu si lehl na přikrývku. Byl nesmírně unavený. „Zčernalo to cestou do Gorramu. Desa mi s tím pomáhala. Každý ráno jsme odřezávali hnis. Ale teď už to mám v krvi. Viděl jsi, co to dokáže. Ted už jen musím vydržet, jak dlouho to půjde."

„Mohli jsme to zkusit odříznout. V lokti." Bylo to nebezpečné, ale proveditelné. Byli muži, co to přežili. „Mohli jsme to zachránit."

„A nebo ne. A pak bych někde ležel v křečích a s infekcí. To už bych vám nebyl vůbec k ničemu."

Wallach se znovu posadil a bez pomoci se ztěžka postavil. Kern vstal s ním. „Myslel jsem na to v Murroghu. Myslíš, že mě to nenapadlo? Ale pak jsme začali mluvit o cestě na sever, a nebyl čas."

„Mohl jsi tam zůstat."

Wallach zavrtěl hlavou. „Kam jdete vy" - pokývl ke Kernovi a několika nejblíže stojícím - „jdu i já." U Cromovy krvavé ruky! Co na to měl Kern říci? Asi nic, protože Wallach se vydal k blízkému lesu a

mlčícího Kerna nechal za sebou. Ten nedokázal pochopit hloubku takové oběti. Bylo to kvůli družině? Kvůli němu?

Co doopravdy vykonal, aby si zasloužil věrnost takových mužů a žen? Vedl je do nebezpečí. Přiměl je k půl roku těžkého života a bolesti. A každý z nich za to zaplatil. Platili krví, potem a jizvami. Reaveovo rameno, Ehmishův bok. Garretovo oko, vydrápnuté jedním z Grimnirových tygrů. Ve stejné bitvě přišel Wallach o svou ruku. Ashula později zaplatila životem.

Ashula. Stále se nedokázal zbavit myšlenek na její smrt. Ležela v blátě mezi troskami Gaudu, její téměř nevidomé oči těkaly mezi shromážděnými členy družiny a snažila se vyslovit jeho jméno.

„Vl... Vhl...“ vyrážela ze sebe s nesmírným úsilím, protože plíce už měla plné krve. „Vl... Vlk!“

Tehdy se naklonil blíž. Chtěl by pro ni udělat cokoli.

„Jed... Jeden...“

Jeden z nich. Své obvinění sice nedokončila, ale Kern věděl. On věděl. Tohle byla její daň za to, že opustila klan. Za to, že následovala vyhnance. Ashula to věděla. Patřila ke klanu Taur a přidala se ke Kernovi zároveň s Ossianem, Moghem a Danonem. Výborná bojovnice a dobrá žena, jež. se postupem času stávala stále důležitější pro Aodha. Až do její smrti se zdálo, že to zlé se Kernově družině jako kouzlem vyhýbá. Někdy vyvázli se štěstím, ale všichni přežívali další a další bitvy.

Gaudem to skončilo.

A tady pokračovalo. Wallach už byl vlastně mrtev. Jen odmítal ulehnout a přiznat to.

Finn měl pravdu. Samozřejmě. Zatraceně, zatraceně, zatraceně...

Když Wallach odmítl jakékoli další řeči, ubíhalo ráno v nepříjemném tichu. Nakonec Kern rozeslal hlídky. Nechtěl už riskovat přechod Ledovou bažinou, ale potřeboval co nejrychleji a co nejlépe prozkoumat okolí. Chtěl vědět, jestli nepřežili ještě další zajatci z kmene Galla. Chtěl najít stopy dalších Vanirů.

Jednu hlídku vedl sám. Vyrazili s Reavem, Ossianem a Nahuďrem na východ a zastavili se až po poledni. Nalezli stopy malého jízdního oddílu, který patrně obcházel Ledovou bažinu podél východního okraje a mířil na jih. Nedalo se určit, jestli jsou to Vanirové nebo Cimmeřané, Lacheishové či Hoathové, nebo dokonce hlídka Moragova syna Jaryyda, hledající nová loviště.

Sledovali stopy další ligu. Kern určil přibližný směr a otočili se zpět k táboru.

Přestože se žhavé slunce už vyšplhalo vysoko nad jižní obzor, ledová mlha nikterak nezřídla. Kern nepochyboval, že se ta nepřirozená mlha valí z Ledové bažiny a že její ledový dotek budou cítit stále, dokud budou nablízku.

Původně chtěl strhnout tábor a vyrazit před příchodem noci, ale čekal, dokud se nevrátí všechny hlídky.

Daol a Aodh nenašli na jihu žádné čerstvé stopy, ale v místech, kde mlha zřídla, se znovu objevila spousta lovné zvěře. Přinesli tři tučné zajíce, tetřeva a kance. To byl pravý poklad, protože v bažině přišli o několik vaků se zásobami. Finn a Desa se dali do příprav poledního jídla, zatímco ostatní jen posedávali a hladově sledovali, jak se dva zajíci opékají dozlatova nad žhavými uhlíky. Tuk s prskáním odkapával do ohniště. Pečeně nádherně voněla.

A zřejmě i dost silně, aby přivedla zpět dvě zbývající hlídky.

Gard Foehammer a Ehmish určitě jen náhodou přiběhli chvíli před tím, než byla zvěřina napůl hotova, oba byli zadýchaní a zpocení po dlouhém běhu. Valerus přijel o chvíli později a tvářil se přiměřeně rozhořčeně a rozpačitě.

Uvázal koně mimo tábor, popadl kus vlněného hadru a začal zpocené zvíře utírat.

Tergin se svou hlídkou několika Gallů běžel daleko na severozápad, takže se vrátili jako poslední, ale i na ně zbyl kus masa a několik divokých cibulí, které Desagrena našla u malého potoka. Také s sebou přivedli dvojici ostražitých, vyhladovělých hoathských bojovníků.

Kern podle jejich neklidných pohledů usuzoval, že v poslední době viděli mnoho bojů. Oba měli na tvářích rituální jizvy. Jednomu z nich zela na čele čerstvá rána, zalepená seschlou krví.

Moc toho nenamluvili a jakmile uviděli Kerna, instinktivně sáhli po mečích, přestože je Tergin předem varoval. Ten větší z nich si olízl rty a zasunul napůl vytažený meč.

„Takže ty jsi ten s vlčíma očima. Ty jsi bojoval s Grimnirem nad údolím Zlomené nohy."

Kerna by zajímalo, jak se ta zpráva dostala až na planinu Hoath. Ve stejnou chvíli si vzpomněl na Hogannovu nenávist a vztek v Moragově chýši a rozhodl se být zdrženlivý. „Byl jsem tam," odpověděl krátce. Pak pokývl Dese, která každému z nich podala pruh dozlatova opečené kůže a kus ještě kouřícího masa.

Ze zajíců ubývalo masa a než v dlaních vychladlo, zbýval čas na rozhovor o událostech předešlé noci. O boji a podivných tvorech, kteří na sebe za pomoci iluze vzali podobu Ymirishe a Kerna. Jejich hosté mohli naslouchat podle libosti. Přikyvovali, když bojovníci ony bytosti popisovali.

A dokázali je pojmenovat.

„Dvojníci," řekl ten menší.

Hydallan sebou trhl. „O těch jsem už slyšel." Stopař byl zcestovalý, svého času vedl několik nájezdů za průsmyk Smyčka. Jestli někdo o těch tvorech něco zaslechl, tak určitě on. „Conan s jedním z nich bojoval na svazích Eiglophianských hor."

Samozřejmě. I Hoathové ten příběh znali. A protože jejich planina ležela velice blízko Ledové bažiny, tito tvorové pro ně představovali reálné nebezpečí.

„Používají kouzla a mění tvar, aby získali vzhled jiného muže. Nebo ženy."

Tergin přikývl. Dívenka, kterou v bažině zachránili, mu tiše seděla na kolenou a naslouchala hovoru dospělých. Kern si ji pamatoval ze svého krátkého pobytu v táboře Gallů. Zvědavé a odvážné dítě.

„V nejhlubších stržích černých hor jsou podobná stvoření," řekl Tergin a dívenka přikývla. „Někdy nastoupí na místo svých obětí. Žijí jejich životy."

„Proč se to nepokusilo zabít Kerna?" zeptala se Desa a prohrábla si mastné vlasy. „Proč to nezaujalo jeho místo?"

Kern obešel skupinku a vyhnul se Hoathům. Utrhl pár kousků masa ze stehna zajíce a pomalu je žvýkal. „Nedostalo se to dost blízko. Kolem bylo stále moc lidí." Přejel pohledem z Garda na Lhmishe a pak na Wallacha Šedovouse, který se k nim nakonec připojil a nevšímal si soucitných pohledů. „Kdyby vás to zastihlo o samotě, napodobilo by to někoho z vás. Nebo všechny zabilo. Pak by se to vrátilo mezi nás s vaším obličejem."

Když zachytil Wallachův pohled, zeptal se. „Jak jsi to věděl? Že to nejsem já, koho jsi podřízl?"

Starý bojovník pokrčil rameny. „Jinak se to pohybovalo. Hlas byl hodně podobný, ale přece jen tam byl rozdíl. I když nebýt toho meče..."

Ehmish pochopil a vykulil oči. „Ten široký meč!"

„Jo. Kern už výborně zachází s krátkým mečem, ale s širokým mečem by nedokázal takhle mávat, ani kdyby chtěl." Trpce se usmál, „často jsme spolu cvičili, abych věděl, jak držíš meč. A když to zopakovalo ten pitomý pozdrav a nevadilo mu oslovení ‚Vlku', měl jsem jistotu."

A stvoření zemřelo stejně jako to druhé. Málo krve. Stříkající černý ichor. Ječelo to a třáslo se ve smrtelných křečích, rvalo si to chomáče vlasů a jeho tvář se roztékala jako roztavený vosk.

Když to konečně ztichlo, zbyly z obličeje jen vyhasínající, otevřené zelené oči.

„Takže víme, co jsou zač," prohlásil Reave. „Víme, co dělají." Vkládal se do hovoru svým pomalým, opatrným způsobem. „Máme si ještě kvůli nim dělat hlavu?"

Podezíravě se rozhlédl po bojovnících stojících mu nejblíže. Daol mu dal lehký pohlavek. Oba se trochu nevesele zašklebili. Rozuměli si.

Kern zavrtěl hlavou. „Ta iluze není dokonalá. Sami se musíte snažit jí uvěřit. Neviděl jsem tu nikoho, kdy by se choval podezřele, nebo vypadal, že... by byl mimo.“ Neřekl, co chtěl říci; své nejhorší podezření si nechal pro sebe.

Nechtěl zatím ostatní vystavit stejnému nebezpečí.

„Jaký je tedy plán?“ zeptal se Tergin, postavil dívenku na zem a lehkým plácnutím ji poslal k matce. „Na jih? Nebo na západ, kolem Ledové bažiny a pak na planinu za klanem Hoath?“

Kern nad tím přemýšlel celou noc před dlouhou cestou z Ledové bažiny a po většinu dne. Wallachovo zranění jej přimělo k ráznějšímu jednání. U Croma, musí udělat všechno pro to, aby splatil jeho důvěru a oběť. Jak by jen mohl neudělat totéž? Neriskovat všechno?

„Víme, že Hoathové si proti Grimnirovi nevedou dobře.“ Pohlédl na oba bojovníky. Mlčeli. „Hrůzovládce zničil několik válečných výprav a dokonce je vytlačil z Pole náčelníků.“ Kern rozpřáhl paže. „Podle mého není nic důležitějšího, než se vrhnout proti stvůře ze severu.“ Krátce se odmlčel. „Ale tentokrát ho musíme zabít.“

„Netvor se nedá zabít,“ promluvil jeden z Hoathů. Druhý, ten větší, se ho pokusil umlčet, ale on prudce setřásl jeho ruku. Dusil to v sobě dost dlouho, a nyní to z něho vytrysklo jako hnis z rozříznutého vředu.

„Vždyť jsme to viděli. Grimnir prorazil naše řady v čele svých Ymirishů a Vanirů. Nikdo mu nedokázal dlouho vzdorovat. Ale než náčelník Cahn padl, probodl kopím Grimnirovo srdce, pak tasil meč a prosekl Netvorovi hrdlo. Grimnir sotva zpomalil. Hnal se dál a dál. Rozerval náčelníka Cahna holýma rukama.“ Jeho hlas pomalu utichal. „Tehdy jsme se dali na útěk. Malik Vojevůdce vedl ústup. Nic jiného se nedalo dělat.“

„A to vás Grimnir nepronásledoval, aby vás pobil?“ zeptal se nedůvěřivě Ossian.

Teď zavrtěl hlavou urostlejší z Hoathů. „Poslal za námi oddíl Vanirů vedený Ymirishem. Na planině jich byly spousty, mohl si vybírat. Možná, že náčelník Cahn Netvora těžce poranil.“ Pokrčil rameny. „Možná jsou zprávy o západní armádě postupující přes Cruaidh pravdivé, a on obrátil, aby se s ní střetl.“

Náhle byli všichni na nohou. Vzrušení a křik.

„Západní armáda?“ ptal se Daol.

„Přes Cruaidh?“

„Není to Sláine Tesák?“

Na Hoathy pršely otázky ze všech stran. Neřekli už ani slovo, dokud Kern nezjednal klid. Ale stejně nedokázali - nebo nechtěli - dál odpovídat. Co věděli, pocházelo patrně od zajatých a vyslýchaných Vanirů, kteří se účastnili veliké bitvy v Cruaidhu nebo jeho okolí. Malik Vojevůdce vyslal několik mužů na západ, aby zjistili, jaká je pravda, a tyto dva na jih, aby hledali pomoc u klanu Murrogh. Neměli žádného náčelníka, nemohli tedy nést krvavé kopí. Drželi se pečlivě tradic. Mezi zkušenými válečníky se povídalo, že armádu zřejmě vede silná žena s břitkým jazykem.

Ros-Crana!

Kern by tomu rád věřil. Ale protože mezi nimi byla planina Hoath, sotva mohl dělat něco víc.

„Jestli je to pravda,“ řekl a mávnutím ruky umlčel křik a otázky. „Jestli je to pravda,“ zopakoval, „pak je tu možná dost Cimmeřanů, aby zahnali Grimnira a vyhnali ho z našich zemí jednou provždy.“ Jednoho po druhém si je změřil. „A možná ho i zabili.“

„Ale jak?“ zeptala se Desa. „Posledně ses obětoval, ale Hrůzovládce je stále naživu. Poranil jsi ho, to ano, a rozzuřil.“

A obr se svými hordami se pak prohnal Conallským údolím. Ve své zlobě ničil vesnice a vyvražďoval celé klany. Kern zachytil zachmuřené pohledy Hoathů, ale snadno je odrazil. Samozřejmě věděl, jaké následky mu hrozí.

Věděl, jakou cenu je ochoten zaplatit.

„Teď vám neumím říct, jak to provést. Ale vím, že sami to nedokážeme. Potřebujeme Murrogh.“ Zahleděl se do dálky. Pak zpět na své bojovníky, na Gally a Hoathy. Ostatní snesli pohled jeho zlatých očí bez pohnutí. Vyčkávali.

„Chci je přivést.“

To rozpoutalo další kolo zmatku. Hovory a několik hádek. Kudy vede nejlepší cesta zpět do Murroghu. Jak nejlépe přesvědčit Moraga o nutnosti, zoufalé nutnosti, udeřit právě nyní. Jestli armáda Murroghu bude dost silná, ať s pomocí ze západu, nebo bez ní, a jak rychle bude moci armáda Cimmeřanů postupoval na sever a zda vůbec stihne zachránit Hoathy.

„Poslouchejte! Poslouchejte!“ překřičel všechny Kern a pohledem je usadil. Jen Tergin a jeden z Hoathů zůstali stát. Ostatní si sedli na zem nebo do dřepu. Kern také přidřepl, zamnul si obličej, protože předpokládal, jaké námitky přijdou.

„Nemáme čas na moc řečí. Tohle je třeba udělat rychle. Vyrazím ještě před setměním a nikdo - myslím vůbec nikdo - nepůjde za mnou.“ Všiml si několika rozmrzelých pohledů a ztěžka polkl. „Zpět do Murroghu je to přinejlepším šest dní cesty. Když poběžím i v noci, zvládnu to za dva. Nikdo z vás nevidí v noci na cestu tak dobře jako já, a nechci kvůli nikomu zpomalovat.“

To byla výmluva stejně dobrá jako jakákoli jiná. A náhodou i pravdivá, protože jeho zlaté oči viděly i v nejhlubší tmě stejně jako oči jiných v šeru. Když bude svítit měsíc, nemusí vůbec zpomalit. Bylo jedno, že především nechce mít společnost.

„Slibuji, že klan Murrogh vyrazí na sever. Připravte se na ně.“ Všiml si, že Brig sebou trhl. „Připravte se provést je kolem bažiny a pak vzhůru na planinu.“

Všichni se tvářili zmateně a Daol s Reavem po něm vrhali temné pohledy, protože si asi uvědomili, že Kern je rozhodnut. Znali ho ale dost na to, aby svými námitkami a dotazy jeho plán zcela rozvrátili.

Ale Brig promluvil jako první a pak už nikoho nenapadlo se Kerna na cokoli ptát. Bylo to překvapení pro všechny.

„Morag není šest dní daleko," prohlásil Brig a vstal, aby ho všichni viděli. „Jenom dva." Ztěžka polkl, ale pohledem neuhnul. „Pokud dodržel svůj plán, odešel z Murroghu před čtyřmi dny."

Nastalo ticho. Ve vzduchu viselo podezření. Kern si nevšímal ostatních a zadíval se Brigovi do očí. „Jaký plán?"

„Ten, před kterým mě varoval náčelník Cul ten den, kdy jsme odcházeli. Morag chtěl sebrat všechny muže a ženy, nechat v Murroghu jen síly nezbytné k obraně a následovat nás na sever. Neměli jsme se dostat za Ledovou bažinu, ani do hor. Měli jsme být připraveni obrátit se a tvořit předvoj armády."

Kerna napadl jen jediný důvod, proč si tím Brig může být tak jistý. A v tu chvíli věděl, že Brig si to tajemství nesl od onoho ranního příchodu s Hydallanem a Garretem. Culův příkaz. Podezření sice měl už dříve, ale nic, aby mohl jednat.

Teď mu Brig nabízel důkaz. Kern ho stále pozoroval, hlavu tázavě skloněnou na stranu. Brig přikývl.

Kern si sotva dokázal představit boj, jaký musel Brig celou cestu svádět sám se sebou. Jak se dokázal tak dlouho držet zpátky. Kolikrát Kern poskytl Brigovi skvělou příležitost... aby ho zabil?

Kolikrát mu místo toho zachránil život?

„U Croma a Cimmerie, Brigu. Ještě něco?"

Bojovník zaváhal, zamyslel se a pokývl. „Už nic," prohlásil. Kern mu věřil. „Ale nevěřím tomu, že Morag má v úmyslu vstoupit na planinu."

Lacheishové! Kern stál a cítil touhu tasit meč a lát nebesům. Namísto toho začal ostrým krokem chodit kolem shromážděných bojovníků.

Morag si pochopitelně nedá ujít příležitost udeřit na svého nejsilnějšího protivníka na východě. Před tím ho varoval Jaryyd, a Kern se toho od počátku obával. A nezáleželo na tom, čím se zavázal ostatním

náčelníkům či bojovníkům pod svým velením. Stačí jen malá provokace, a jejich hněv se obrátí nesprávným směrem.

O co Moragovi jde?

„Ty stopy!“ Nahuďr se obrátil k ostatním a začal vysvětlovat, co Kernova hlídka našla východním směrem. „Mohlo to být... no, to slovo... křídlo! Hlídka na křídle lacheishské armády. Jestli je to tak, Morag chce, aby ho Cailt napadl.“

U Cromovy zrádné čepele! Morag není jediný, kdy by to chtěl. Další a další věci začínaly dávat smysl. Ymiriští poradci ve sněmovní chýši klanu Lacheish? Co poslouží Grimnirovi lépe, než že poštve jeden z nejsilnějších východních klanů proti jeho dávnému soku? Stačí dostat obě armády zhruba ve stejný čas na stejné místo, a cimmeřanská povaha udělá za Grimnira polovinu práce.

Takže Cailt Kamenná pěst musí být jižně od bažiny! Blíže k Moragovi a jeho armádě než Kern!

Kern spěšně opustil shromáždění, sbalil si přikrývky a ujistil se, že má krvavé kopí a nejnutnější zásoby. Měch s vodou. Suché ovesné placky a několik kousků sušeného hovězího. Ostatní postávali, nejistě popocházeli a čekali na jeho příkazy. Ale Kern viděl jen jedinou možnost. Bude muset běžet jak nejrychleji dokáže, pak ještě celou noc. Kolik hodin ztratí! Nebylo východiska. Aby se Cailt a Morag do sebe nepustili, musí Kern potlačit svoji hrdost a využít, co se nabízí.

„Valere!“ Jezdec se protlačil dopředu a stoupl si před něho do pozoru, jako to dříve dělával před Stromem. „Valere, potřebuji tvého koně.“

K dobru jižanského válečníka bylo nutno přičíst, že zaváhal jen chvíli. „Máš ho mít,“ řekl a odběhl zvíře osedlat. Chvíli to trvalo, ale přivedl koně jen chvilku poté, co se Kern sbalil a začal udílet krátké příkazy Daolovi, Ossianovi a také Brigovi.

Kern úplně zapomněl, že je to zvíře tak veliké. A tak neklidné. Hrabalo kopyty, stále bylo v pohybu. Potřásalo hlavou a ocasem stále šlehalo sem a tam. Bylo cítit kůží, potem a nervozitou.

Tím posledním byl možná cítit i Kern.

„Nasedá se zleva," řekl Valerus a táhl Kerna na správnou stranu. Držel zvířeti hlavu, zatímco Kern se nemotorně škrábal do sedla. Kůň zřejmě vycítil, že jeho jezdec je nezkušený a nejistý, a netrpělivě hrabal. Valerus ho uklidňoval rázným poplácáváním.

„Uzdu používej střídmě. Pokud má dost místa, běží sám, stačí, když ho vedeš nohama. Když bude klusat, zvedni se, nebo ti za chvilku vrazí páteř do lebky. Když se splaší, přitiskni se ke krku. Plácni ho uzdou přes krk, když budeš..."

„Dost řečí," zavrtěl Kern hlavou. „Základní lekci."

Valerus stiskl rty a jeho zelené oči se zaleskly. Ale nakonec jen ukázal na koňovu hlavu. „Tenhle konec otoč tím směrem, kterým chceš jet."

„Dobře." Kern pohlédl dolů. Zdálo se mu to strašně vysoko. „Jak moc ho můžu hnát?"

Valerus se ušklíbl. „Jak moc chceš, tak dlouho, dokud to vydrží. Ale když to přeženeš, zabiješ ho."

Kern se sehnul a poplácal muže po rameni. „Nezabiju ho. Budu ho hnát přes noc a až se unaví, sesednu a poběžím. Budeme doufat, že trefí zpátky." Všiml si pochybovačného výrazu. „Jestli v boji mezi Murroghy a klanem Lacheishů zemře jen jediný muž, bude pozdě. Kdybych měl den navíc, zvládnu to rychleji pěšky."

To nebylo žádné vychloubání. Cimmeřané často dokázali, že na větší vzdálenosti byli stejně rychlí, nebo i rychlejší než koně, kteří potřebovali mnohem častěji odpočívat. Běžec si odpočinul tak, že zvolnil do klusu. Kern takhle dokázal běžet několik dní.

Kolem se shromáždili další Kernovi bojovníci.

Byli nervózní z toho, že ho vidí na koňském hřbetě. Možná i z toho, že ho vidí odjíždět samotného.

Brig vystoupil dopředu. „Opravdu si myslíš, že to zvládneš sám, Vlčí oko?"

„Udělám, co se dá,“ vyhnul se Kern odpovědi. „Snad to bude stačit, abych zabránil boji.“

A snad rozpoutal válku.

16

Když se Kern a Bílá noha vyhnuli armádě Cailta Kamenné pěsti a byli objeveni dvěma Moragovými zvědy, teprve pak si Kern uvědomil, jak těžký a vyčerpávající závod to byl. Trval celý den a noc.

Pamatoval si pot.

Rozbolavělé svaly a modřiny na vnitřní straně stehen. Na to se těžko zapomíná.

A teplý, zatuchlý pach koně, který na něm lpěl ještě dlouho poté, co ho plácnutím po zadku poslal zpět. Následující den se dokonce potopil v potoce, kterým se brodil, protože douíal, že ze sebe ten zápach smyje.

Od té chvíle smrděl jako mokrý kůň.

Pak potkal Bílou nohu. Nevěděl přesně, kdy to bylo, ale rozhodně až poté, co se zbavil té bestie, kterou Valerus nazýval koněm. Přesnější by asi bylo říci, že vlk samotář si našel jeho, když ho stopoval tvrdou, prašnou krajinou pod planinou. Určitě si vlka musel všimnout už mnohem dříve. Zahlédnout ho koutkem oka nebo zaslechnout jeho táhlé, chmurné vytí. Snad ano, ale prostě si to neuvědomoval. Spal, zatímco jeho tělo uhánělo vpřed.

Protože v jednu chvíli běžel lesem úplně sám.

Vzápětí se vedle něho hnal stříbrošedý stín se širokými plecemi a mordou, která rozervala už tolik hrdel.

Tak blízko, že Kern slyšel dopady jeho měkkých tlap na zem, jeho supění a cítil páchnoucí vlčí dech.

Nevyděsilo ho to, ani nepřekvapilo.

Tak běželi spolu, muž a vlk. Dva večery beze spánku. Den bez odpočinku, nebo alespoň jídla a vody. Kerna bolely všechny svaly a v hrudi ho pálily tisíce žhavých uhlíků. Jeho pokožka získala téměř přirozenou růžovou barvu, přestože se stále chvěl chladem. Vždy mu bylo chladno. A čišela z něho divokost.

Bylo zvláštní, že ho psi v Cailtově táboře neucítili. Nebo jízdní hlídka, před kterou se ukryli do kopřiv. Nebo Cailt samotný.

Nestalo se to. Kern a vlk se kolem nich ve tmě proplížili a naslouchali jejich písním o statečných činech a přípravách k boji. Někteří bojovníci si zpívali při broušení mečů. Jiní zápasili nebo jinak poměřovali svou sílu, ostatní posedávali u ohnišť, v nichž žhnuly žhavé uhlíky. Kern všechna ohniště pečlivě spočítal dřív, než se vydali směrem, kde se měl podle jeho odhadu nacházet tábor armády Murroghu.

Určit směr vlastně nebylo tak těžké. Prostě si jen představil přímku sledující poslední půlden pochodu Cailta Kamenné pěsti, s počátkem v místě, kde se jeho oddíly stočily z nížiny směrem k Černým horám. Lacheishské hlídky si nakonec zasloužily svoji hřivnu. Když Kern vyšel z lesíka a překročil ještě jeden hřeben, uviděl na louce ozářené měsícem tmavé skvrny stanů a rozložených pokrývek. Řekl si, že později musí hlídkám poděkovat.

Ohlédl se. Bílá noha se tiskl k úbočí. Jeho velké, zlaté oči žhnuly ve světle měsíce. Ani se nepohnul.

Nechtěl jít ke Kernovi, ani ho následovat dolů mezi takové množství mužů a žen s meči, šípy a ohněm.

„Dál už ne?“ zeptal se Kern nejistým hlasem. Byl otupělý. Už ani nelapal po dechu. Jeho tělo se přestalo čehokoli dožadovat už předchozího dne. „Tak dobře.“

Přesto ale sáhl do vaku pro poslední kousky hovězího. Stiskl jeden mezi zuby a dolní ret a vysával šťávu, aby z vyschlých úst dostal nepříjemnou pachuť. Polkl zprvu opatrně, aby se žaludek uvolnil a zase si zvykl na jídlo.

Druhý kousek hodil vlkovi, který polekaně vyskočil a vycenil zuby. S vrčením se pomalu plížil vpřed a chňapl po skromném jídle. Kern nepochyboval, že by vlk, i přes to podivné přátelství, kousl ruku, která ho krmí.

„Poslední dobou toho mám dost," řekl. Cítil lehkou závrať a mluvit s vlkem mu připadalo celkem v pořádku.

Vlka zanechal na místě a začal sestupovat po svahu. Když z křoví pod ním vystoupili dva strážní s napjatými luky, zamával. Viděl je už z vrcholu; jeho očím stačil měsíc zalévající krajinu hebkým předjitřním světlem. Ale stále bylo nebezpečné přiblížit se za noci ke dvěma nervózním mužům.

„Gaud!" zvolal. Předpokládal, že budou vědět o přesídlencích z údolí. „Je tu někde náčelník Cul?"

Byl. Už šest hodin spal zachumlaný v přikrývkách pod přístřeškem z plstěné houně, podepřené dvěma pořádnými kolíky. Ostatní Gaudové spali poblíž, někteří se pohnuli, když hlídka přiváděla Kerna a budila Cula. Kern poznal Kohlitta, manžela Reaveovy sestry, a několik Ossianových soukmenovců.

Kdyby si Kern mohl vybrat, nebudil by muže, který mu usiloval o život. Ale ve chvíli, kdy do bitvy zbývalo přinejlepším půl dne, potřeboval Kern důvěryhodného muže, nebo jednoho z vojevůdců, aby si dokázal zjednat přístup k náčelníkovi Moragovi. Musel se k němu dostat co nejdříve.

„Vlčí oko."

Culův hlas zněl nabroušeně, neboť ho probudili z hlubokého spánku. Nijak neskrýval nepřátelství. Ani odevzdanost. Když vylezl zpod svého přístřešku, rýsovala se jeho postava proti světlajícímu východnímu nebi.

Kern si vzpomněl na Brigův oblíbený pozdrav, a nyní jím počastoval svého bývalého náčelníka. „Stále naživu, náčelníku Cule."

„Zdá se. Ta tvoje banda je s tebou? Nakonec jste se vrátili bojovat?" Zkřížil ruce na mohutné holé hrudi. „Cailt Kamenná pěst na nás vytáhl se svými nejlepšími bojovníky. Grimnir a Hoathové budou muset počkat. Morag chce vyřídit spor."

„Přišel jsem sám v naději, že se mi podaří ukončit spor dřív, než poslouží Grimnirovým záměrům. Nechal ses ovládal, Cule. Ještě sis toho nevšiml."

„Já? Myslíš si, že mě má starý Cailt pod palcem?"

Kern přistoupil blíž a ztišil hlas, aby ho slyšel jen Cul. Kolem už se probudilo příliš mnoho uší. „Proč by dva vojevůdci měli dychtit po takové válce, když Vanirové pářou Cimmerii břicho?" zeptal se, jako kdyby odpověď byla nasnadě. „Jen tehdy, jestli někdo naplnil jejich uši jedem, který jim brání spojit síly. Alespoň protentokrát."

Cul se rozesmál. „Myslím, že Morag zapomněl poslat Cailtovi krvavé kopí."

Kern ne. „To je můj plán. Právě proto jsem je přinesl."

„To neuděláš!"

„Hned po svítání, s Moragovým požehnáním. Za zkoušku nic nedám. Je to tradice, ne? Spory mají jít stranou. Proč by neměl souhlasit?"

Cul přistoupil ještě blíž. Neustále svíral a rozevíral pěsti. Vypadal, že by nejraději z někoho vytřepal život. Nejspíš z Kerna. „Nedovolí to z mnoha důvodů. Neposlední z nich je ten, že Cailtova armáda je tady a my jsme dost silní, abychom ho porazili. Cailt přišel na své vlastní riziko. A Morag mu to sotva nějak ulehčí."

„A jakého vůdce to z něho dělá? Sotva lepšího, než jakým je Grimnir."

„Tohle bys před ním neměl říkat," varoval ho Cul.

Ale Kern urazil dost dlouhou cestu jen proto, aby udělal právě tohle. A ještě víc. „Zařiď, ať se s ním sejdu, a uvidíš."

Sázel na Culovu touhu vidět ho poníženého. Mrtvého. Morag byl arogantní a pomatený. Kern nabízel Culovi možnost, jak se s ním vypořádat bez ztráty cti.

Cti, která pro Cula vždycky tolik znamenala. „Dej mi meč," přikázal Cul. Kern odepnul pochvu s mečem a dal ji Culovi. Po pořádném doušku na posilněnou odložil i měch.

Ze sbalených přikrývek vytáhl krvavé kopí a zbytek věcí odhodil na zem. Položil si kopí do ohbí paže a pokývl Culovi.

„Dobře, můžeme jít."

K Moragovu stanu ve středu tábora to byl kousek. Stan tvořily svázané tyče pokryté plátnem. Pohodlně by se do něho vešlo dvanáct mužů. Místo před ním bylo zalito oranžovým, třepotavým světlem dvou loučí na vysokých žerdích.

Cul nechal Kerna venku a vešel dovnitř, kde promluvil se dvěma strážnými. Po krátkém dohadování se vrátil a za okamžik vyběhl ozbrojený strážný, aby vzbudil další Moragovy rádce.

Cul zavrtěl hlavou. „Za tohle zaplatíš životem, Vlčí oko. Sám tě zabiju."

„Takže mě otevřeně vyzýváš? Nebo zase pošleš někoho jiného?"

Cul měl v sobě tolik slušnosti, že se při zmínce o tomto jejich tajemství zatvářil zahanbeně. Hlasitě vydechl. „Tys zabil Dřevce?" Kern mlčel. „Ne. Takže zvolil sám. Nikdy by mě nenapadlo, že se právě on obrátí proti mně."

„Proč?" zajímalo Kerna. Trpělivě čekal, paže spuštěné volně podél těla, nepředstavoval pro Cula žádnou hrozbu. Popravdě řečeno, byl po tom dlouhém, rychlém běhu na konci sil. Zbývalo mu jich sotva dost na tento rozhovor a na to, aby splnil svůj úkol. „Jaký důvod jsi vůbec měl pro to, abys mi vrazil nůž do zad?"

„Protože nový náčelník si nemůže dovolit ohrožení své autority," vyrazil ze sebe Cul šeptem. „Tys byl nožem v mých zádech po celý svůj

život, zplozenče zimy. Ale kdybych jednal otevřeně, hodně by to ohrozilo mé postavení. Tvoje spojení s Reavem, Daolem a Hydallanem - významnými muži Gaudu - mě oslabovalo. A tvé spojení s Burokem Medvědobijcem. A s Maevou.“

Vztek prýštil z Cula spolu s vodopádem slov. Bylo mu jedno, co říká. A proč ne? Kern už byl vlastně mrtev. „Maeva? Ta mnou jen opovrhuje.“

„Asi chceš říct, že se tě bojí. Nerozuměla ti, ale cenila si toho, co jsi udělal pro jejího otce. Nikdo jiný by to neudělal. Nikdo jiný by ho netáhl tou bouří, když už byl vlastně mrtvý.“

„Přála si moji smrt. Dokonce to řekla... že jsem to měl být já...“

„...kdo měl bojovat o místo náčelníka místo toho trouby Reavea, kterého jste proti mně ty a Daol poslali.“

Kernovi se zatočila hlava při myšlence, že Maeva o něm uvažovala jako o nástupci svého otce. Nebo že by mohl alespoň představovat hrozbu pro Cula. Nezáleželo na tom, že kdyby vstoupil do Kruhu Výzvy, postavili by se proti němu téměř všichni muži z vesnice... pokud by neměli příliš velký strach z jeho odlišnosti.

„Nechtěl jsem. Po tvém vítězství bych býval stál při tobě.“

„Příliš pozdě. Pro tebe už je příliš pozdě, Vlčí oko.“

Možná měl pravdu. Zvlášť, když se posel vrátil s Hogannem a dvěma murroghskými veterány, které Kern často vídal v Moragově sněmovní chýši. Pak také přispěchal Kohlitt spolu s Maevou. Kern očekával větší sešlost. I když Maevina přítomnost jej překvapila a zneklidnila. Byla zahalena do sněžně bíle obarvené huňaté kožešiny horské ovce, dlouhé černé vlasy měla staženy do jednoho copu. Břicho jí mírně vystupovalo.

V polovině těhotenství a putuje s armádou Murroghu?

„Co tady chceš?“ zeptala se znenadání. „Kohlitt zaslechl něco o...“

Kern ji přerušil pozdviženou paží. Věděl, že když se s ní začne dohadovat teď, po tom, co mu o ní řekl Cul a po vyčerpávajícím běhu, je ztracený.

„Teď ne, Maevo. Jestli sis alespoň jednou byla jistá, že jednám správně, dopřej mi na chvíli klid.“

Stačilo to, aby zmlkla. V očích se jí odráželo tlumené světlo loučí. Pozdvihla paži, jako by se ho chtěla dotknout, zaváhala a nechala ji klesnout podél těla. Ale mlčela. Alespoň tak daleko byla kvůli němu ochotna zajít.

Pak se znovu objevil strážný a pokynul jim dovnitř. Kohlitt za ostatními nesměl. Maevu se nikdo zastavit nepokusil. Zůstala pak stát mezi Kernem a Culem v zadní části stanu. Držela se zpříma jako všichni ostatní. Ve dvou rozích hořely olejové lampy a zalévaly světlem Moraga, který mezi dvojicí svých mužů přešlapoval z nohy na nohu. A Hoganna, který svůj zachmuřený pohled upíral stranou. Stál tak daleko od Kerna, jak jen to ve stísněném prostoru bylo možné.

To bylo dobře.

Vnitřek stanu byl rozdělen na dvě části plátnem visícím od stropu. Za ním byla náčelníkova ložnice.

Na druhé straně se pohyboval stín. Kern předpokládal, že je to Deirdre z klanu Lacheish.

Morag si s sebou samozřejmě vezl svoji trofej. Jak jinak by měl jistotu, že se Cailt Kamenná pěst objeví?

„Cul říkal, že mi chceš něco říci, Vlčí oko. Něco, co se mi nebude líbit.“ Moragovy řídké, chomáčovité vlasy byly rozcuchanější než obvykle. Jako kdyby přinejmenším tuto noc špatně spal. Holá místa na jeho lebce pokrývaly naběhlé, sklovitě lesklé jizvy.

„Říká, že navštívíš Cailta s krvavým kopím. Žes ho přinesl zpátky.“

Kern pokývl k zabalenému kopí ve své náruči. Pak zvolna, jako by prováděl nějaký obřad, rozhrnul silnou přikrývku a nechal ji padnout k nohám. Držel je oběma rukama, jako by nabízel oběť.

„Ano, přinesl jsem je zpět. I když už nevěřím, že jsi ho hoden.“ Oba válečníci vedle Moraga se zatvářili výhrůžné a sevřeli jílce mečů. Ale v obavě před Moragovým stihomamem netasili. „Popravdě, raději bych ho dal Cailtovi Kamenné pěsti.“

„Dáš ho mně,“ téměř vykřikl Morag. Jeho hluboký hlas otřásl stanem. Pak pokračoval klidněji. „Je moje. Všechno tohle. Tahle chvíle. Tenhle život.“ Jeho úsměv byl divoký a krutý. „Dáš mi to kopí, a já ti možná jen stáhnu kůži ze zad, než tebe a tvoje vlky zaženu zpátky do hor, odkud jste přišli.“

„Zjistil bys, že to nejde tak snadno.“ Kern schválně přestával být zdvořilý. Stejně schválně držel napřažené kopí z Moragova dosahu. Kýval jím před náčelníkem, který z něho nespouštěl oči. „Byl jsem v Ledové bažině. A vím, co jsi zač.“

Byla to troufalá hra, otevřeně obvinit náčelníka před jeho lidmi. Urážet ho znovu a znovu. Opravdový náčelník by nařídil Kerna zabít. Nebo by ho poslal na smrt v narychlo zbudované aréně. Vojevůdce by ho zabil vlastníma rukama za jakoukoli z těch urážek.

Ale pokud měl Kern pravdu, neměl ten muž žádnou čest, kterou by mohl chránit.

Jen chtivost a zlou vůli.

A strašlivé, temné tajemství.

„Už jsem řekl, ať to sem dáš!“ zařval Morag. V tu chvíli vyrazil kupředu a natáhl se po kopí, jako by je snad mohl snadno vytrhnout z pevného Kernova sevření.

Cul i Hogann si toho patrně všimli příliš pozdě. Oba sáhli po mečích. Oba Murroghové jednali reflexivně. Jeden z nich sevřel Hoatha, druhý zastavil Cula.

I Maeva se pohnula. Otočila se ke Kernovi, protože pochopila, co zamýšlí. „Ne!“

Všechno pozdě. Kern přitáhl kopí, zapáčil, a muži se dostali do těsné blízkosti. Pak kopí vykroutil z Moragovy kostnaté ruky a otočil je.

Teď jeho úmysl pochopil i Morag. Nikdo se nepoučil z Kernovy poslední návštěvy sněmovní chýše klanu Murrogh. Jenom Kern.

Jenom on si uvědomil, že zlomené krvavé kopí je pořád zbraň.

Zbraň, kterou se teď rozpřáhl ze všech svých ubývajících sil.

A prohnal ji hrudí Moraga z klanu Murrogh.

17

Těžká černá mračna plná vody zakrývala slunce a měnila svítání pouze v méně černou tmu, která nakonec přešla do těžké chmurné šedi. Řídké kapky ledového deště slibovaly vlhký a nepříjemný den a z dálky se nesla ozvěna hromu, jako těžké kročeje samotného Ymira. To Lodurovi vyhovovalo.

Zastavil se na úbočí, meč v ruce, přestože jej nemínil použít. Obklopovali ho muži a ženy zahalení v hustých kožešinách, v kyrysech vyleštěných do vysokého lesku a suknicích pošitých kovovými destičkami či osázených hroty. Tvrdým úsměvem sevřených rtů povzbuzoval ty, kteří se odvážili pohlédnout mu do očí. Vůlí je hnal k vrcholu, na konec jejich cesty a za odměnou, která na ně čekala na druhé straně. Ovoce jeho zrady. Sladký nektar severu. Jakou změnu dokáže přinést jen jedno roční období?

Zprvu nesnášel návrat jara. Přestože do některých částí Cimmerie přišlo pozdě, dávalo o sobě vědět. Ptáci se vraceli, zvěř se probouzela a slunce na jižní obloze stoupalo výš a výš. Nevítaní poslové. Hleděl na ně jako na připomínku jejich selhání. Oslabení Grimnirovy síly, jež přišlo poté, co se První zřítil z útesů nad Conarchem.

V severozápadních krajích, v údolí, kde Ymirova dlouhá zima vysávala z klanů život, mohli Ymirishové nějaký čas kráčet jako bohové. Měli za to, že je nelze zastavit. Sám Lodur upadl v nemilost vinou svého falešného bratra, Kerna. Toho s řídkou krví, jenž páchl zkaženým ledem a tou cimmeřanskou zvěří. A patrně by dál zůstal v hanbě a potupě, nebýt Ymirova Volání, jež ho zastihlo mezi troskami Venaria a vyzdvihlo zpět. Požehnalo jej nádherným teplem, které dosud nepoznal, protože ta chladná jiskra v něm se náhle probudila k životu a jeho vlastní síla se zrodila za nocí temnoty, křiku a krve.

Ymirův dotek byl silný. Silný natolik, že jej Grimnir povolal zpět, aby se Lodur vykoupil ze svých předchozích neúspěchů.

Lodur tedy věděl, že to není osud, ale ruka jejich boha, co jej poslalo na východ, aby podpořil Grimnirovy konečné záměry. Nechal jej okusit krev Kernovy padlé bojovnice v Gaudu. Doprovázel jej vůní pohřební hranice a nechal podobný osud dopadnout na horské kmeny, které se mu opovážily postavit.

A přestože se Kern dostal na čas z Lodurova dosahu, čaroděj častokrát cítil přítomnost svého falešného bratra. Věděl, když se Kern dotkl své doutnající síly při obraně vesnice Gorram. Když Kern rozžhavil kameny u jezerní pevnosti Murrogh a Grimnirova vůle se do něho vnořila, aby jej přijala a převedla na svoji stranu.

Věděl o Kernově vítězství v Ledové bažině.

Věděl o tom ránu, kdy Kern zabil náčelníka Moraga a smál se bolesti a zoufalství svého bratra.

„Kerne," ucedil tiše Lodur, „měl jsi přijmout Grimnirovu ruku a Ymirovo požehnání, když jsi měl možnost."

Teď už bylo pozdě. Pozdě pro všechny.

Lodur pohlédl k nebi a přivolal větry, mračna a déšť. Přetrvávající dech zimy se kolem něho ovinul, větry rozevlály jeho ledově bílé vlasy, cloumaly cípy jeho pláště a ječely mu do uší. Zachytil útržek zefýru a připoutal k němu část sebe - tu, jež ho hřála zevnitř. Vdechl mu temný život.

„Torgvalle," zavolal šeptem na svého bratra ve zbrani, jenž putoval s Cailtovou armádou. Jednoduchá zpráva. Taková, kterou druhý Ymirish očekával.

Všechno bylo na místě. Cailt Kamenná pěst a armáda Murroghu. Kern Vlčí oko. A samozřejmě jeho vlastní bojovníci.

Rozlézali se po odvrácené straně hřebenu, krčili se s meči v rukou a čekali na poslední rozkaz. Na jeho ukázku pravé síly.

Teď!

Když byl připraven, trhl za úponek síly ve svém podvědomí. Toto spojení, jež vytvořil za průsmykem Smyčka, podřizovalo jeho vůli jedno z nejtemnějších a nejsilnějších stvoření Černých hor. Cítil odpor. Cítil ledový vítr, opírající se do kožnatých křídel. A pronikavý skřek, jako kdyby přes Lodurovy nervy přejely dravčí paráty.

Podrob se! Vnutil tomu stvoření část své zloby, dal mu pocítit bolest svého zavržení. Cítil, jak vlastní hněv a nenávist toho tvora rostou a ve své divokosti hrozí, že se vytrhnou ze svých pout a on ho rozerve spárem a zubem. Zabije ho. Udělal by to, kdyby mu poskytl příležitost.

Ale také to mělo strach. A strachu, stejně jako hněvu a bolesti, lze využít k ovládání. Trhl silněji a pocítil pohyb, rychlý obrat a svištění větru, když se to vynořilo z oblaků. Lodur, hledící na zasněžený hřeben, cítil stín pohybující se za ním, pak přes něho, poháněný údery blanitých křídel a provázený divokým jekotem.

V následujícím okamžiku se drak přenesl přes hřeben a vrhl se na své první oběti.

Lodur se usmál. Pak zdvihl meč nad hlavu a máchnutím vpřed poslal Vaniry do útoku. Vzhůru přes hřeben. Dal volný průchod jejich krvežíznivosti. Lodur šplhal za nimi, ale na hřebeni se zastavil, aby se podíval na kdysi poklidnou vesnici Lacheishů.

„Svolal jsem svou armádu," zašeptal, když si vzpomněl na Cailtova šamana. „A vrhl jsem ji proti svému nepříteli." Pokud Cailt počítal s tím, že se s Lodurovými válečníky setká cestou na jihozápad, aby mu pomohli porazit Murrogh, tím hůř pro něho.

Pro seveřany to byla skvělá situace. Zvlášť, když se Cailt Kamenná pěst chystal smést armádu klanu Murrogh. Možná, že Murrogh bude tím silnějším i bez svého náčelníka. Ať by se stalo cokoli z toho, nemělo by to vliv na Grimnirovy záměry, ani Lodurovy příkazy. A jedna z těchto možností nastane! Lodur neviděl jinou cestu, jíž by se mohl osud ubírat.

Crom už dávno opustil Cimmerii. A Ymir opět kráčí těmito kraji.

Kern proplouval temnou, chladnou prázdnotou. Byla černější než jakákoli noc bez měsíce a hvězd, jakou kdy v životě viděl. Kovová příchuť v ústech asi byla jeho krev, ale necítil žádnou bolest, ani uspokojení. Dokonce ani necítil zem pod nohama či její tvrdost pod svým tělem. Jenom chlad.

S tou ledovou jiskrou, jež v něm hořela, žil po celý život. Ve stejné chvíli zažíval pocit, že se vznáší, a zároveň shlížel na své vlastní tělo, proplouvající absolutní temnotou. Nebylo jak měřit běh času, přestože každou chvíli, kterou ovšem nebylo možné odhadnout ani změřit, celá prázdnota barevně bleskla a ozval se zvuk. Jako když oblohu protká síť blesků. A krátce zaduní hrom. Čekal na tyto okamžiky a upínal se k nim jako tonoucí k hozenému lanu. V této temné a ledové pustině to byly jediné záblesky života.

Jeho života, jak se ukázalo.

Zdálo se mu, že barevné výtrysky jsou stále častější a delší. Nejprve byla dlouhotrvající, temná prázdnota. Pak svět kolem něho vybuchl a v okamžiku se vrátil v jasné barvě a ohlušujícím zvuku. Ale on do něho stále zcela nepatřil. Jako kdyby se vyskytoval na třech místech zároveň. Uvnitř děje, hrající svou úlohu. Vznášel se, proplouval světem; nebo se v něm topil, jako kdyby svět byl hluboké jezero, jež polklo jeho tělo. A nakonec byl divák, pozorující, jak se jeho tělo noří do proudu paměti.

Jako první rozeznal vzpomínku na Kruh Výzvy, kde se on a Reave postavili Culovým věrným a prohráli. Nebylo to nic víc než letmý záblesk. Sotva tak krátký, aby stačil rozeznal obsah vzpomínky a zapamatovat si ji.

Pak běh mrazem na jih poté, co jej Cul vyhnal. Chodidla bořící se do sněhu. Nohy pracující v pravidelném tempu. Přerývaný dech a oblaka mrznoucí páry před ústy.

A vlk, běžící vedle něho, doprovázející ho celou tu dobu (nebo to bylo až později?).

Scenerie se proměnily. Promíchaly. Nic se nestalo přesně tak, jak si to pamatoval. Viděl Ehmishe, krvácejícího na zemi a s válečnou sekyrou trčící mu z boku. Takhle to přece nebylo. Nebo když se v horké pramenité lázni setkal s Ros-Cranou, nestál nad nimi Jaryyd. Tehdy se s ním ještě nesetkal.

Vzpomínky se střídaly stále rychleji. Útržky starých a nových obrazů se mísily dohromady. A skrze ně Kern viděl, jak znovu a znovu dělá chyby a slaví bezvýznamné úspěchy. Vypadalo to, že se řítí několika posledními měsíci svého života, pronásledován Vaniry, ymirishským čarodějem a Grimnirem. Grimnir!

Ano, ten Netvor byl přítomen! Zlatooký Hrůzovládce. Obr ho sledoval i tehdy, když nemohl být nablízku. Sledoval ho a soptil hněvem, když Kern měnil směr a pokaždé tak těsně unikal smrti. A pak, po nějakém čase, začal jej sledovat s určitým respektem. Jeho rozpraskané rty a křivé zuby se šklebily v bestiálním úsměvu. Prohnaný pohled jeho zlatých očí. Byla chyba uvažovat o Grimnirovi jenom jako o zvířeti. Obr disponoval inteligencí, vychytralostí a silou převyšující všechny smrtelníky.

Slyšel Grimnirův souhlasný řev, když odstrčil Briga Dřevce, náčelníka Cula a Maevu, a vtrhl do Moragova stanu a ubodal ho krvavým kopím.

Ne. Takhle to nebylo.

Vzpomínka byla příliš čerstvá, příliš silná. Kern ji uchopil a silou ji donutil vrátit se zpět na místo. Znovu prožil ten rychlý, tvrdý úder, když prohnal hrot kopí Moragovou hrudí a zakroutil jím, aby zasáhl jeho srdce. Cílil výtrysk horké krve na rukou. Několik horkých kapek mu dopadlo na tváře, štípaly ho na rtech. Chutnaly po... po krvi. Po čerstvé, lidské krvi.

Zmýlil se snad?

Dva Murroghové ho odtáhli od svého náčelníka. Jeden z nich ho sevřel. Druhý ho spojenými pěstmi udeřil do spánku. Kern se zapotácel a zhroutil se. Okamžitě zmizel pod jedním bojovníkem, strážným,

který přiběhl, a Kohlittem. A také Maevou, která se na všechny vrhla a ječela, ať toho nechají, ať přestanou!

Kern z posledních sil odrážel dopadající údery. Sledoval, jak se Morag v posledním tažení odpotácel k Hogannovi, který ho držel zpříma, zatímco na zem se řinula jasně rudá krev.

Cul přiskočil a popadl kopí, jako by je chtěl vytrhnout a zachránit tak Moragovi život. Příliš pozdě.

Průsvitná tkanina, oddělující ložnici stanu, se prudce rozhrnula. Teď tu stála i Deirdre a dívala se, jak její manžel umírá.

Pozorovala, jak (konečně!) rudá krev tmavne a Moragův obličej ztrácí tvar. Měkl a hroutil se do sebe jako vosk držený příliš blízko u plamene. Odlupovaly se z něho kusy kůže, po nichž zůstávaly krvavé pruhy. Náčelník se vytrhl z Hogannova sevření, strašlivě se roztřásl a vydal stejný vysoký skřek, jaký si Kern pamatoval z Ledové bažiny. Hogann už také věděl a hrůza ustoupila poznání a poté hnusu.

Právě v tu chvíli kopl jeden z Moragových bojovníků Kerna do spánku a na všechno se zřítila temnota.

Mžik oka.

Svět se posunul a oblohou otřásl hrom. Teď se Kern tiskl ke stěně příkrého srázu. Země mizela hluboko, hluboko pod ním. Hrana útesu, rýsující se proti šedivému nebi, byla stále nesmírně vysoko. Napínal svaly a jeho prsty hledaly nad hlavou drobné praskliny a výstupky. Špičkami nohou se zachytával o nepatrné výstupky, ne větší než sevřená pěst.

S tváří přitisknutou k chladné žule se podíval do strany a uviděl deset... dvacet šplhajících bojovníků. Zlézali skalní stěnu, nad níž se nacházela planina Hoath. Věděl, kde jsou. Stejně tak znal ženu, která s mečem a kopím uvázanými na zádech lezla nedaleko něho.

Ros-Crana.

Pokud to opravdu byla ona. Pokud on byl opravdu Kern. Vedla své bojovníky náročným výstupem, cestou, kterou by žádného Ymirishe nenapadlo střežit. Mířila na planinu.

A nejspíš tam i zemře.

Kern pevně zavřel oči a zahnal tu myšlenku a spolu s ní i představu.

Otevřel je pak rukama, jež už nesvíraly skálu, nebojovaly s přitažlivostí, ale s koženou uzdou, kterou měl omotanou kolem zápěstí. Zase. Znovu se hnal po zmrzlé půdě. Ale bylo to jiné. Tentokrát byl jinde.

Tentokrát seděl na koni mnohem přirozeněji. Nahýbal se (...nebo to snad byl Torgvall?...) kupředu a lehce vysedával krok ukradeného zvířete. Začínalo svítat a nebe po jeho pravici se barvilo došeda. Mířil na sever. Nedočkavý, byl rád, že je pryč.

Cailtova armáda byla zničena. Sám Kamenná pěst byl patrně mrtev. Tak by to bylo pro všechny nejlepší. Ymirova spravedlnost poté, co tak dlouho snášel náčelníkův nedostatek úcty.

Ale tak jednoduché to nebude, napadlo ho. Když se na travnatém pahorku před ním objevily tři postavy, zatáhl za otěže, aby se jim vyhnul. Aby se vyhnul jejich napjatým lukům.

Zaslechl šlehnutí tětiv. Zadržel dech. Vzápětí vydechl, neboť se stále hnal vpřed a šípy ho minuly.

Až na jeden, který dopadl jako blesk a až po opeření se zprava zaryl do koňského krku. Kůň bolestivě zaržál a v plné rychlosti se zhroutil a vyhodil ho ze sedla. Vymrštil ho do vzduchu. Letěl... letěl...

...nad jezero. Ze svého místa na hřebeni viděl, jak drak roztáhl kožnatá křídla, položil se na polštář vzduchu, prudce se naklonil a opět se řítil na vesnici na jezeře.

„Dobře. Dobře!“ křičel. Smál se do rodící se bouře, jeho hlas byl odnášen divokým větrem, v němž mu vlály vlasy a bílý medvědí plášť.

Vesnice na několika místech hořela. Několik stavení na kůlech. Zastřešená plošina. Muži se stále bránili na molech a na pobřeží, přestože Vanirové měli navrch a obránců ubývalo.

Někomu se podařilo odseknout několik mol a oddělit tak některé části vesnice od ohně a ztížit útok. Porážka tedy nemusí být úplná. Ale bude to stačit.

Drak zavřeštěl, když mu blanou křídel prolétlo několik šípů. Další ho zasáhl do krku. Vzápětí ale prudce klesl a prolétl těsně nad střechou dvoupatrové sněmovní chýše. Švihl pařáty s dlouhými drápy a z řídnoucí skupinky lučištníků vytrhl dva muže. Začal s nimi stoupat výš a výš.

Ano. To bude stačit. Nastal čas, aby se vrátil ke svému pánovi. Grimnir čekal, sledoval vše jeho očima a byl potěšen. Hýbal se. Razil si cestu vpřed, ven z temných hlubin Lodurovy mysli, jež vřely silou a temným odhodláním. Oči plné divokého zlatého ohně a tvář zkřivenou zlobou. Zlobou a... strachem?

Ale hlas Netvora byl strašlivý a plný jeho vlastní síly. Burácel v Lodurově hlavě tak, že se neudržel na nohou. Tvrdě ho srazil na zmrzlou, nepoddajnou zem.

„KERNE!“

Dopadla na něho temnota. Celým tělem mu pulzovala bolest. V uších mu stále zněla ozvěna. „Kerne, Kerne?“

Otevřel oči. Jedno bylo oteklé, ale viděl docela dobře. Viděl Maevu, klečící vedle něho. Stále byla zahalená v bílé kožešině horské ovce. Kohlitt a náčelník Cul stáli vedle. V jejich výrazu se mísil zájem, zmatek a vztek.

Už nebyl v náčelníkově stanu. Vytáhli ho ven a položili na holou, chladnou zem. Ale byl naživu! Nevěděl proč, ale začínal si uvědomovat, že je při vědomí, celý a...

„Jsem... naživu,“ zakrákal.

„Ano,“ ujistila ho Maeva s nuceným úsměvem. Viděl, že se jim ulevilo, když promluvil. Ale jen trochu. Zavrtěla hlavou.

„Zatím.“

18

Tělo tvora, který se vydával za náčelníka Moraga, hořelo ještě po svítání. Poté bylo, stale ještě v Moragových šatech nasáklých černou páchnoucí krví, vhozeno do mělkého hrobu, zahrnuto hlínou a zatíženo několika velikými kameny, aby se psi z tábora nedostali k těm odporným ostatkům.

Někdo to místo označil zabodnutým krvavým kopím.

Nezpívaly se žádné písně za mrtvé. Nikdo neopěvoval Moragova vítězství, ani žádný poslední hrdinný boj, jenž by dozajista jinak patřil ke smrti tak dlouho vládnoucího náčelníka. Nikdo nepromluvil. Nekonaly se žádné pocty. Murroghové pracovali rychle, mlčky a v jejich zachmuřených tvářích bylo patrné znechucení.

Kern, který byl stále ještě pod dohledem, je sledoval. Více než kdokoli jiný chápal, jak je to těžké. Pohřeb bez obřadu. Východní klany si zpěvy předávaly svoji historii a jména velikých vůdců stejně, jak to lidé z údolí a ze západu dělali při vyprávění ve sněmovních chýších. Zástěna do vchodu Moragova stanu by měla být potřísněna krví žalu. Jeho tělo mělo být předáno pohřební hranici nebo zašito do rubáše podstoupit obtížnou cestu na Pole náčelníků, kde by spočinulo s ostatními velikými vojevůdci Cimmerie.

Ale zde bylo zřejmé, že Morag zemřel již před lety. Kern předpokládal, že k tomu došlo někde v Ledové bažině. Někteří namítali, že k tomu mohlo dojít cestou domů nebo v následujících letech. Nebo dokonce nedávno, po odchodu z Murroghu.

Dohadování ale nebylo celkem k ničemu. Bylo však velmi obtížné přijmout fakt, že k záměně došlo již před dlouhou dobou a dvojník

nejenže uzmul náčelníkovu podobu, ale také jeho život. Jeho rodinu a povinnosti vůči klanu.

A jaké to asi musí být pro náčelníkovu ženu, uvažoval Kern, když sdílela lože s tím tvorem? Deirdre se u hrobu objevila ve chvíli, kdy byl usazen poslední kámen. Už nevypadala tak sebejistě. Tak upraveně. Nad vyholenými spánky se jí objevilo několik šedin a Kern věděl s určitostí, že se nikdo neodváží tvrdit, že tam byly i včera. Doprovázel ji Cul, ale držel si uctivý odstup. Všichni se drželi vpovzdálí. V tuto chvíli si nikdo nebyl jist jejím příštím postavením v klanu.

Přesto kráčela zpříma. Kern to obdivoval. Stejně jako mnoho ostatních bojovníků. Stoupla si na rov a zadívala se před sebe. Pak si odplivla. Zapudila tu věc, která se vydávala za jejího manžela.

A zřejmě s ní zplodila dítě.

Pak udělala něco, co nikdo nečekal. Sehnula se, vytrhla zlomené kopí ze země, přistoupila ke Kernovi a strčila mu je do ruky.

V podvědomí mu zajiskřila síla. Prvotní a nespoutaná. Živoucí temnota, neodpočívající po jeho útoku na Moraga a následujících podivných snech. Teď mu vykřesala před očima fialové jiskry a zježila chloupky na zátylku, jako kdyby krvavé kopí - to znamení spojenectví - nyní pro něho představovalo hrozbu.

Strážní, mezi nimiž Kern stál, ztuhli, když znovu uviděli zbraň v jeho rukou. Ale nikdo se neodvážil postavit Deirdre. Ne v tuto chvíli.

Maeva pak přistoupila k Deirdre a odváděla ji stranou. A protože už bylo po všem, propustil Cul Kernovu stráž. Sám ale přece jen tasil meč a zlehka jej držel v ruce. Zbraň z modrého železa, kterou mu vrátili Kernovi bojovníci, když ji ukořistili zpět. Kern zbraň sledoval. Pokud si Cul uvědomoval tu ironii, nedal to na sobě nijak znát. Jeho hlas byl pevný a silný.

„Měl bych tě zabít. Mnoho lidí v táboře by volněji dýchalo."

Kern se napjal, ale ne proto, že by se bál jeho hrozby. Byla to bezděčná reakce, když v něm bolestivě vzplála síla. Zdusil ji a zakryl

falešným zdáním klidu. Přinutil se pokrčit rameny. Naklonil hlavu na stranu a nastavil Culovi holý krk.

„Nebo potřebuješ snadnější cíl?“

Byl tak unavený a zmlácený, že by to snad bral jako milosrdenství.

„Ať tě Crom vezme, Vlčí oko! Uvědomuješ si, co jsi způsobil? Teď se musím sejít s vojevůdci ostatních klanů. S Gorramy, Boráty a Galty. Není vůbec jasné, kdo bude mluvit za armádu. Možná se rozpadne a Cailt Kamenná pěst nás zničí. Nejlepší by bylo být za zdmi Murroghu.“

To ano. Kdyby to stihli. „Cailt zničí polovinu tvých sil dřív, než se tam dostaneš. Je to cesta na mnoho dní, Cule.“

„Jo. To vím. Ale budou se ostatní víc bát o armádu, nebo své vlastní životy? Není tu mnoho mužů, kteří by takovou armádu dokázali udržet pohromadě. Kdo by mohl tohle“ - pokývl ke krvavému kopí - „nést už předtím. Mohu vést válečníky Murroghu, ale oni mě jako vojevůdce nebudou chtít.“ To se mu muselo říkat těžko. „Vyslal jsem na jih zvědy, aby našli Moragova syna Jaryyda. Ale nemůžeme čekat dny. Máme jen hodiny na plánování. Přinejlepším.“

„Ne,“ řekl Kern. „Tohle nezachráníme žádným plánem, Cule. Ne teď, když se musíme vypořádat s Cailtem, a když je Ros-Crana na planině. Jestli máme mít nějakou naději, je jen jediná cesta. Pokud na to máš.“

„V téhle situaci zvážím všechno, Vlčí oko. I tvoji záhadnou radu. Spusť.“

Kern nasucho polkl a myslel na to, co viděl, když vystupoval z temnoty. Co myslel, že zvěděl z Grimnirových plánů. To jediné, čeho se Hrůzovládce bál.

Ale i kdyby neviděl vše, co myslel, že viděl, a byly to jen halucinace vyvolané bolestí, nevěděl o jiném východisku ze současné situace. Ne bez obrovských ztrát pro celou Cimmerii. Řekl to tedy na rovinu.

„Musíš se vzdát.“

Cailtova armáda se objevila těsně před polednem. Vyhrnuli se z lesa na východě. Rojili se podél okraje vrchů na severu. Čtyřicet, šedesát, osmdesát. Někteří jeli na koních, většinu ale tvořili pěší. Mávali nad hlavami meči a oštěpy a zuřivě ječeli. Poté začali zbraněmi pravidelně bušit do štítů a vzduch zaplnilo drsné dunění umělého hromu.

Bylo to stejné hromové dunění, které proráželo temnotu v Kernových snech.

„Tam," ukázal Hogann. Stál na opačné straně od Cula než Kern, na konci řady vojevůdců menších vesnic z okolí Murroghu. Byl tak daleko od Vlčího oka, jak to jen šlo, ale aby ještě zůstal členem skupiny. Okolnosti donutily Hoatha uzavřít s Kernem dočasný mír, ale ať ho Crom vezme, jestli mu to nějak usnadní.

Kern se podíval tím směrem. Na hřebeni stála skupinka jezdců. Pět mužů. Jeden držel na dlouhé tyči štít pomalovaný drobnými znaky všech vesnic, které poskytly bojovníky. Další pozdvihl kopí, na jehož příčném břevnu se houpal znak klanu Lacheish, velký stočený beraní roh.

Na takovou vzdálenost nebylo možné říci, kdo ze tří zbývajících je Cailt Kamenná pěst. Přesto si Kern dovedl živě představit zmatené a podezíravé pohledy, které si mezi sebou Cailt a jeho muži vyměňovali, když viděli, co se odehrává na louce pod nimi. Jejich zvědové jim možná něco takového hlásili, ale kdo by tomu věřil?

Murroghské oddíly zdaleka nebyly připraveny na očekávanou bitvu. Přikrývky a zásoby byly zabalené. Meče v pochvách. Jezdci stáli vedle svých oř̊ů a všichni bojovníci byli vyrovnáni ve dvou zástupech, jako kdyby se chystali vyrazit na denní pochod.

A také tomu tak bylo.

Cul vykročil vpřed a vedl skupinku, v níž byli Kern, ostatní vojevůdci a Deirdre, dcera Cailtova, již doprovázela Maeva. Kern se snažil Maevu přesvědčit, aby se držela vzadu, ale ta o tom, pochopitelně, nechtěla ani slyšet.

„Chci mít jistotu, Vlčí oko."

Zášlehy temné síly. Záchvěvy bolesti a ledového chladu sužovaly jeho tělo. Kern si byl jist, že jeho schopnost ovládnout to pomalu slábne.

„Budeme ji mít jako první," řekl jen.

Cailtova armáda nebyla tak veliká jako ta Murroghu, a snad proto byl opatrný. Možná pohled na deset postav, mířících k jeho postavení, zaujal jeho pozornost. Ať byl důvod jakýkoli, zůstával na místě.

A jakmile v jejich středu rozeznal Deirdre, na útok úplně zapomněl. Pobídl koně a spolu se svými čtyřmi nejbližšími rádci se hnal dolů, vstříc murroghským oddílům. Už byl natolik blízko, že jej bylo možné rozeznat podle šedobílého pláště z hranostaje, který měl okázale přehozený přes ramena, a nenuceného způsobu, jakým seděl na svém koni.

Bylo to nevyrovnané setkání. Pět mužů na koních, tyčících se nad dvojnásobným počtem pěších. Nikdo neměl v ruce zbraň, když nepočítáme Cailtovo kopí, nebo krvavé kopí, jež měl Kern položené v ohbí paže.

Cul zastavil svou skupinu ještě několik kroků od úpatí. Čekal, než k němu Cailt dojede. Když pak i náčelník zastavil koně, vykročil kupředu. Deirdre mohla jít s ním.

„Myslíš, že se mi budeš vysmívat tím dítětem, které jsi ukradl?" obořil se na něho Cailt. Stál v sedle a zachmuřeně se rozhlížel. „Kde je Morag?"

„Náčelník Morag byl zabit," pronesla Deirdre. Z jejího hlasu byl stále cítit smutek, ale přesto byl pevný a silný. Cul a Maeva rozhodli, že tuto novinu by svému otci měla říci ona. Ale bez některých podrobností. „Je mrtev. Váš spor skončil."

Následovalo krátké ticho a pak se pětice začala mezi sebou šeptem domlouvat. Dva z nich byli zjevně bojovníci, každý z nich nesl jednu zástavu. Další byl stejně urostlý jako náčelník, měl kostnatý obličej a vražedný pohled. Vojevůdce či význačný válečník? A postarší Lache-

ish s dlouhými stříbřitými vlasy a bledou pokožkou. Kern ho málem považoval za Ymirishe.

Nakonec promluvil Cailt: „Můj spor se týká jak Murroghu, tak jejich náčelníka. Teď tě ale odvedu domu. Pojď, Deirdre. Není důvod, abys tu déle zůstávala."

Nastal okamžik, kdy je mohla Moragova žena zničit. Kdyby odsoudila Murrogh a potrestala je za něco, co se stalo před pěti lety, a o čem ani nevěděli, byli by vyřízeni.

Ale ona věděla, co je její povinnost. „Mám syna, otče. Tvého vnuka." Všiml si Cailt, jak se při těch slovech otřásla? Zplodila dědice, či zrůdu? „Zůstanu, protože musím."

„A já jsem zde, abych ukončil spor. To zase musím já," prohlásil Cailt. „A měl jsem to udělat už před lety." Přesto pořád musel odhadovat síly shromážděné na bitevním poli. Zvažovat přesilu Murroghu a vyhlídky Lacheishu.

Pak jeho zrak přejel po nejbližších řadách a zastavil se na Kernovi. V Kernových uších duněla krev.

„Vzali jste si s sebou taky ymirishskýho rádce, co? Doufáte, že bude mít víc odvahy než ta kreatura, co nám ráno zkusila utéct?"

Torgvall! Kern jej viděl během temnoty a svých snových vizí, jak prchá na koňském hřbetu. Je to snad známka toho, že i jeho ostatní vize byly pravdivé?

Cul vystoupil do popředí. „Kern Vlčí oko nerozdává rady, on jedná." Další uznání, které muselo být Culovi příjemné jako dýka mezi žebry. „Bojuje proti Grimnirovi a invazi seveřanů do našich zemí."

Starší muž se stříbřitými vlasy se naklonil a něco Cailtovi pošeptal. Ten zavrtěl hlavou. Kern by rád věděl, co to bylo, protože Cailt pobídl svého koně a vedl svou skupinku k Culovým lidem.

Spolu se starším mužem pak sesedli, uvázali koně a zastavili se na délku meče od náčelníka Cula a jeho lidí. Tento muž nebyl z těch, co se bojí o svůj život, ani když stojí před dvojnásobnou přesilou. Byl možná vyšší než kterýkoli ze shromážděných bojovníků, měl rozložitá

ramena, mohutné paže a pěsti jako palice. Na jedné paži měl navlečený loketník chránící jeho loket a předloktí, který mohl snadno posloužit k odražení úderu namísto štítu, jenž se mu houpal na zádech. Pod pláštěm z hranostaje se leskl stříbrem intarzovaný kyrys z modrého železa. Jeho suknice se podobala kiltu severanů; byla kožená, podšitá jemnou vlněnou látkou.

Vyholený pruh vlasů se mu táhl od spánků až téměř do týla. Jeho temně hnědé oči se barvou velice podobaly Hogannovým. Nebylo to nic divného. Lacheishové často pořádali výpravy na planinu kvůli ženám.

„Ty," obrátil se Cailt na Kerna. „Ty bojuješ proti Grimnirovi a jeho Ymirishům?"

„Ano," odpověděl Kern. Nebyl si jist, jestli může v tuto chvíli říci víc. „Ano."

Muž se stříbřitými vlasy přikývl. Byl to nepochybně Cailtův šaman. „Mluví pravdu."

„Bylo mi řečeno, že celý sever patří Grimnirovým soukmenovcům. A všichni Ymirishové patří Grimnirovi."

Kern mohl být téměř kýmkoli. Měl v sobě severskou krev. Ale zcela jistě nebyl jedním z těch, co drželi meč na hrdle Cimmerie. „Lhali ti, Cailte Kamenná pěsti." Odmlčel se, ale pak se rozhodl, že využije příležitost. „Grimnir využívá tvého sporu s Murroghem, aby rozdělil Cimmerii a udržel si nás od těla, než zničí Hoathy a ostatní klany na planině. Pak se Netvor vrhne na tebe."

Cailt znejistěl. Pohlédl na šamana, který Kerna upřeně pozoroval propastně modrýma očima. Velikou dlaní si zamnul tvář. „Na muže, který prohlašuje, že stojí proti Hrůzovládci, víš o jeho plánech nějak mnoho."

„Hnal jsem ho přes polovinu Cimmerie. Přes Zuby a zase zpátky. Přes Venarium po úpatí hory Crom a přes průsmyk Smyčka. Od lesa Murrogh k Ledové bažině. Ano, znám Grimnira a jeho Ymirishe. A

vím, že v tvé nepřítomnosti už udeřili na klan Lacheish. Tvá vesnice hoří, náčelníku Cailte.“

Jakmile jednou zdvihl stavidla, vyvalilo se to z něho všechno naráz. A to poslední byla sázka. Buď, anebo. Kern si nebyl jist, jestli opravdu viděl útok na vesnici Lacheish, ale odpovídala popisu, který slýchal od poutníků. A zdálo se mu, že to za ten risk stojí, pokud se mu podaří dostat Cailta do defenzivy.

Cailt se otočil na svého šamana, který se vyhnul přímé odpovědi. „Věří tomu,“ řekl jen. „Většinou. Má sice pochyby, ale nepodvádí.“

„Klame,“ vykřikl hromotluk na koni a udeřil dlaní do meče na boku. „Chce nám nahnat strach, Cailte.“ Odplivl si. „Grimnirovy plány! Byl to přece Torgvall, kdo radil, abychom se drželi zpět.“

„A byl to Torgvall, kdo chtěl dnes ráno utéct, nezapomeň, Lonte,“ řekl Cailt kousavě a na svého muže ani nepohlédl. „Ano, nabádal nás k trpělivosti,“ připustil. „Ale jak vedeš prase?“

Deirdre poznala to přísloví. „Tlačíš ho přesně na opačnou stranu, než chceš, aby šlo.“

Cailt chvíli rozmýšlel a nechal opadnout napětí. Pak se znovu obrátil na Lohta. „Přiveď je,“ přikázal. Nemohlo být pochyb, koho má na mysli, protože bojovník otočil koně, pobídl ho do klusu a rozjel se do svahu. Náčelník Lacheishů se opět otočil ke své dceři, Culovi a Kernovi.

„Přesvědč mě. Řekni mi všechno, co víš.“

Kern nezatajil téměř nic. Ještě něco jiného než šamanův smysl pro pravdu ho varovalo, aby tomuto muži nelhal. S pomocí všeho, co věděl o Grimnirovi, Lodurovi a dalších Ymirishích, vykreslil obraz zkázy a smrti, jež dopadly na Cimmerii.

Trvalo to nějakou chvíli, zvlášť když se dostal k popisu toho, co viděl v Lacheishů a jaká zkáza ho postihla. Šaman mu visel na rtech, jako kdyby byl připraven zpochybnit celou jeho výpověď při prvním náznaku lži.

Když domluvil, zdálo se, že šaman každou chvíli upadne, byl zpocený a celý se třásl. „To musí být pravda," řekl stařec, který v tu chvíli vypadal právě tak křehce, jak napovídala jeho léta. „U Croma, kéž by nebyla."

Cailt byl po většinu vyprávění nehnutý jako skála. Občas udělal několik kroků. Jeho skupinka se pomalu semkla kolem něho, ale nevšímal si jich ani jim nenařídil, aby se vrátili na místa. Vypadalo to, jako by byli přitahováni proti své vůli. I Kern to cítil. Sílu, kterou ten muž vyzařoval. Nebylo divu, že svou zášť dokázal udržovat tolik let. Kern si byl jist, že tento muž dotáhne všechno do konce.

Cailt pohlédl na zbraň v Kernových rukou. „A tohle jsi donesl všem náčelníkům?"

„Toto je krvavé kopí, které nesu z útesů nad Conarchem. Jsou na něm symboly všech východních klanů, a teď i klanu Murrogh. A je tvé, Cailte Kamenná pěsti, pokud nás povedeš na sever proti Grimnirovi." Pohlédl na Cula, Hoganna a ostatní. „Uznají, že nikdo jiný je vést nemůže."

Tím své vyprávění uzavřel. Cailt postupně pohlédl na všechny muže. Nedal na sobě znát žádné ohromení Kernovým vyprávěním nebo nabídkou za ostatní vojevůdce.

Měl také co říci. Čekal, dokud se na svahu neobjevil Loht s tuctem ozbrojených bojovníků.

A čtyřmi zajatci s rukama spoutanýma před sebou.

Kern se zprvu zaměřil na prvního zajatce a spánky mu projela prudká bolest. Vysoký Ymirish, s nímž mohl postavou soupeřit jen Cailt Kamenná pěst a z Kernových mužů snad Reave. Mužovy zlaté oči žhnuly nenávistí. Polovinu jeho obličeje tvořila temně rudá podlitina a jednu ruku měl v dlaze.

Také Kerna poznal. Kern měl pocit, jako by mezi nimi přeskočila jiskra. Cítil chladný, drsný led. A ocel. Poznal v tom muži kus sebe. Měli společnou krev.

Bylo to přinejmenším zneklidňující. Až když se skupina Lacheishů dostala téměř k úpatí kopce, poznal Kern i ostatní muže za Ymirishem. Ale z úplně jiného důvodu.

„Daole! Aodhu!“ Oba muži vzhlédli. A toho za nimi Kern také znal. „Brigu!“

Tři stíny stoupající po úbočí. Všechny s luky. Oni také byli v jeho vizi.

Vlčí muži.

„Tvoji bojovníci?“ zeptal se Cailt. Kern otupěle přikývl, „Říkali mi to dnes ráno. Měl jsem je za lháře a sotva jsem poslouchal.“ Náčelník krátce, odměřeně přikývl. „Jak se ukazuje, zachovali si čest. Málokdy dělám chyby, Kerne Vlčí oko. Ale pokud jsou tito bojovníci tvoji, máš je mít.“

Pokynul, a trojice byla propuštěna. Loht sklouzl z koně a ostrou dýkou přeťal jejich kožená pouta.

„A Ymirish?“ zeptal se Kern.

Cailtův úsměv neměl s humorem nic společného. „Ten byl jedním z mých.“ Další pokyn a vysokým Ymirishem smýkli před náčelníka Lacheishů. „Je pravda, co tenhle říká? Zradil mě Lodur?“

„Náčelníku Cailte.“ Nedal na sobě znát sebemenší známku strachu. Hlas měl pevný a jistý a zlostně sledoval Kerna. „Jak jsem řekl. Jel jsem na sever, najít jeho válečnou družinu.“

Šaman se předklonil. Zaváhal. Jeho modré oči se vpíjely do tváře válečníka s bílými vousy. Zavrtěl hlavou.

„Zradil mě Lodur?“ zeptal se Cailt znovu, důrazněji.

Ymirish se nadechl k odpovědi, pak pohlédl na šamana a zakolísal. Kern napjatě očekával Torgvallovu odpověď. Kernovi pod vlasy přejel nával horka a Torgvall sebou trhl.

„Ne, pokud vím,“ odpověděl opatrně.

„Lži,“ zašeptal šaman.

„Vypálil Lodur moji vesnici?“ Cailt byl ledově klidný, ani nezvýšil hlas. Na jeho tváři nebyly znát téměř žádné emoce. Spíš to vypadalo,

jako kdyby probíral jarní lov nebo domlouval obchod s kupcem. „Víš to?“

Před Kernovýma očima tančily jiskry, spánky mu drtil tlak a hlava hrozila, že se rozskočí bolestí.

„Ne!“

„Lži,“ řekl opět šaman. Tentokrát s větší jistotou.

Cailt Kamenná pěst pohlédl na svého prvního bojovníka. Vypadalo to, že hromotluk je naprosto zničený. Bylo jasné, že dříve Torgvallovi věřil. Ale to už byla minulost. Jeho tvář potemněla hrozící bouří. Jílec meče svíral tak pevně, až mu zbělely klouby.

Kern vystoupil kupředu, síla opět burácela v jeho žilách, dožadovala se uvolnění. Ymirish, přestože byl mohutnější, se schoulil, jako by se spálil. „Měl jsi nás zdržet, dokud Grimnir neskončí s Hoathy a neobrátí se proti Lachcishům. Nemám pravdu?“ Poslední slova už křičel.

„Ne!“ Torgvallův hlas teď zněl zoufale, všechen klid a síla se z něho vytratily. „Cailte Kamenná pěsti, dobře jsem ti sloužil. Grimnir nemá žádný zájem na tvém klanu, tvých lidech, nebo...“

„Lži, lži a zase další lži!“ Šaman se otočil a spěšně odcházel. Nedokázal déle snášet takové zrádné chování.

„Kde jsi se měl setkat s Lodurem?“ téměř zašeptal Cailt.

Když byla jeho zrada odhalena a jeho sebevědomí otřeseno přítomností šamana a Kerna, nechal Torgvall vybuchnout svůj vztek naplno. „Nevím!“ zařval. „A kdyby ano, ty náčelníku ovcí, neřekl bych ti to, abych viděl, jak se ženeš vstříc vlastní smrti. Ale i tak se řítíš do záhuby. Lodur ví, že přicházíš. Ví to i Grimnir. Dívá se očima každého z nás!“

Cailt se bleskově pohnul, s takovou lehkostí a silou, že si toho Kern téměř nevšiml a spíše by něco takového očekával od Lohta. Náčelník Lacheishů jednu chvíli stál naprosto nehnutě, tváří v tvář takové zlobě. V následujícím okamžiku tasil meč a jednou sekl. Sťal Ymirishe tak hladce, že hlava se okamžik kymácela ve výtryscích krve a Cailtův meč byl v pochvě dřív, než Torgvallova hlava udeřila o zem.

„Myslíš, že tohle Grimnir viděl?“ poznamenal Cailt. Tentokrát byl jeho hlas plný hněvu.

Vyskočil do sedla a stočil koně ke Culovi a Kernovi. Pohlédl na každého zvlášť a přikývl.

„Musím se postarat o svůj lid a klan, ale moje družina půjde na sever.

Kern už chtěl připomenout jejich nabídku, ale Cailt ho pohledem zarazil. „Až dosud jsi nesl krvavé kopí Kerne. Nes ho i dál. Nes je až do konce, a když to dokážeš, prožeň ho Grimnirovým černým srdcem. Já budu u toho. Přísahám.“

Pohlédl na ostatní. Na klany z jihu. Na svou dceru. Bylo zřejmé, že svou záležitost cti nepovažuje za uzavřenou. Ale věděl, kdy povinnosti náčelníka mají přednost před povinnostmi muže.

„Nabídli jste mi krvavé kopí jako znamení míru. To ale nemohu nikdy přijmout. Nekončím náš spor, mužové Murroghu. Teď ne. Jen ho odkládám tváří v tvář většímu nepříteli. Jděte, jak je vám libo. Ale přísahám, že každý muž, kterého potkám na planině, je mým spojencem.“

S těmi slovy Cailt otočil svého oře a prudce jej pobídl vzhůru do svahu. Svolával své muže, aby se shromáždili v táboře. Za Lacheish a za Cimmerii!

Kernovi bušila krev v uších tak hlasitě jako Grimnirův bojový řev. Třásl se lákavým vzrušením ze síly a bolesti, jimiž ji držel na uzdě. Prsty si pevně tiskl spánky, jako by ten příval mohl zastavit. Ale i tak se usmíval.

Grimnir už dříve udělal chyby. Udělá je znovu. Ale Kern si byl jist, že jeho největší chybou bylo to, že udělal svého nepřítele z Cailta Kamenné pěsti.

Z muže, jehož Kern hledal přes polovinu Cimmerie.

Toho, který by dokázal sjednotit klany.

19

Ros-Crana se šejdrem škrábala ujíždějící hlínou svahu, svaly ji bolely vyčerpáním a v očích štípal pot. Jejich cestu po svahu provázel rachot padajících uvolněných kamenů. Zpoza zákrutu sem doléhaly hlasy Vanirů, kteří jako by už nevěděli jistě, kde jsou. Půl tuctu. Tucet. Nevěděla přesně. Do skal kolem neustále narážely šípy, nebyl tedy čas počítat pronásledovatele.

„Pořád dál," hlesla, když popadla dech. „Pohyb, pohyb."

Popadla trs zakrslého vřesu a přitáhla se. Kamenitá hlína povolila, keř se vytrhl a Ros-Crana sjela zpět spolu s další lavinou kamení a hlíny.

Carrak, lezoucí za ní, zaklel, když jej několik kamenů udeřilo do hlavy a do ramen.

„Dej pozor!"

„Drž se dál, jestli ti to vadí," odsekla a zpražila ho pohledem.

Hvízdl šíp a zabodl se do země hned vedle Carrakovy nohy. Ohlédli se a uviděli osamělého lučištníka, daleko vzadu, hned za ohybem. Sahal pro další šíp a nosovým jazykem pobízel ostatní ke spěchu. Má je.

Carrak zdvojnásobil své úsilí a šplhal bez ohledu na záplavu hlíny a kamení, zasypávající mu hruď a hlavu. „U Croma, ani náhodou."

Přelézali jeden hřeben za druhým, zachytávali se každého výčnělku, každé římsy. Když byla cesta přerušena sesuvem, neváhali, vrhli se na druhou stranu, drželi se čeho se dalo a lezli na další hranu.

Dosáhla jí první, přetáhla se přes okraj, skulila se na bok a natáhla se dolů, aby pomohla Carrakovi. Chytil ji za ruku a ona ho jedním mohutným škubnutím vytáhla k sobě.

Byl téměř nahoře, když ho do nohy zasáhl šíp.

Další dva hvízdly nad nimi. Ros-Crana riskla letmé ohlédnutí. Uviděla pět... šest... osm Vanirů, a další se vynořovali ve směru, z něhož prchali, šplhali do svahu stejně jako oni, jen aby je dostali.

„Netušil jsem, že na planině Hoath... bude taková zábava," procedil Carrak, lapající po dechu. Prohlédl si zásah na stehně, krvavý škrábanec v místě, kde šíp sklouzl. „Zase se tu někdy musíme stavit."

I Ros-Crana sotva popadala dech. „Když tohle přežijeme."

Od pasu odvázala měch, lokla si teplé, po kůži chutnající vody a podala jej Carrakovi. Znovu se krátce ohlédla.

„Už tam budem," prohlásila.

Potřásl hlavou a podal jí měch. „Vyrazíme."

Tahle část byla snadná. Většinou z kopce. Jeden ostrý zákrut, pak druhý. Slyšeli, když první Vanir dosáhl hrany nad nimi. Když se na malé vyvýšenině ohlédli, viděli, že je stále za nimi čtyřicet, možná padesát kroků. Nepočítala to. Nad hranou se objevila paže dalšího.

Vyschlá říčka byla přímo před nimi. Široké koryto vyryté jarním táním, plné ohlazených kamenů, větví a menších stromů. Doběhli na okraj a skočili dolů. Břeh byl v tom místě podemletý a tvořil převis.

Nad sebou uslyšeli kroky. Patřily jednomu muži.

Popadla Carraka za rameno a vtáhla ho do stínu podemletého břehu. Oba tasili meče a čekali.

Ne dlouho. Vanir nečekal na své druhy. Nepodíval se, kam skáče. Dopadl přímo před ně, luk v jedné ruce a druhou se pokoušel založit šíp.

Carrak mu přeťal podkolenní šlachy. Ros-Crana počkala, až padne, a rozťala mu břicho jako vyvrženému kanci. Jeho střeva se vyvalila na kamenitou zem. Její nový meč jí připadal lehký, jako kdyby vážil polovinu toho, co ten starý. Byla opravdu radost ho použít.

Umírajícího a skučícího nájezdníka nechali za sebou.

„Trochu je to zpomalí."

Ale ne příliš. Vanirové se nebudou zdržovat mrtvým. Umírající mohl přinejlepším počítat s mečem do srdce. Jeho druhové se však na chvíli

zastavili, nechtěli opakovat lučištníkovu chybu a vysouvat se po jednom vpřed. Když šplhali na opačný břeh, Ros-Crana se ohlédla a uviděla minimálně deset nájezdníků připravených postupovat ve skupině.

Náhle zpomalili. Jejich varovné výkřiky vzápětí odumřely.

Váhavě se zastavili a divoce se rozhlíželi, protože na obou březích koryta se zničehonic objevilo půl tuctu, tucet, dvacet bojovníků. Luky a kopí připravené. Sráželi nájezdníky dolů, odkud nebylo úniku.

Jeden z Vanirů sáhl do koženého toulce pro šíp, a vzápětí ležel na zemi, probodnutý půl tuctem šípů. Stejně dopadl i další, který se na jednoho z protivníků vrhl s mečem.

Nikdo jiný se už o nic nepokusil.

Ros-Crana zanechala Carraka v horní části koryta, aby vedl skupinu bojovníků klanu Corag, blokujících ústupovou cestu. Kráčela dolů za řadou svých bojovníků a pozorovala Cruaidhy na druhé straně, jak si vychutnávají svoji část pasti.

Sláine Tesák čekal na převisu přímo nad lapenými muži. Pozorně sledoval jejich zlostné a zahanbené tváře.

Vychutnával si každý okamžik.

„Rád tě zase vidím," řekl. „I když tě ti psi málem dostali."

„Zajíc má v zásobě pár fíglů."

„Nikdy bych to nečekal. A to jsme je do podobné pasti dostali už jednou, díky Cromovi."

„Díky Kernovi," odpověděla Ros-Crana. K této léčce ji inspirovalo vyprávění Vlčího oka o tom, jak se svými vlky dostal nájezdníky ve Zlomkrkách. Planina Hoath byla plná slepých kaňonů, zákrutů a mělkých koryt, vhodných pro takové veselé honičky.

Dívala se do prázdných očí těch, kteří ji ještě před chvílí lovili a nyní se stali její kořistí. Namátkou vybrala jednoho z nich. Nevypadal ani chytřejší, ani hloupější než ostatní. Vyptávat se, kdo je jejich vůdcem, by byla jen ztráta času.

„Tenhle," řekla a otočila se od koryta.

Dolehlo k ní drnčení tětiv a křik umírajících mužů. Slyšela ho i poté, co ukončili výslech zajatce a naložili s ním stejně. Zněl jí v uších i při zpáteční cestě na Pole náčelníků.

Pole náčelníků bylo posvátným místem pro všechny Cimmeřany, kde se čas od času setkávali nejmocnější náčelníci a kde byl nejeden dlouholetý spor vyřešen bojem na život a na smrt. Téměř stejně bylo to místo významné i pro Vaniry. Zde se odehrála jedna z posledních - někteří dokonce tvrdili, že právě ta poslední - bitev mezi Ymirem a Cromem.

Zdusaná, holá pláň Pole náčelníků se rozprostírala pod jižními svahy monumentálních Eiglophianských hor a byla poseta runami pokrytými kameny, tvořícími zvláštní vzor. Základní obvod, přibližně ve tvaru hvězdy, vymezovaly tucty špičatých balvanů namodralého pískovce. Dva ze šesti cípů hvězdy vybíhaly dále než ostatní. Uprostřed hvězdy byl vystavěn kruh z pískovcových megalitů. Kameny byly vysoké jako muž a vytesány z horniny běžné v okolí Eiglophianských hor. Bylo by potřeba padesáti mužů, aby jimi pohnuli.

Ale kamenný kruh nebyl tou největší záhadou.

Tou byl Věčný kámen, umístěný uprostřed kamenného kruhu. Masivní, hladký sloup černého kamene. Nikdo nevěděl, jestli ho ohladily mocné ruce, nebo staletí větru a deště. Nikdo nevěděl, co je to za kámen, ani jak nebo proč se dostal na planinu Hoath. Jedna z legend tvrdila, že je to šíp z dávné války mezi Ymirem a Cromem. Jiná zase, že je to kovadlina z Cromovy kovárny.

Ros-Crana už kámen jednou viděla. Ani tehdy, ani nyní neznala na žádnou z otázek odpověď. Věděla jen to, že pole náčelníků vzdoruje všem vysvětlením.

A že zde byl Grimnir.

„Co myslíš, že chystá?“ zeptal se Sláine Tesák, který se k ní připojil mezi megality, ve stínu Věčného kamene. Nešeptal, ale jeho hlas byl tišší než obvykle.

„Crom?“ zeptala se s pohledem upřeným na sloup černého kamene.

Krátké zasmání. „Grimnir," opět tím pološeptem.

Nebylo pochyb, alespoň ona si byla jista, že se Grimnir dostal na planinu Hoath. Všechny stopy ukazovaly na východ od Cruaidhu, a kdyby přece jen pochybovala, statky srovnané se zemí a vypálené menší vesnice potvrzovaly, že Netvor, Veliký hrůzovládce, je před nimi.

Byly rozestaveny silné hlídky, aby bylo možno svolat bojové oddíly k obraně nejpravděpodobněj-ších přístupových cest na planinu. Obsazení útesů nad Pavoučím jezerem dalo jejím a Tesákovým vojskům možnost připravit se a určit podmínky boje. Alespoň tak si to představovali.

Brzy zjistili, že Vanirové nejsou připraveni na nečekaný příchod tak velikého vojska. Ukázalo se to nedlouho poté, co minuli vesnici Hult, a když jejich spojené síly, čítající sto silných mužů, obklíčily a pobily dvacetičlennou vanirskou hlídku včetně jejich ymirishského velitele. To byl jediný významnější odpor, na který narazili během rychlého přesunu k Poli náčelníků. Zbytek byla jen roztroušená tábořiště a několik osamělých zvědů.

Ros-Crana pak ztratila celý den prohledáváním okolí Pole náčelníků. Byla si jista, že tu Grimnir bude vyčkávat a hotovit se k obraně svého pomezí.

Teď zamyšleně obcházela Věčný kámen. „Něco."

Grimnir nerozbil na Poli náčelníků svůj tábor. Neroztříštil megality ve svém obvyklém záchvatu svévolného ničení. Namísto toho vedle Věčného kamene zbudoval pevnou dřevěnou věž. Oloupané olšové kmeny byly pospojovány vlhkými koženými řemeny, které se po vyschnutí stáhly a celá konstrukce tak získala na houževnatosti. To všechno kvůli úzké plošině na vrcholu věže, sotva pro jednoho člověka, která téměř dosahovala vrcholu kamene.

Jednou tam vyšplhala. Nenašla nic podezřelejšího než pár opálených kousků koženého lana, uvolněný trámek a zapomenutý meč. Byla to

skvěle vyvážená zbraň z modrého železa a s výborným ostřím. Nechala si jej.

Neviděla žádný důvod, proč tam lézt ještě jednou. Dokonce ani poprvé neměla dobrý pocit z toho, že se odvažuje pokořit výšku Věčného kamene.

„Dobyl Pole náčelníků na Hoathech a jejich spojencích, a teď se k němu chová s určitou úctou," řekla pomalu a rozvážně. Uvažovala nahlas. „Tady je to jiné. Nepřišel sem ničit. Má nějaký záměr."

„Ten Vanir nic nevěděl," poznamenal Tesák. „Ani nepatřil ke Grimnirovým oddílům, co tohle postavili," řekl a kopl do věže. Taková námaha a ztráta času kvůli chytání a vyslýchání zajatců.

Přikývla. „Ale tohle pro něho bylo důležité. Buď to tady dokončil, nebo ho něco vyrušilo." Jednu ruku opírala o jílec svého nového meče a druhou si přejela po zježených chloupcích na zátylku. Zvolna se otočila, jako kdyby se z podivných znaků na megalitech či samotného Věčného kamene mělo zjevit nějaké nové znamení.

„Myslím, že to nedokončil," řekla po chvilce. „Nevím proč, ale cítím to."

Téměř slyšela ozvěnu Grimnirova vzteklého řevu. Cítila dotek jeho náhlého vzteku a hrůzu jeho zklamání.

Viděla příval síly, jenž rozechvěl vzduch nad Polem náčelníků a trhal nebe prudkým úderem hromu. Země se otřásla. Ymirishský čaroděj padl k zemi a temnota jej pohltila navždy. Všechno úsilí přišlo vniveč, nebyl čas začít znovu.

A pak tu byl Grimnir, vstávající ze země, kam jím uvolněná čarodějná síla hrubě mrštila. Hleděl k jihu a k východu. Věděl, odkud zmar přišel.

Zařval k nebesům jediné jméno.

Udělalo se jí mdlo a zapotácela se. Kdyby ji Sláine Tesák nezachytil, byla by se zhroutila na stejném místě, kde padl Grimnir.

„No tak, ženská, no tak."

Zkusil ji posadit na chladný kámen jednoho z megalitů. Zavrtěla hlavou. Potácela se pod tíhou, která na ni dolehla, snažila se zbavit ledového chladu v kloubech a svalech, nutila se udržet na nohou, dokud nevyšli z obvodu kamenů namodralého pískovce. Pak se zhroutila na zem. Přiběhl Dahr, Carrak a několik Cruaidhu, aby se podívali, co se děje.

Ros-Crana se rychle vzpamatovala. Zvedla se na nohy a nevšímala si nabízených rukou, účastných výrazů a postranních pohledů.

„Svolejte oddíly," přikázala Dahrovi a Carrakovi.

„Poběžíme přes noc a celý zítřek." Muži zaváhali sotva okamžik. „Rychle!"

Oba se rozběhli splnit rozkaz. Tesák pokynul svým mužům, aby je následovali. Oba náčelníci zůstali opět o samotě. „Tak co?"

„Ať měl Grimnir v úmyslu cokoli, jeho dílo bylo přerušeno a zničeno. Zabilo to jednoho z jeho čarodějů. Neptej se mě, jak to vím, Sláine." Otřásla se, když si vzpomněla na vlnu síly, která rozervala vzduch nad Polem náčelníků. „Buď jen rád, že to tak je."

„Jak se to stalo? Co to přerušilo?"

„Ne co. Kdo." Zachvěla se. Setřásla poslední zbytky chladu, které se usadily tak hluboko, hluboko. „Jen jeden člověk dokáže dohnat Grimnira k šílenství." To jméno, jež slyšela řvát k nebesům.

Kern.

„Je stále naživu," řekla s pohledem upřeným k jihu a k východu.

„A Grimnir míří přímo k němu."

20

Kern nečekal, že někdy v životě uvidí Velikou armádu. Hned po svítání se shromáždila na východních stepích planiny, na sever a na západ od Ledové bažiny, ale stále ještě východně od posledních vrcholů černých hor. Na dlouhých listech ostřice se ještě leskla čerstvá ranní rosa a suchý větřík ten den sliboval dobré počasí. Murroghové dorazili o den dříve. Přivedli bojovníky a přinesli zástavy půl tuctu vesnic. Gorramu. Galtu a Borátu. A dnes za úsvitu přišly bojové oddíly klanu Lacheish; celkem osmdesát silných mužů, ti nejlepší bojovníci klanů ze severních rovin.

Od poslední bitvy s Grimnirem na útesech nad Conarchem neviděl pohromadě tolik mužů a žen. Kamkoliv Kern pohlédl, vládla horečnatá činnost. Kontrolovaly se a brousily zbraně. Měchy se plnily vodou, vždy pečlivě proti proudu, nad těmi, kteří si byli do řeky ulevit. Koně dostávali píci a cestovní vaky byly téměř sbalené.

Všude, kde byli muži a ženy pohromadě, se soutěžilo. Oslava síly. Padlo několik ran pro zachování či obnovení cti, nebo jen tak pro zábavu. Hrálo se v kostky. Kern viděl, jak jeden muž přišel o nádhernou dýku s rubínem velikosti nehtu, vsazeným v hrušce jílce. Ještě věta...

Kern byl zvědavý, kolik lidí dostane nakládačku od soupeřícího klanu.

K největším výměnám však nedocházelo při výhrách, ale při obchodování. Dva dobré nože za kožený kabátec pobitý na ramenou ostny z modrého železa. Zlaté prsteny za stříbrné chrániče předloktí, velice podobné těm, které nosil Kern. A příběhy a písně. Mezi východními klany to byl velice ceněný majetek. Příběh o tom, jak se Cailt Kamen-

ná pěst stal náčelníkem, byl pro jeho klan přinejmenším stejně cenný jako píseň o Deirdřině zajetí pro Murroghy. A občas mohl někdo pro osvěžení jednání přihodit některé legendární Conanovo dobrodružství.

Jeho boj s čarodějným králem Golamiry.

Conanovo krátké manželství s černou královnou pirátů.

Jeho vítězství u vesnice Gorram, kde Conan bojoval celé ráno, zvolna ustupoval po úbočí hory a s každým krokem za sebou zanechával mrtvá těla...

Kern spěchal dál a vysoká tráva ho šlehala do nohou.

Ale ne všechno bylo tak jednoduché. Odehrávaly se i souboje končící krví a zhmožděninami. Kern se doslechl i o jednom mrtvém. Druhý muž, který byl do rvačky zapleten, byl vyhnán z klanu Lacheish, protože porušil Cailtův slib spojenectví. Kerna téměř všude provázely nepřátelské pohledy a nevraživé mumlání. Ruce sahaly po mečích nebo se svíraly v pěst. Lidé věděli, kdo je. Někteří ho dokonce zdravili pokývnutím nebo několika slovy. Ale většina díky Vanirům a Ymirishům ztratila své příbuzné a přátele.

Proti takovým pocitům byl Kern bezmocný. Vždy spěšně prošel a nikde se nezdržel tak dlouho, aby mohl být osočen. Nebo aby jej nemohli snadno nalézt ti, kteří právě jeho hledali. Chodil od jedné skupiny ke druhé, naslouchal a díval se. Všímal si, jak často jsou kvalitní kůže směňovány za víno a medovinu. Nebo zbytné meče, přebývající štíty a husté kožešiny... za jídlo.

To byl problém, který teď Kerna trápil nejvíc.

Oddíly Murroghu - a především sám Morag -původně nechtěly postoupit tak daleko na sever. A Cailt Kamenná pěst, aby podpořil ty, kteří přežili v Lacheishu, poslal spolu s několika tucty bojovníků zpět velké množství zásob.

Když Cailt předchozího večera přijel na koni, daleko před svým hlavním vojem, odmítl Kernovy obavy. „Zítra vyrazíme na lov a bude hostina," slíbil vojevůdce.

Přestože Kern ve stepi viděl jen velice málo zvěře, mluvil Cailt velmi sebejistě. A Hogann, který znal tyto končiny velmi dobře, přikývl.

.Uvidíte," přislíbila Deirdre pochybujícím, zejména Murroghům, jejichž lesy oplývaly zvěří.

Nikdo dosud neměl důvod pochybovat o Cailtových slovech, proto se nikdo dál neptal.

„Kerne!"

Několik nejbližších skupinek bojovníků ztichlo, několik hlav se otočilo. Temná síla se vzedmula v očekávání nebezpečí či výzvy. Od onoho rána, kdy zemřel Moragův dvojník, ho nikdy neopouštěla. Nedokázal ji utlumit, potlačit jako dříve. To byl jeden z důvodů, proč se vyhýbal ostatním.

Jeden z mnoha důvodů. Ale tentokrát to byl jenom Ehmish. Přibíhající mladík se zatvářil zaraženě, když si uvědomil ticho, které je obklopovalo. Kern dal pohledem najevo, aby se k němu připojil a společně pak procházeli táborem.

Mlčel. Nechal na Ehmishovi, ať mluví první. „Kerne, Jaryyd se vrátil. A jeho muži s ním. Hledají Cailta."

Z toho mohly být problémy. Řekl někdo Jaryydovi, že Morag byl netvorem z Ledové bažiny? Nebo mu jen sdělili, že je Morag mrtev a murroghské válečné oddíly slíbily věrnost Cailtovi Kamenné pěsti z Lacheishů?

Pokývl. „Najdi Daola, Aodha a Briga." Připadalo mu, že Jaryyd vždy vycházel dobře s lovci. A tito tři také byli u toho, když byl spor odložen.

„Nikdo ale neví, kam se poděl Brig," postěžoval si Ehmish.

„Tak najdi Ossiana! A vzbuď i ostatní."

„A proč?"

„Až to budu vědět, taky se dozvíš. Teď mazej!"

Ehmish se s dotčeným výrazem otočil a rozběhl se k západnímu okraji rozlehlého tábora, kde se uložila většina Kernových lidí. Byli raději jen sami mezi sebou.

Už na to byli zvyklí.

Kern nechtěl být na Ehmishe tak příkrý, ale od jeho návratu byly otázky stále častější a dotěrnější. Jeho bojovníci byli zvědaví, co se stalo a proč jim Kern o svých plánech neřekl předem. Jakou mají naději, že vůbec najdou Ros-Cranu, aby vytvořili trvalé spojenectví s kmenem Lacheish a vyrazili na Grimnirovy hordy? Především se mu o tom nechtělo mluvit. A za druhé... jak řekl, až bude on vědět, dozvědí se to také.

Teď musí najít Cailta a Moragova syna Jaryyda.

Toho rána si Brig Dřevec natáhl kamaše, vzal sbalené věci a meč a rozhodl se, že se projde kolem ležení.

Ossian rozhrnoval ohořelým klackem žhavé uhlíky v ohništi. Na jeden z kamenů obruby naskládal několik posledních placek, a když k němu Brig došel, nabodl Taur jednu na hrot dýky a nabídl mu ji. Brig zaváhal. A pak, se zuby sevřenými tak, že ho bolela čelist, stáhl ovesnou placku z čepele a pokývnutím poděkoval.

Nikdo s ním nepromluvil. V okamžiku, kdy se opět ponořil do ruchu strhávaného tábora, přestal mít chuť na jídlo.

Takhle už to dál nejde, říkal si. To tíživé ticho, které ho stále obklopovalo. Vlastně je obklopovalo všechny. Ale ty dlouhé odmlky, když hovořil s ostatními, to lehké pokrčení ramen, když se rozhodli s ním mluvit a to, jak předstírali, že se vlastně nic nestalo.

Jako kdyby nijak nevadilo, že vlastně téměř kdykoli mohl nějak zaútočit na Kerna. Nebo jej nechat zemřít pod meči Vanirů jen tím, že by se nevrhl mezi bojující. Nebo pod nohy mamuta. Nebo do závitů těla sněžného hada v Krvavém průsmyku.

Když Kern odjížděl na Valerově koni, čekal Brig, že se mu postaví na místě. Kern znal pravdu o něm a ostatní jistě také. Ale Kern mezi přípravami udělal jen jediné; vzal si ho stranou a zašeptal: „Stále naživu. Brigu Dřevče."

Pres Brigovo úsilí? Nebo tak oceňoval jeho jednání v poslední době?

Protože si na to sám nedokázal odpovědět, musel se řídit svým svědomím. V té Kernově větě byl jistý náznak konečnosti a Brig si musel přiznat, že ho to znepokojilo. Takže si sbalil přikrývku a měch s čerstvou vodou a zakrátko vyrazil za Kernem.

„Co chystáš?“ zeptal se Daol, když viděl jeho přípravy.

Měla ta otázka vyznít jako obvinění? „Myslíš, že nebude potřebovat pomoc?“ odpověděl otázkou.

Nastala první dlouhá odmlka a musel přiznat, že pokud šlo o Daola, jediná. Ten pak Brigovi krátce pokývl a rychle se začal zbavovat přebytečných věcí. Pokrývka a meč. Lehké jídlo a hodně vody. Byl to dlouhý a náročný běh. A teď, když bylo po všem a Kern byl zpátky, Vlčí muži vyčkávali. Chodil jako tělo bez duše, nevěděl, kterým směrem se dát, co počít. V tak obrovském shromáždění klanů a lidí bylo velmi snadné ztratit smysl svého poslání. Brig si nebyl jist, jak dlouho ještě mohou čekat.

Sotva mohl najít odpověď mezi skupinkami, kde se hrálo v kostky nebo se písně směňovaly za příběhy a meče za jídlo. Potřeboval nějaké rozptýlení. Ale hazardní hry a zkoušky síly ho dnes nelákaly a už slyšel - a pomohl vytvořit - až příliš mnoho legend o mocném Conanovi.

Málokdo z nich už věřil, že jejich vlastní dobrodružství skončí tak elegantně, jak to bývá u cimmeřanských legend zvykem.

Chodil bez cíle sem a tam. Nepřítomně přežvykoval připálenou placku, protože jeho tělo potřebovalo sílu. Prošlapával si cestičku dosud nezdupanou ostřicí a byl vděčný za své kamaše, protože ostré listy trávy ho při každém kroku šlehaly do nohou.

Tehdy uviděl povědomou postavu, táhnoucí suché větve borovice a tsugy. Uzel vlasu na temeni. Na rameni tetování ve tvaru pavouka. Klan Galla. Brig v něm poznal muže, který následoval Kerna na sever při hledání příslušníků svého klanu. Vzápětí uviděl dalšího, s náručí větví jehličnanů, ale tyhle se zdály být čerstvé.

Další.

Pokud Brig hledal rozptýlení, nalezl je. Vysokou trávou následoval muže ven z ležení, kde Tergin s několika dalšími vytrhával trávu. Poblíž malého potoka tak vznikala prostorná holina. Lezli po kolenou, aby se dostali pod ostré listy trávy, a vytrhávali ji po celých hrstech.

Gallové viděli Briga přicházet a mnozí z nich pokývnuli na pozdrav. Žádné nejisté mlčení. Žádné uhýbání. Přinejmenším proto se Brig rozhodl, že zde setrvá. Mohl třeba i pomoci, protože horalé uprostřed vyčištěného kruhu zapálili pořádný oheň a začali na něj vršit suché větve. Vysoké plameny by byly dobrým varováním za noci, ale za dne a uprostřed travnaté pláně to Brigovi připadalo nebezpečné.

Kolem stálo několik mužů s koženými džbery plnými vody. Další ždímali velikou plátěnou plachtu, kterou předtím namočili v potoce. Předběžné opatření, kdyby zbloudilá jiskra zapálila trávu? Ale tráva byla příliš vlhká a Tergin to měl dobře vymyšlené; mezi hranicí a trávou byla hodné veliká mezera.

„Chystáte pořádný oheň na vaření?“ přerušil Brig ticho. Věděl, že Gallové jsou schopni nepromluvit celý den. A dělali to dost často. Pokud se chtěl něco dozvědět, musel se zeptat.

Tergin sledoval své bojovníky, přidávající další větve. Plameny už jim šlehaly vysoko nad hlavy a praskot suchého dříví přilákal další diváky. Tergin stál blíže ohni než většina ostatních a nastavoval žáru obličej, obnaženou hruď a paže. Za chvíli se leskl potem. Brig také.

„Cailt Kamenná pěst potřebuje víc bojovníků,“ řekl, jako kdyby to měla být odpověď na Brigovu otázku.

„A ten oheň pomůže?“

„Jo.“

Brig si pomyslel, že už viděl podivnější věci. Sledoval, jak Gallové přikládají čerstvé větve a náruče trávy, kterou předtím vytrhali. A ještě další větve. „Vždyť to udusí.“

„Jo,“ odpověděl znovu Tergin. A opravdu. Zakrývali plameny tak dlouho, dokud se z ohniště nevalil hustý, nazelenalý, štiplavý kouř. Diváci, kterým začaly slzet oči, ucouvli. Brig spolu s Gally přistoupil

ještě blíž k ohni. Mhouřili oči a dým je štípal v nose a pálil v krku. Pak Tergin zavolal, aby přišli s plachtou. Brig si pamatoval na Kernovo vyprávění o pobytu v táboře Gallů. Vzpomněl si, že náčelník Tahg prý prohlašoval, že podle kouře ohňů ví, kolik Vanirů je pronásledovalo do průsmyku Smyčka. Tak, jak Brig, Daol nebo Hydallan dovedli číst znamení ze země a poznali velikost stáda podle množství stop, zlomených větviček nebo šířky zdupaného podrostu, sledovali horalé znamení na nebi.

Brig se teď zvědavě zadíval k západu, kde se zdvíhaly zasněžené vrcholky černých hor.

Tergin a tři další muži uchopili vlhkou plachtu v rozích. Rychle ji přetáhli přes ohniště a drželi ji dole tak dlouho, že by snad oheň úplně udusili. Ve skutečnosti ale jen čekali, než se pod plachtou nahromadí žár a dým.

Pak nadzdvihli jednu stranu a vypustili hustý, těžký oblak.

Znovu oheň zakryli a tiše čekali. Pak na Terginův povel nadzdvihli druhou stranu plachy a vypustili k jasnému nebi další oblak kouře.

A znovu a znovu. Když začala plachta vysychat, polili ji bojovníci vodou z kožených věder. Nebe nad jejich hlavami se zaplnilo řadou umělých mračen. Některá byla malá a krátká, jiná větší a delší. Brig v tom neviděl žádný systém, ale předpokládal, že Tergin ví, co dělá. Za nějakou chvíli se jim dostalo odměny, když se jeden z Gallů zarazil a ukázal do dálky.

V dálce, nad svahy černých hor, stoupal dlouhý pruh kouře jako rozevlátý černý prapor. A pak další.

Přihlížející také začali ukazovat a vzrušeně hovořit. Lidé se strkali a dohadovali. Ke zpoceným Gallům zamířil nejeden podezíravý pohled. Brigovi bylo jasné, že některým lidem to musí připadat jako čáry. A měli dost rozumu na to, aby se nechtěli účastnit něčeho, čemu nerozumí.

Už chtěl jít mezi ně, aby jim vysvětlil, o co jde, ale jeho myšlenky přerušilo hlasité troubení rohu, přicházející ze středu ležení. Brig na-

počítal čtyři krátká zatroubení, byl to však zcela jiný zvuk, než jaký vydávaly vanirské rohy. Uprostřed tábora uviděl vlát dva vysoké praporce. Jeden černý a jeden rudý.

Lov začne každou chvíli.

Byl nejvyšší čas. Dav se rozutekl a temné pohledy vystřídal radostný křik a očekávání zajímavého dne, na jehož konci bude bohatá hostina. Několik lidí však dál nedůvěřivě sledovalo Gally, kteří nepřestali, dokud ohniště dávalo hustý, zelenavý kouř.

„Nevědí, co to je," řekl Brig, jako kdyby se omlouval za ostatní lidi z rovin. Roh opět zazněl. Opět čtyři zatroubení. Volal je k sobě.

Tergin naklonil hlavu na stranu a zpět, což u Gallů mělo stejný význam jako pokrčení ramen. „Můžou se zeptat," odpověděl a na odchodu ještě pohlédl na Briga. „Ty ses zeptal."

Ano. Brig si uvědomil, že řešení někdy může být právě tak jednoduché. Že osamělost a mlčení se nakonec dají překonat.

Přemýšlel o tom, když se vracel do ruchu ležení; nechal se jím vtáhnout, ale nikoli úplně pohltit. Teď ne. To už zkoušel. Hledal rozptýlení.

Možná nalezl počátek odpovědi.

Kern zjistil, že nalézt Jaryyda a Cailta není nijak obtížné,

Vůdcové se shromáždili poblíž středu ležení, kde bylo v řadě zabodnuto do země množství totemových kopí. Žádné nebylo výrazně nižší než ostatní, žádné nestálo výrazně v popředí. Kern si všiml, že beraní roh Lacheishů je mezi pavoučími zuby Gallů a vlčí kůží klanu Laeda, spojencem Lacheishů. Dobře promyšlené a opatrné gesto, pomyslel si.

Při pohledu na vlčí kůži se mu krátce zatajil dech.

Ale ne na tak dlouho, jako když uviděl Moragova syna Jaryyda, jak přistoupil ke Cailtovi a prudce ho udeřil do obličeje.

Kern se k nim rozběhl a sevřel jílec svého krátkého meče. V ústech měl sucho, jako kdyby žvýkal chomáč vlny. Očekával, že vylétnou meče a začne řež. Věděl, že každým okamžikem se může ozvat povel

a bitva mezi Murroghy a klanem Lacheishů, předchozího dne zažehnaná, se v ležení rozhoří plnou silou.

Ale nedošlo k tomu. Několik Jaryydových bojovníků zajásalo, ale to bylo všechno. Cailt ztěžka poodstoupil a vzápětí jeho obrovská pěst zasáhla Jaryyda ze strany do hlavy.

Jaryyd se ani nesnažil uhnout. Kern viděl, jak zkřivil tvář bolestí a podklesl na všechny čtyři. Cailt stál nad ním, patrně překvapen tím, že je mladík stále při vědomí. Podal mu ruku a pomohl mu vstát.

„Dobrá rána," řekl Jaryyd. Levé oko mu už začínalo otékat a na tváři se objevovala modřina.

Cailt Kamenná pěst se usmál, i když mu trochu vadil roztržený ret. Vyplivl krev. „To je můj lov," řekl a rozesmál se.

Ted zajásali Lacheishové. Jeden muž s vyholenými spánky přinesl rudý praporec, druhý nad hlavou držel černý. Praporce byly dlouhé a úzké. Byly umístěny na zvlášť dlouhých žerdích, aby je všichni na travnaté pláni dobře viděli.

Cailt pozdvihl ke rtům stočený beraní roh, ušklíbl se a podal ho Lohtovi, přednímu bojovníkovi Lacheishů, který čtyřikrát ostře zatroubil. Ležení se rozbzučelo jako úl, muži a ženy rychle končili vyprávění příběhů, sbírali výhry nebo nakvap uzavírali poslední směnné obchody a chápali se všeho, co potřebovali na dnešní lov.

Jaryyd čekal vedle Cailta a oba muži vypadali, že by si rádi vyměnili ještě pár ran. Oba věnovali Kernovi odměřený pohled, když viděli, že se k nim bělovlasý muž žene se znepokojeným výrazem ve tváři.

„To nic, Kerne Vlčí oko." Cailt znovu vyplivl krev. Když se usmál, vycenil zarudlé zuby. „To je jenom záležitost cti."

Jaryyd už nebyl tak rozšafný. Zeširoka se rozkročil a založil ruce v bok. Díval se Kernovi přímo do očí (málokterý muž snesl ten zlatý pohled dlouho) a chvíli nehybně stál. Možná si připomněl, že Kern byl hostem v jeho táboře a naopak a že si oba muži prokazovali úctu, přestože ten druhý nebyl právě vítaným hostem.

Nakonec opatrným tónem řekl: „Říká se, že jsi zabil mého otce."

Kern při té naznačené hrozbě pocítil tlak ve spáncích a v zátylku. Potlačil jej. „Zabil jsem kreaturu, která předstírala, že je tvým otcem.“

„I to jsem slyšel.“ připustil Jaryyd, ale nezdálo se, že tomu příliš věří. Zatím. „My dva jsme spolu ještě neskončili. Ale nejdřív zjistíme, koho Grimnirovy hordy ušetří. V tomhle, přinejmenším, jsi měl pravdu. Vanirové jsou mnohem větší hrozbou, než si kdokoli z nás myslel.“

„Někdy je těžké rozpoznat, čemu věřit, Jaryyde, synu Moraga.“

„Nebo komu.“ Odvrátil se a Kern si povšiml, že Hogann a několik Hoathů se připojilo k Jaryydovým mužům. „Později.“

V pořádku. Kern si nemohl nevšimnout podezíravých pohledů některých Jaryydových mužů. Určitě si museli pamatovat na Kernovu snahu srovnat svár mezi synem a otcem. Někteří jistě uvažovali, jestli to bylo Kernovo řešení, podřídit všechny síly Murroghu jednomu muži. Kern musel uznat, že pokud někdo znal příhodu s dvojníkem jen z doslechu, bylo dost obtížné jí uvěřit.

Hoathové samozřejmě věděli a věřili. Ale co o tom řeknou?

Opět zazněla čtyři zatroubení rohu a celý tábor ožil, protože praporečníci s rudým a černým praporem se od sebe oddělili a rozběhli se opačnými směry. Jeden na východ a druhý na západ od totemových kopí. Kern čekal, i když věděl, že by se měl vrátit ke svým bojovníkům. Chtěl se ale dívat a ještě si promluvit s náčelníkem Lacheishů.

„Tenhle lov nám zajistí zásoby na několik dní?“ zeptal se.

Cailt si vyměnil pohled se svým šampiónem a pak s dcerou, která se k nim připojila. Byla to Deirdre, kdo odpověděl. „Když bude potřeba, zajistí nás ten lov na týdny.“ S pohledem upřeným do země pak dodala: „Ale neočekáváme, že by nám Grimnir dal tolik času.“

To jistě ne. Veliký Hrůzovládce nebude daleko. Nastal čas varovat Cailta Kamennou pěst. „Grimnir už možná ví, kde jsme. A zaútočí dřív, než čekáme.“

„Protože se dívá tvýma očima?“ opáčil vojevůdce. Všiml si, jak sebou Kern překvapeně cukl. „Torgvall přece říkal totéž.“ Tak klidně,

jako kdyby mluvil o dnešním lovu, hovořil Cailt o možnosti, že Kern - byť nevědomě - pomáhá nepříteli Cimmerie. Pokrčil rameny, jako by se ještě nerozhodl. „Můžeme ti samozřejmě prokázat stejnou laskavost jako Torgvallovi.“

Síla zaplavila Kernovy svaly, když se v něm temná moc opět rozezněla. Poznala hrozbu, ať byla skryta za klidným hlasem, či nikoli. Ztěžka polkl. „Dal bych přednost jinému řešení,“ namítl.

Cailt se rozesmál, i když to nutně nemuselo být díky Kernovi. „Stejně jako pár dalších, kteří za mnou přišli a mluvili ve tvůj prospěch, Vlčí oko. Jak řekl Jaryyd, uvidíme, co bude, ne?“

„Ano.“ To bylo jediné, na co se Kern vzmohl.

Alespoň v tomto případě.

Sledoval, jak se Veliká armáda několika stovek bojovníků roztáhla do nepravidelné řady mezi dva vzdalující se vlajkonoše. Nikdy v životě nic podobného neviděl. Řada se zužovala a protahovala, až zůstal jeden bojovník na nějakých deset kroků. Nakonec travnatou pláň přetínala řada dlouhá nejméně půl ligy. Kern předpokládal, že jeho bojovníci budou na křídle rudého praporce. Hledají ho? Snad. Ale budou muset vydržet. Budou muset.

Cailt pokývl a Loht jedním dlouhým zatroubením zahájil lov. Oba praporce se zatřepotaly a pohnuly se kupředu. Lov začal.

„Ve stepi je víc života, než se ti asi zdá,“ řekl Cailt, který vedl svého vysokého oře za uzdu. Žádný z jezdců dosud nenasedl; všichni čekali na vedoucího lovu. „Je tu i vysoká - můžeme narazit na srnčí nebo jelena - ale většinou je to drobná zvěř, která se špatně loví lukem. A oka jsou v té vysoké trávě k ničemu.“

Tomu Kern rozuměl, když se musel brodit hustými, zelenými stébly a listy. Nakonec i on podlehl východní zvyklosti, a omotal si nohy plátnem. Nebylo to kvůli chladu nebo nějakému nebezpečí, ale ostrá tráva dokázala snadno proseknout kůži. Jeden nebo dva škrábance by nestály samozřejmě za řeč, ale za několik hodin by mu z nohou crčela krev.

„Půjdeme tak ligu nebo dvě a budeme tlouct do trávy a hnát zvěř před sebou. Pak křídla postoupí dopředu a vytvoří se něco jako pohár.“ Názorně to předvedl spojenými dlaněmi. „Odpoledne, až budou prapory daleko od našeho stanoviště, chytíme zvěř uvnitř.“ Spojil konečky prstů a vytvořil kruh. „Sevřeme je, vběhneme dovnitř, a budeme mít v pasti tolik zvěře, že to armádě vystačí na týdny. Nic neunikne.“

To Kerna zaujalo. „Nic,“ opakoval. Cítil, jak se mu zježily chloupky na zátylku. „Mám starost o jednu věc, Cailte.“

„Tvůj vlk.“

Copak tomuto muži nic neunikne? Zdálo se, že každá náhodná narážka či vyhýbavé slovo pevně zakořenily v jeho mysli. Docházel k závěrům mnohem rychleji a dovedl si je spojit pevněji než kterýkoli náčelník, jehož Kern kdy potkal.

Co by bylo, kdyby se obrátil k severu a odnesl krvavé kopí Cailtovi Kamenné pěsti, namísto do Murroghu? Čeho teprve by bylo možné dosáhnout?

Kdyby...

Kern potřásl hlavou, aby zahnal vršící se otazníky. „To není můj vlk.“ Ne víc, než mohl být „jeho“ bojovník. Určitě ho nevlastní tak jako meč či pokrývku. „Je... byl...“

„Totem.“ Znělo to tak jednoduše, když to řekl Cailt. „Já vím. A mohu ti říci, že je nemálo těch, co si myslí, že bychom se ho takhle mohli zbavit. Ale vydal jsem jasný příkaz. Jestli někdo uvidí velikého vlka, musí ho nechat na pokoji, i když není jasně označený jako tvůj.“

Zastaví Hoganna nebo Cula hrozba Cailtova hněvu?

„Pod trestem smrti, Kerne.“ Jako kdyby četl Kernovy myšlenky. „Nemám ve zvyku planě vyhrožovat.“

Kerna nesmírně překvapilo, že Cailt jde tak daleko, aby ochránil zvíře, které mnozí považují za velice nebezpečné. Ani sám Kern si jím nebyl nikdy zcela jist a raději se k němu neotáčel zády. Vlk je pořád vlk, ať se občas chová jakkoli zvláštně.

A byl tedy Ymirish pořád Ymirishem? Byl Kern pořád Grimnirovým nástrojem; synem Ymirovým, přestože stál na druhé straně a pozdvihl svůj meč proti Vanirům?

Bude nakonec schopen odolat volání krve?

Tato otázka ho trápila, když procházel podél řady a hledal své bojovníky. Podle temných postranních pohledů, které zahlédl - i těch, které neviděl, ale cítil podle tlaku a bolesti v hlavě - věděl, že není sám, kdo si podobné otázky klade. A co když se odpověď nebude líbit náčelníku Cailtovi, co potom?

Kern obhlédl řadu a uviděl Cailta na koni, jak pomalým krokem vede kupředu její střed. Pamatoval na to, co vojevůdce utrousil o Torgvallově osudu.

Také nezapomínal, že Cailt Kamenná pěst nehrozí nadarmo.

21

Dva dny po lovu se Kern krčil na okraji nevysokého plochého kopce a přehlížel širou step. V hrsti svíral několik kamínků a házel je, jeden po druhém, pod sebe. Počítal čas. Nejprve ticho, pak vzdálené chrastění, jak se oblázky odrážely od úbočí.

Ostrý vítr s sebou hnal hrubý prach z vyprahlého vrcholku kopce a prohánět jej kolem Kerna. Ten musel před prašným vírem mhouřit oči.

Vzal další kamínek.

Naslouchal.

Ráno si sbalil přikrývku a vyšplhal nahoru, aby byl sám. Vyhýbal se tázavým pohledům. Potřeboval se na chvíli vymanit z tíživého ticha, které ho pronásledovalo po několik dní, při jídle i za pochodu. A chtěl se rozhlédnout. Rozhlédnout se po východních krajích planiny Hoath a přemýšlet, kde by v těch neutěšených pláních mohli najít Grimnira. Anebo, kde by si Grimnir mohl nakonec najít je. Zítra, řekl si. Ještě jeden den. Nebyla to možná příliš dobrá zpráva, ale měl zde neocenitelný výhled. Planina Hoath se zde zdvíhala mezi celou severní hranou Eiglophianských hor a svahy černých hor na jihu a na západě. Kern, který tak dlouho žil v Conallském údolí, vždy vzhlížel k Černým horám a jejich krajům Sněžné řeky jako k ohromným, nebetyčným vrcholům. Teď, sevřen mezi nimi a Eiglophianskými horami, si uvědomoval, že černé hory jsou vlastně jen předhůřím.

Eiglophianské hory byly obrovské. Bariéra oddělující Cimmerii od Vanaheimu, Asgardu a části Hyperborie daleko, daleko na východě. Odtud přicházely divoké větry nesoucí s sebou chlad, které mohly pocházet jen z věčně zasněžených vrcholů nebo severních pustin, jež

se za nimi táhly přes celý Asgard a Vanaheim. Včera bylo tak chladno, že se daly očekávat kroupy, ale mraky letěly příliš rychle.

Obloha se dnes leskla jako modrý briliant a mnoho, mnoho lig na západě se modř ztrácela za černými mraky. Vítr byl suchý, ale svěží, nesl s sebou připomínku jara, které takhle daleko na severu ještě nepřešlo v léto. Ne takhle vysoko nad Conallským údolím či lesem Murrogh.

Ale byl to příjemný, jasný den. A odsud Kern dokázal přehlédnout dlouhé ligy zvlněných vrchů a otevřených travnatých plání. V dálce se táhlo několik modrých stuh; potoky a říčky protkávající krajinu. Věděl, že na planině se místy zdvíhají další ploché vrchy. Ale většinou to byla rovinatá krajina, kde se ztratí i veliké množství bojovníků.

Napočítal přinejmenším tři stovky válečníků. A ještě jich přibývalo. Ze všech směrů se trousili muži i ženy. Hoathové, Maughanové a bojovníci z půl tuctu vesnic, o kterých Kern v životě neslyšel, a v nichž se nějak dozvěděli o Veliké armádě, vznikající pod velením Cailta Kamenné pěsti. A samozřejmě Gallové z různých kmenů. Ve skupinkách po šesti až deseti scházeli z úbočí Černých hor na volání Terginova signálního ohně.

Přicházeli s meči, štíty a kopími a málokdy s něčím více, než jen s touhou postavit se vanirským nájezdníkům, kteří už tolik let plenili a pustošili Cimmerii.

Ale stále se mu zdálo, že ještě nejsou dost silní. „Chceš skočit, štěně?“

Hydallanův hlas Kerna velice překvapil, protože neviděl, že by sem zezdola někdo šplhal, ani neslyšel nikoho přicházet. Byla sice pravda, že se v myšlenkách toulal daleko, ale když před sebou uviděl celou svou smečku, všech šestnáct, vyvedlo ho to z míry. Byl tu i Valerus, přestože jižan nebyl zdaleka zdatným lezcem. A dokonce Wallach! Neměl důvod, aby se s chybějící rukou, a paží černající snětí, pouštěl do takového výstupu.

„Kudy jste sem vylezli?“ zeptal se.

Daol se usmál. Jeho šedé oči zářily jako oči lovícího sokola. „Já s Ehmishem jsme šli před armádou a hledali nejschůdnější cestu. Byl to snadný výstup a jen trochu šplhání.“ Jeho hlas ztvrdl. „Kdybys tu byl, věděl bys to.“

„Měl jsem práci,“ odpověděl Kern a věnoval se mravenčímu ruchu pod sebou. Množství mužů a žen nosilo vodu, kontrolovalo zbraně a výstroj, rozdělávalo nespočet ohňů na vaření.

Díky úspěšnému Cailtovu lovu nebylo jídlo problém a málokdo měl důvod držet se zpátky, když se nad ohni peklo tolik dobrého masa. Kern se stále zdráhal uvěřit, že se armádě podařilo vyplašit tolik zvěře. Když se křídla s praporci k sobě přiblížila a nakonec utáhla smyčku, zůstalo uvnitř množství kořisti přesně tak, jak to Cailt plánoval.

Tráva nedokázala nakonec skrýt všechnu zvěř. Bylo zvláštní vidět pumu, běžící po boku jelena, a vlky a lišky v záplavě zajíců, bažantů a koroptví. Lovci i jejich obvyklá kořist na tom nyní byli stejně. Zvířata zmateně pobíhala všemi směry a občas se pokoušela prorazit stahující se smyčku.

Pumě se to podařilo. Přiřítila se, kryta trávou, a přeskočila překvapeného Hoatha, který pozdě máchl mečem a utržil několik krvavých škrábanců.

Jelen tak úspěšný nebyl.

Tolik masa si armáda nemohla nechat utéct, a jelen se zhroutil pod půltuctem šípů. Pak přišly ke slovu meče. Jatka byla divoká a krvavá a bojovníci po nich byli tak unavení a zakrvácení, že se mohlo zdát, že už se střetli s Grimnirovými hordami.

Ale to je teprve čekalo.

Kern se opět zadíval k západnímu obzoru. V zádech cítil palčivé pohledy a dusil v sobě probouzející se sílu, jako kdyby ji snad potřeboval k obraně před svými.

Stáli za ním a vyčkávali. Nikdo nepromluvil ani se nepohnul. Ale Kern věděl, že se rozhodně nechystají odejít. Chtělo se mu přehoup-

nout se přes okraj a sešplhat dolů do stepi. Ale věděl, že i tam na něho budou čekat. Nebo v ležení. Nebo na bitevním poli.

Dlužil jim víc než to.

Vstal, hodil dolů poslední kamínky a poslouchal, jak chrastí po prudkém srázu.

„Potřeboval jsem si něco promyslet."

Patami už stál za hranou srázu. Jeho dlouhé vlasy harvy námrazy povlávaly v prudkých poryvech větru. Kolem něho se zatočil další prašný vír plný drobného štěrku uvolněného z temene vrchu. Nasucho polkl a vykročil k čekající družině.

Když se zastavil, zbývalo mu k jeho spolubojovníkům ještě několik kroků. Nikdo je ale nechtěl učinit. Vyčkávali, jako by od něho očekávali víc.

Vždycky to tak bylo. Vždycky očekávali víc.

„Za sebe nemusím nic vysvětlovat."

Většinu z nich ta slova zasáhla jako políček. Daola i Reavea, kteří při něm stáli od dětství. Desu. Aodha. Ehmishe, na něho Kern (jako většina ostatních) pohlížel jako na svého syna. Hydallana, který se ke Kernovi vždy choval jako otec.

Wallacha Šedovouse, který se potil v horečce a jehož oči byly jako dvě temné, bezedné studny. On se pro družinu obětoval snad nejvíc, vyjma Ashulinu oběť v Gaudu. Kern si všiml, jak se starý bojovník nahrbil. O to hůř se cítil.

Ten muž měl být v Murroghu, kde by mu ruku čistili, léčili a snad i zachránili. Přinejmenším by mu ulehčili konec. Drželi by ho v teple a nejlépe příjemně opilého. Nemusel by se šplhat na kopec po celodenním pochodu a každý den si stahovat řemínkem paži výš a výš, aby si mohl na pahýl ruky navléci koženou manžetu bez nepředstavitelné bolesti.

„Nedělal jsi to," řekl Brig Dřevec. Zdálo se, že souhlasí.

Culův muž stál po straně, v mezeře, která jako by symbolicky naznačovala jeho rozpolcenost. Po jeho levici se nacházel Taur Ossian, kte-

rý se tahal za bradku a za nímž stáli Danon a zachmuřený Mogh - Valerus, Nahuďr a Gard Foehammer. Vyhnanci a dobrodruzi, kteří se přidali k družině. Po Brigově pravici stáli Gaudové. Kernovi přátelé a učitelé a ti, kteří se cítili zavázáni zůstat s ním.

Odpadávají snad jeho bojovníci? Ukazují se trhliny, které tu byly už dříve?

„Nedělal jsi to," opakoval Brig. „Ale teď se ptáme. Já se ptám."

Kern mohl odpovědět mnoha způsoby. Včetně toho, že by odešel a nechal by družinu, ať se domluví s Culem či Cailtem, nebo si zvolí nového vůdce mezi sebou. Mohl také Briga postavit proti ostatním a obrátit všechny otázky a pochybnosti proti němu, který s nimi byl tak dlouho a po celou tu dobu se chystal vrazit Kernovi nůž do zad.

Ale čeho by tak nebo tak dosáhl? Ať chce nebo nechce, má k družině odpovědnost. A to zahrnuje i Briga. Nejednou zachránil Kernovi život, a pokud na tohle Kern zapomene kvůli tomu, co ten muž mohl udělat, měl udělat, zamýšlel udělat... nebyl by pak o nic lepší než Cul. Soudil by muže ještě před jeho činy.

„Co chceš vědět, Brigu Dřevče?"

„Když jsi nás tehdy opustil u Ledové bažiny. Nepočítal jsi s tím, že se vrátíš, pravda?"

Trefil do černého.

„Ano. Nepočítal jsem s tím. Byl jsem si jist, že mě Murroghové zabijí bez ohledu na to, co se stalo s Moragern. Byl bych to svedl na Grimnira, jako něco, co patřilo k invazi seveřanů, a zničil tak svoji vlastní čest!" Tak důležité to bylo. Tak moc bylo třeba obrátit armádu na sever.

„Ale Maeva jim v tom zabránila. A také Cul, ze svých vlastních důvodů. Všechno se pak seběhlo tak rychle. Příměří s náčelníkem Cailtem. Pak ses najednou objevil ty, Daol a Aodh. Všechno bylo jinak, než jsem čekal."

Přinejmenším ta poslední záhada se dala celkem snadno vysvětlit. Věděl, že to byl Brigův nápad, běžet za ním téměř ihned, co odjel na

Valerově koni. Nikomu neřekl o svém podezření, i když bylo jasné, že Kernův plán hned zpočátku prohlédl. Když už ho nedokázali odradit, běželi Daol a Aodh s ním.

Dorazili na místo právě včas, aby zastihli Torgvalla ujíždějícího na sever od klanu Lacheish. Aodh v tu chvíli neviděl nic jiného než nepřítele na dostřel. A byl to jeho šíp, který zasáhl koně a díky němuž se jim podařilo zajmout zlatookého válečníka.

Bylo dobře, že Torgvall svým útěkem upadl u Cailta Kamenné pěsti v nemilost. Když Kernovy muže obklíčila a zajala hlídka Lacheishů, zachránilo jim to život.

Dohodu mezi klany pak zpečetil Torgvallův výslech, kdy se potvrdila Kernova obvinění vůči Vanirům, Ymirishům a Grimnirovi. Jedno rozhodnutí vedlo k druhému, na němž pak stálo další. Jako vlnky rozbíhající se po vodě. Nebo jako jediný kámen vhozený do proudu dokáže změnit jeho směr.

Ale je pak následkem povodeň, nebo zavlažení nových polí? Tato otázka stále čekala na odpověď.

„A záleží na tom, jak se to stalo?“ zeptal se Ehmish.

Mladík si kousal spodní ret a přešlapoval, jako kdyby měl něco na srdci, ale nechtěl s tím přijít první. „Stalo se to, Kerne. Podívej se dolů.“ Mávl rukou ke kraji srázu. „Tohle je tvoje armáda.“

Ne! „To je armáda Cailta Kamenné pěsti,“ opáčil Kern.

Hydallan kopl do velkého kamene, který se dokutálel k okraji a s třesknutím dopadl na úbočí vrchu. „Cromovy zlatý bulvy, plácáš hlouposti, štěně. Cailt si nepřišel pro krvavé kopí. To ty jsi mu ho nacpal do krku. A nebyl to ani on, kdo shromáždil klany kolem Murroghu.“

„Nebo kdo nakonec přesvědčil Ros-Cranu, aby opustila západní kraje,“ přidal se Daol. „To jsi musel pěkně mrskat jazykem.“

Reave se pousmál. „Neslyšel jsem, že byste byli v lázni tak dlouho,“ poznamenal s předstíraným obdivem. Desagrena ho šťouchla loktem

do břicha, i když to bylo asi stejně platné jako šťouchnout do kmene stromu.

Kern zavrtěl hlavou. „O to nejde. Vůbec ne.“

Zamračený Ossian si potahoval za kroužky vpletené do bradky. „Ježíš se, protože nejsou štěstím bez sebe, jak musí poslouchat? Být s námi není jen tak, co?“ Pokrčil rameny. ,,To nic. Bez tebe by nebyla žádná Veliká armáda. Je tvoje, jako všech ostatních.“

„Ale já ji nechci!“ vykřikl Kern.

Všichni umlkli. Zhluboka se nadechl. V ústech cítil písek a vnímal statický náboj v sílícím větru. V noci přijde bouře. A Grimnir...

„I Grimnirova armáda sbírá síly,“ připomněl jim. „I v případě, že nás Ros-Crana najde, a my nevíme, jestli její armáda není zničena a roztroušena po planině, myslím, že nás bude málo.“

Starý Finn si odplivl. „Brzy uvidíme.“

„Uvidíme zítra!“ prohlásil Kern.

Temný hněv byl zase zpět, připravený smést ho. Ale ne teď, ne teď. Věděl, že ho nedokáže znovu pohřbít. Jen v těch nejklidnějších chvílích ho dovedl udržet na uzdě. A tahle k nim nepatřila.

„Ochutnejte vzduch. Podívejte se na nebe,“ vyzval je. Mnozí zvrátili hlavy a olízli si rty. Zkoumali počasí způsobem, jakým se to učí všichni Cimmeřané od útlého věku, pokud nechtějí být zaskočeni jarní povodní, zimní bouří nebo být překvapeni příchodem sucha.

Hydallan se tím neobtěžoval. Starý stopař takové věci sledoval už ze zvyku.

„Suchej vítr ze severu a ze západu. Přes den bude zesilovat. Cejtím v něm blesky. V noci bude bouřka, ale jinak dobrý počasí, řekl bych.“

„Tak mi vysvětli, proč se od rána na západě kupí mraky, a ještě se přes nás nepřehnaly? Nebo proč ve větru není cítit déšť, který nesou?“ Hlavy se otočily a Hydallan se nejisté zadíval do dálky. Kern cítil na patře horkou, kovovou příchuť vzduchu. „Řekni, jestli máš jiné vysvětlení, než příchod Grimnira a jeho čarodějů?“

Teď upoutal jejich pozornost. Teď viděli alespoň část toho, co jej od nich tak vzdálilo.

Hydallan si strhl z hlavy špičatou králičí čepici a žmoulal ji v mozolnatých dlaních. „Nemám," přiznal nakonec. „Určitě je to tak. A máš pravdu, štěně, zítra jsou tady."

Ostatní tiše pozorovali temnou hradbu mraků.

„Víme, že Grimnir opustil údolí Zlomené nohy s početnými oddíly," řekl Kern tiše, s pohledem také upřeným k západu. „U Venaria se soustředilo veliké množství nájezdníků. Víme, kolik jich asi přivedl Lodur přes průsmyk Smyčka. Kolik Ymirishů tam ještě je s takhle početnými oddíly? Slyšeli jsme o podobně početných skupinách, útočících po celé zemi Hoathů. Teď si, u Croma, můžeš být jistý, že se všichni shromáždili pod Grimnirovým praporem."

„A když ano?" zeptal se Gard. „Kam jsi myslel, že tohle všechno povede, Kerne Vlčí oko?"

To bylo ono. Nebyl si už vůbec jistý. Ne po tom, co řekl Cul v táboře Murroghu. Tehdy se ozvaly pochybnosti. Všechny ty pochybnosti, které Kern po mnoho měsíců potlačoval. Kam teď věci směřují? Co mohl udělat jinak, lépe, v Callaughu. v Conarchu. Nebo tehdy v Gaudu, když si Cul nárokoval nástupnictví po Buroku Medvědobijci. Mohl to v tom případě zastavit?

Mohl žít jiný život? Nevábilo ho nikdy jeho ymirishské dědictví?

„Všechno mohlo být úplně jinak."

„Cože?" opáčil Daol. „Kerne, při Cromově dlouhém kopí. Konečně. O co jde?"

Daol postřehl Kernovu nejistotu. Zvládal ji od té noci v lesích, kdy se v jeho žilách poprvé ozvala temná síla. Ale to nebylo všechno a v tu chvíli se s tím sotva vyrovnal. Kern mu tedy poskytl tu přijatelnější ze dvou hořkých pravd.

Řekl jim, co mu pověděl Cul. A Maeva.

„Nevěřím, že by to mohlo být takhle," prohlásil. „Myslím, že pro Gaud jsem nebyl přijatelný jinak než jako vyhnanec, pohybující se

mezi nimi. Zplozenec zimy. Vlčí krev. Ale teď přemýšlím o všem, co se stalo. Co když...“ Přejel si dlaněmi tváře. „Možná jsme mohli zabránit mnohému krveprolití. Zachránit Wallachovu ruku.“ Ztěžka polkl a pohlédl na Ossiana na jedné a Aodha na druhé straně. „Ashulin život.“ Omlouval se tak oběma mužům; jejímu soukmenovci i milenci.

Ossian zabručel. „Ashula? Věděla, co riskuje. Všichni jsme to věděli. Byla to naše volba.“ Zkřížil ruce na prsou. „Ashula by byla mrtvá už v Tauru, kdybys tam nebyl, Kerne! Můj otec by nikdy nešel do Gaudu s Maevou a ostatníma. A byl bys míň připravenej, až by si Grimnir razil cestu údolím? A že by to udělal - letos, příští rok. Teď to víš.“

„O tom, co se jak mohlo stát, nemůžeme nic vědět.“

„Víme dost,“ řekl Aodh a pohladil si knír. „Všichni jsme měli svoje důvody být tady. A Ossian má pravdu. Ashula to věděla. I když umírala, znala pravdu. Že stojíme při tobě, ať se děje, co se děje. Protože jsi jedním z...“

...*nich*...

„...nás.“

Kern zamžikal. Jako by mu veliká ruka vymazala z hlavy všechny myšlenky, kromě jediné. Ashula ležící v bahně a v krvi, řinoucí se jí z hlubokého zranění, černé vlasy rozhozené jako smuteční vějíř. Snaží se ještě před smrtí něco říct.

Vl... jeden! Jeden z... „Cos to řekl?“

Ossian rozpřáhl ruce, jako kdyby jeho odpověď byla tak jasná, že ho překvapuje potřeba zopakovat ji. Mogh a Danon také přikývli. Mogh, zasmušilý jako vždy, promluvil za Taury. „Jeden z nás, Kerne Vlčí oko.“

Daol a Reave přikývli. Pak Ehmish. Wallach, Nahuďr a dokonce i Valerus. Během chvilky téměř všichni. Jen Gard na okamžik zaváhal.

Kern si také všiml, že všichni postoupili blíž k sobě a rozestupy mezi nimi se zmenšily. Taurové, Gaudové, Cruaidhové a Aquilonci. Žádné

pukliny, kromě těch, které Kern otevřel svým odstupem, když nechal jejich city a otázky bez odezvy. Stále stál na vzdálenost natažené paže, tu vzdálenost se nikdo neodvážil překročit, ale takový malý odstup přece pro něho nebyl ničím novým. Jako pro vyhnance, poté jako pro vůdce.

Jeho vlci. Zasloužili si mnohem víc.

Vše, co měli, byl on.

„V poušti," přerušil Nahuďr náhlé ticho, „může člověka přepadnout divoká bouře, která běsní na vzdálenost mnoha lig a její vítr zdvíhá všechen písek a přemisťuje ho z místa na místo. Ten větrem hnaný písek obrousí krajinu a všechno, co se mu dostane do cesty. Úplně všechno."

Jen několik bojovníků přikývlo, Kern viděl, jak si jeho lidé snaží představit takovou obrovskou písečnou bouři z Nahuďrových příběhů. Obtížná představa. Znovu zkontroloval západní obzor. Třeba to zas tak obtížná představa nebyla.

Pokrčil rameny. „Je to jako běžet ostřicí na těch vašich pláních, jenže v tomhle případě tráva řeže také do rukou, tváří a do očí."

Že by další důvod, proč si černý Shemita omotává šál kolem obličeje?

„Jak dokážete takovou bouři přežít?" zeptal se Kern. Shemita byl rozený vypravěč. Dokázal do svých příběhů každého vtáhnout, sám sebe v nich nevyzdvihoval.

„Jsou tři způsoby," začal černoch. „Mnozí co nejrychleji ujíždějí před létajícím pískem a modlí se k Anuovi" - oběma rukama se dotkl obočí - „aby našli úkryt, nebo do té doby, než bouře ztratí sílu. Jindy vyhrabeme v písku díru. Přikryjeme se pláštěm a znovu se modlíme k Anuovi" - opět ono uctivé gesto - „aby písek nad námi jen prolétl a nepohřbil nás zaživa."

Kern viděl, že už všechny zaujal. Exotická země. Hrozící nebezpečí. Všichni čekali, co bude dál a dívali se jeden na druhého.

Nakonec to nevydržel Ossian. „A ten třetí způsob?"

Shemita se zašklebil. Nebylo to nijak příjemné. „Říká se, že když si zakryjete oči a ruce a vjedete co nejrychleji přímo do bouře, vyjedete na druhé straně dřív, než si vás najde smrt.“

„A funguje to?“ zapochyboval Kern.

Pokrčení ramen. „Nikdo, o kom jsem slyšel, se nemodlil dost usilovně, aby to potom potvrdil.“

Chmurná vyhlídka. To většina Cimmeřanů dovedla ocenit. „Zítra tedy vjedeme do bouře,“ řekl Kern. Nahuďr se dotkl rukama hrudi, brady a obočí a pak uctivě pokývl Kernovi. „Zítra se tedy budu modlit. Velmi usilovně,“ dodal s úšklebkem.

Většina se zašklebila stejně. Byli připraveni postavit se bohům. Kern kývnutím poděkoval. „Takže můžeme vyrazit dolů. Ať Cailt Kamenná pěst ví, co nás čeká.“

Mnoho krve a umírání. Tentokrát Kern neviděl způsob, jak osud obelstít. Stejně jako při Nahuďrových písečných bouřích, neexistoval tu žádný jednoduchý trik. Žádná válečná lest nezastře pohled zlatých Grimnirových očí. Zvlášť teď, když věřili tomu, co říkal Torgvall a sám Kern cítil, že tomu tak doopravdy je. On sám je špion v ležení Cimmeřanů. Ač nedobrovolný, přece jen špion.

Kern už jednou zmařil Grimnirovy pečlivě vypracované plány, když se postavil před napřažený meč, aby znemožnil válku mezi Murroghy a klanem Lacheishů. Když bude třeba, udělá to znovu. Netvor není neporazitelný, přestože to tak snad vypadá...

Alespoň tomu věřil.

„Kerne?“ ozval se Daol a zamračil se, když uviděl jeho mdlý výraz. „Jdeme dolů?“

U Cromova máchajícího meče! Kern snad přece jenom měl nějaký trik v záloze. Sám Grimnir mu jej nabídl. Ale jeho cena může být velmi vysoká. Kern si nebyl jist, jestli chce takovou cenu zaplatit.

„Co bys dal?“ zeptal se Daola a poodstoupil, aby všechny viděl. Ptal se vlastně všech. „Co byste obětovali za zničení Netvora?“

Ticho. Byl to Reave, kdo za všechny odpověděl. „Žádná cena není dost vysoká.“ Všichni souhlasně pokyvovali.

To bude muset stačit. Víc než tohle jim říci nemohl. Musel odhadnout, kde má Grimnirova síla a schopnosti své hranice. Včetně jeho schopnosti vidět Kemovýma očima a slyšet jeho ušima. To byla Torgvallova slova. Neví, co vím já.

„Daole, Ossiane a Brigu. Vy tři poběžíte před námi. Najdete náčelníka Cailta a řeknete mu, co jsme viděli. Jeho vlastní předvoj to do setmění zjistí také, ale ať má co nejvíc času. Řekněte mu...“ ztišil hlas, „že Grimnir nás právě teď pozoruje. Míří přímo na nás.“

„Bude to chtít slyšet od tebe,“ poznamenal Ossian.

„Řekni mu přesně tohle,“ opáčil Kern. „A pak mu řekni, že i dál dobrovolně půjdeme jako předsunutá hlídka armády.“

„Vážně?“ vyhrkl Ossian.

„Jo. Poběžíme před první linií, severním směrem, jak předpokládaly jeho plány. Budu hned za vámi. A může mi tak dát poslední příkazy.“

Brig se zamračil. „Ale proč...“

„Prostě mi věřte.“ Moc dobře věděl, co je to nakonec může stát. „Přesně tohle mu řekni, a ať kostky padnou, jak padnou. Brigu. I ty bys tomu měl rozumět.“

Tomu, že se Kern pouští do hazardní hry. Vrhá kostky a v sázce není nic menšího než jejich životy. Zdálo se, že to válečníkovi došlo. On zřejmě také velice často nerozuměl. Ale přikývl. „Bude to těžké, dostat se před první linii.“

„To bude,“ souhlasil Kern. „Námitky?“ Zádně nebyly a Kern se rozesmál. Poprvé za několik dní. Bylo to příjemné. „Nikdy jsem neviděl tolik bojovmku. dychtivých následoval někoho na smrt.“ Pokusil se o trpký úsměv. Byl docela na místě. „Ale aspoň budu v dobré společnosti.“

Několik z nich přikývlo. Ossian a Gard se hořce usmáli. Starý Finn pokrčil rameny a zasmál se. „Tuhle zimu nás umřela spousta. Jen se nám ještě nechce padnout.“

Kern, ač trochu nerad, přikývl. Ta slova byla patrně až příliš pravdivá pro mnoho z jeho bojovníků. Ale nechtěl je opět zahanbovat tím, že by si nevážil jejich loajality a oběti. Stačilo, že jejich důvěru a oddanost považoval za samozřejmé, přestože sám neoplácel stejně.

„No, nejsme ještě úplně připraveni. Vyrazíme."

Sledoval, jak trojice vyběhla podle jeho příkazu. Shromáždil kolem sebe své zbývající vlky a pomalu vykročili, aby těm vepředu poskytli čas. Čerpal ze svých přátel sílu, kterou potřeboval k tomu, aby to všechno pochopil, i když zároveň věděl, že je nejspíš všechny zradil.

Sdílel toho s nimi tolik.

A přesto nesdílel všechno.

22

Kern nervózně sledoval oblačný příkrov, kierý se zvolna valil nad planinou, jako aquilonské vojsko pochodující v bitevním šiku. Mraky se nechovaly jako obvykle. Nepřirozeně roztahovaly svůj rubáš přes planinu, od přilehlých Černých hor až k Eiglophianským horám na severu. Slunce zapadalo daleko, daleko na západě nad Piktskou divočinou, takže obloha by zvolna měla tmavnout do hluboké, safírové modři. Ale náhle zde byly sloupy bouřkových mraků, rudočerných jako naběhlá podlitina, otřásající nebesy děsivým hromobitím a tepající zemi údery jasných blesků s nafialovělými okraji.

Rodící se bouře před sebou hnala větry, jež jako smyslů zbavené bičovaly pláně všemi směry. Nárazy přicházely hned ze severu, hned z jihu. Mezi jednotlivými nárazy se Kernovi bojovníci přikrčeně hnali kupředu, přímo do dalších poryvů, které jim hnaly do tváří prach, písek a trávu.

Někde za nimi se ozvalo vlčí zavytí. Volalo je zpět? Pohánělo kupředu? To Kern nedovedl určit. Jeho bojovníci si dál chránili oči dlaněmi, přivírali oči před září blesků a hnali se stále vpřed.

Vstříc první hordě Vanirů.

Nájezdníci běželi jen kousek před bouří. Více než dvacet mužů a žen, někteří svírali luky se založenými šípy, většina z nich máchala těžkými meči, nebo s nimi tloukli do štítů a kyrysů, aby podpořili svůj divoký bojový řev. Blížili se napříč pozvolným svahem.

S Kernovou smečkou se střetli v mělké, ploché úžlabině, která se rozkládala mezi návršími. Přibili je na místě záplavou šípů.

„To není dobrý," hekl Wallach Šedovous, když z boku narazil do Kerna a využil krytu jeho štítu. „Že je vidíme před hlavní Grimnirovou armádou."

Kern přikývl. Měl dojem, že mu hlava pukne bolestí, ale stále byl schopen uvažovat. Také mu bylo jasné, že pokud Grimnir už teď neovládá tak veliké oddíly, musí být jeho armáda mnohem větší než to, co viděl nad Conarchem.

Desagrena přiskočila k nim, pak Garret, Mogh a Gard Foehammer. Všichni třímali štíty, z Garretova už trčely dva šípy, a spolu s Kemovým je srazili k sobě, aby vytvořili improvizovanou předprseň. Byla to trochu nebezpečná taktika, neboť lučištníkům tak poskytovali větší cíl.

Gard vyhekl, když šíp sklouzl po okraji jeho štítu a zanechal na jeho předloktí krvavý šrám.

„Ke mně!" vykřikl Kern. „Štíty!"

Mnoho dalších už nebylo. Ossian, Danon, Starý Finn a Nahuďr. Ehmishův malý, okrouhlý štít tady nebyl skoro nic platný. Reave se přidal s dlouhým štítem, který ukořistil od dvojníka v Ledové bažině. Svůj dlouhý meč teď táhl za sebou.

To stačilo, aby dostatečně kryli sebe a své lučištníky, přikrčené za nimi. Hydallana, Daola, Briga a Aodha.

„Pohyb!" vykřikl Kern a pobízel své bojovníky. Mezerou mezi překrývajícími se štíty sledoval, co se děje před nimi. „Vpřed. Vpřed. Střílejte!"

Skupina se váhavě zastavila a počkali, až na každé straně vyskočí dvojice lučištníků. Tětivy zadrnčely. Kern viděl, jak se dva Vanirové zhroutili na zem a třetí se zapotácel, když se mu šíp zabodl do stehna.

Pak se znovu pod Kernovým vedením pohnuli kupředu. „Střílejte!"

Tentokrát jen jeden Vanir. Pěšák s mečem. Pak zase tři. Potom dva.

Daol se prodral těsně ke Kernovi. Ucho mu krvácelo v místě, kde hojen těsně minul vanirský šíp. „Kerne! Pořád se dívám dozadu. Asi jsme moc vpředu. Vidím jen..."

„Teď s tím neotravuj. Daole!"

Kern nechtěl slyšet. Sám se vlastně ani jednou neohlédl. Ať Grimnir věří tomu, čemu by Veliký hrůzovládce měl věřit. To byla část poslední služby, kterou jeho vlci možná prokážou Cimmerii.

„Ale když ne...“

„Střílejte!“ vykřikl Kern, přestože bylo ještě brzy. Daol a Hydallan minuli, ale Brig a Aodh našli své oběti mezi útočícími nájezdníky.

Počet útočníků se snížil téměř na polovinu. Jejich nápor ztratil na síle, takže když Kern za okamžik zavelel: „Vpřed!“ nebyli Vanirové schopni odolat přesile a divokosti jeho bojovníků.

Štíty se rozestoupily, bojovníci vyběhli a vpadli do řad Vanirů. Daolovi a Hydallanovi se podařilo posledními šípy zasáhnout do hrudi jednoho útočícího berserka a skolit ho. V Kernovi zapraštěly všechny kosti, když štítem zachytil úder seshora. Ukročil stranou a bodl... a znovu. Vnořil hrot svého krátkého meče do nájezdníkova boku, těsně za jeho kyrys.

Kudrnatý, zlatovlasý bojovník nebyl mezi Vaniry příliš obvyklým zjevem. Tenhle měl v sobě aesirskou krev. Stávalo se to. Jeho krev byla stejně rudá jako krev bojovníků z Vanaheimu. Tvář měl zkřivenou bolestí. Zapotácel se a ztěžka dopadl na zem. Kern přiskočil a probodl mu hrdlo. Pro jistotu.

I Vlčí muži kolem něho rozsévali zkázu. Gard Foehammer probodl svým kopím rusovlasého nájezdníka, z jehož kovové přilby trčely rohy na šířku ramen. Nahuďr s Wallachem srazili k zemi jiného, Nahuďr jej přitiskl štítem a Wallach mu prosekl hrdlo hrotem na ruce. Ossian a Finn dostali dalšího. Desa se sama postarala o jiného.

Oddíl Vanirů byl zmasakrován, čtyři nájezdníci se ještě hnali proti nim. Byla to přesila tři na jednoho.

Dva muži vzadu se obrátili na útěk.

Reave se rozběhl za nimi, svůj široký meč stále vláčel v jedné ruce. Danon a Desa také. Kern mávl na Valera, který jel v bezpečné vzdálenosti, a se zbytkem vlků se rozběhl za nimi.

Svah nebyl nijak prudký, bylo to sotva návrší, ale díky za ně. Jednou z výhod Cailtova včerejšího rozhodnutí opustit tábor a vyrazit na ostrý pochod bylo, že se z travnatých rovin dostali do trochu zvlněné krajiny. Nebylo to sice to, na co byli Kernovi lidé zvyklí; lesy s hustým podrostem, proláklinami a hřebeny, ale bylo to lepší než nic.

Ale rubáš mraků byl již velmi blízko, a to Kerna znepokojovalo. Pozdní odpoledne už bylo vystřídáno večerním šeráním; stíny bouřkových oblaků halily krajinu jako mrazivý závoj. Hrom už nepřipomínal vzdálené, dunivé kročeje, ale byl to děsivý rachot, jenž se neutuchající ozvěnou valil nad planinou. Dvakrát se zablesklo... ne, třikrát! Blesky zanechaly v Kernových očích obraz téměř totožný s fialovými plameny, které vyskakovaly na okrajích jeho zorného pole.

Uvědomil si, že na vrcholku návrší se každý z jeho bojovníků zastavil. První Reave. Ostatní hned za ním. Nikdo nespěchal být první na odvráceném svahu.

Kern sám byl už téměř nahoře, když Valerus těsně u něho prudce zastavil svého koně. Oř frkal a hrabal kopyty.

„Zleva jde silný oddíl," volal jezdec. „Ale není jich tolik, kolik bych chtěl. „Sledoval jsem je a jestli..."

„Nechci podrobnosti!" okřikl ho Kern. Stačilo mu vědět, že k nim míří nějací mužové. Cailt je tedy nenechal trčet vepředu jako návnadu. Aspoň tak tomu chtěl věřit.

Pak dosáhl návrší, vmáčkl se mezi Reavea a Daola a bylo mu hned jasné, že o to patrně nešlo.

Grimnirova armáda dorazila.

Musela čítat víc než půl tisícovky bojovníků! Hrnuli se pláněmi v ohromných uskupeních, z nichž každé by snadno zničilo menší vesnici. Přinejmenším jedna z těch hord by se mohla směle odvážit na tak opevněná místa, jakými byly Murrogh nebo Callaugh. Mnoho a mnoho bojovníků postupovalo v menších skupinkách nebo přebíhali mezi různými oddíly, jako kdyby nevěděli, kam se vrtnout. Jezdci na koních. Muži na hřbetech ohromných zvířat. Z předchozího setkání s

Grimnirem Kern věděl, že jsou to mamuti. Většina se pohybovala pěšky a kolem nich pobíhali váleční psi. Budou mezi nimi Ymirishově. Válečníci a čarodějové.

Viděl také několik tvorů velice připomínajících Grimnira. Ohromná shrbená zvířata šourající se kupředu s kyji, mohutnými válečnými sekyrami nebo palicemi. Jedno z nich zaklonilo hlavu a táhle, žalostně zavylo. Byl to zvuk, který patřil spíše na zasněžená úbočí hor než na roviny. Yetti. Museli je přivléci z černých nebo Eiglophianských hor.

A ve výšinách nad nimi brázdil vířící vzdušné proudy tvor, jehož už Kern viděl Lodurovýma očima na nebi nad Lacheishem. Drak. Řval, kroutil se a vzpínal, jako by bojoval s neviditelnými pouty.

Blesky bičovaly zemi a jejich hroty bodaly do postupující armády. Jako kdyby mraky kráčely na rozvětvených, žhnoucích nohách.

Kern ztěžka polkl, v ústech měl sucho a v krku pocit, jako by spolkl chomáč vlny. Jeho svaly se chvěly zadržovanou energií. Jeho krev pěnila voláním síly. Pokoušela ho, neboť jeho nepřítel byl teď velice blízko. Tlak byl tak veliký, že si Kern sevřel hlavu dlaněmi, aby se mu nerozskočila.

Bouřkové mraky se hnaly oblohou a vítr pohazoval jeho vlasy ze strany na stranu a rozevlával lem jeho pláště. Rozvázal uzel a nechal plášť spadnout na zem. Vytáhl krvavé kopí, které nesl v pokrývkách zabalené v kusu látky a zasunul si je dozadu za široký opasek. Přikrývky hodil na plášť. Nechal si jen váček s plackou a sušeným masem, měch na vodu a zbraně. Stál pod naběhlým, zčernalým nebem jen v drátěné košili, kiltu a kamaších, jen s tím, co potřeboval k boji. Ti, kteří ještě nebyli připraveni, učinili totéž.

O kus stranou se veliká skupina nájezdníků stočila k návrší, na němž čekal Kern se svými lidmi. Tentokrát to nebyla žádná předsunutá hlídka, se kterou by si snadno poradili. Vanirů bylo přinejmenším osmdesát. -

„To je ono," řekl tak, že to ostatní sotva slyšeli.

Udělal krok vpřed. Pak další. Reave kráčel po jeho levici. Daol šel vpravo. Drželi krok s Kernem. Ten zvedal nohy a dupal. Štít držel před sebou, meč bezpečně skloněný stranou, hnal se zoufale proti řadám Vanirů, připraven prodat svůj život co nejdráž.

Jeho smečka běžela v rojnici s ním.

V temných zákoutích Kernova podvědomí vzplály plameny ymirishské krve, duněly mu v uších, rozdmýchávány jeho zoufalstvím a rozhodností. Kern z nich čerpal sílu. Nechal ji proudit do svalů, když se soustředil na běh, sevření meče a sledování blížících se zástupů nepřátel. Zdráhal se dát temnotě volný průchod bez ohledu na to, co se stane.

Jen ať víří jeho krví a myslí. Neodpoví na její volání.

Nechť kletba zemře spolu s ním. Dvě stě kroků. Sto.

Vzdálenost se zmenšovala a kolem začaly dopadat šípy. Jeden sklouzl Reaveovi po štítu a zasáhl jej do nadloktí, ale bojovník uháněl dál. Další zasáhl Mogha do stehna. Válečník ztratil rytmus kroku a svalil se na zem. Nechali ho za sebou.

Dva se zabodly do Kernova štítu. Zbavil se jich jedním máchnutím mečem.

Kern nechal svah za sebou a hnal se v čele své smečky vpřed. Valerus držel svého koně v poklusu a s odstupem je následoval. Čelní oddíly Grimnirovy armády se valily proti nim. Válečníci mávali meči a z jejich úst zněl divoký, nenávistný řev.

Jeden nebo dva se zapotáceli a padli, když si Daolovy a Brigovy šípy našly v těsném šiku své oběti. Vzápětí další dva. Pak čtyři... pět!

Zpoza návrší, daleko, daleko po levé straně, vyjel na rovinu tucet cimmeřanských jezdců. Jezdci svírali stehny koně bez sedel, tyčili se vysoko nad jejich hřbety a rozsévali rychlou smrt. Za nimi zněl pokřik sevřeného oddílu bojovníků, ženoucích se na bitevní pole. Nebylo jich o mnoho víc než šedesát, včetně jezdců možná osmdesát.

Bojovníci, na které Valerus Kerna upozorňoval, útočili bez slitování. Odlákali pozornost Vanirů od tak malé hrozby, jakou představovala

Kernova smečka, a zakousli se do jejich řad. Meče se míhaly vzduchem, muži krváceli a umírali.

Útočníci se otočili. Šípy dopadaly mezi jízdu a srazily dva... tři jezdce ze sedel. Pod čtvrtým padl kůň. Jezdci zmateně hnali své koně sem a tam podél nepřátelské linie. Přesto dál pokračovali ve střelbě.

„Kerne?“ vykřikl Valerus a zdvihl kopí nad hlavu.

Kern odpověděl zamáváním. „Vpřed!“

Valerus pobídl patami koně, aquilonský válečný oř nechal za sebou útočící smečku a hnal se k ochabující jízdě. Valerus letěl jako blesk, kopí napřažené a hnal je do útoku.

V mžiku byl u nich a prorazil řady Vanirů. Ostatní jezdci ho následovali ani ne tři koňské délky za ním. Valerus probodl jednoho válečníka, pak druhého, nakonec o třetího zlomil kopí. Vzápětí už se oháněl těžkým mečem a klestil si cestu do středu. Cimmeřané už také odhodili luky a chopili se mečů. Než si prosekali cestu středem do týla oddílu, pobili přinejmenším dvanáct mužů. Jich samotných zůstala polovina.

Čtyři. Mezi nimi Valerus.

Ale podařilo se jim rozdrtit dříve silného nepřítele, vnést do jeho řad zmatek a zbylí bojovníci nevěděli, kterým směrem uprchnout. Jestli ke zhruba šedesátce mužů, kteří si svými meči klestili cestu od křídla ke zbytku jízdy, nebo k hrstce otrhanců, kteří se v předchozím zmatku přiblížili a teď jejich meče zvonily o ocel a drtily lebky.

„Crom!“ vykřikl Kern. Skopl mrtvého nepřítele z hrotu meče a přes ruku sekl do štítu druhého. „Crom!“

Nevolal boha Cimmeřanů. Ne kvůli síle nebo obratnosti. Crom už dávno udělal pro Cimmeřany všechno, co mohl - co se dalo: dal jim sílu, chytrost a schopnost přijímat životní výzvy. Ale protože temná síla v něm vřela a táhla ho blíž a blíž k okraji, kde už nebude schopen vzdorovat, nenapadlo Kerna nic lepšího, k čemu se přimknout.

Bude bojovat za stvořitele Cimmeřanů a vzdorovat Ymirovi až do samotného konce.

U Croma a krve jeho matky, to přísahá!

Lodur přiměl větry, aby se sevřely kolem něho. Ostré nárazy vzduly jeho plášť a bílá medvědí kožešina se roztáhla jako křídla. Smál se k nebesům.

Spolu s dalšími třemi čaroději, kráčejícími bitevním polem, se pohyboval v zadních řadách a ovládal ohromnou bouři. Poměřoval svou sílu s její. Chvěl se pod údery vzdorujícího hromobití, které sráželo prosté muže na kolena.

Zvolil si jednoho z těch slabých Vanirů, který padl právě před ním, a fialově zářící blesk znovu udeřil.

Zasáhl bezmocného muže ze strany do hlavy, projel jeho tělem a vnořil se do země. Zanechal na jeho kůži mělkou spálenou brázdu, uvařil mu mozek a zastavil srdce.

Lodur překročil mrtvolu, aniž věnoval jediný pohled jejímu znetvořenému obličeji. V krku cítil silný ostrý pach spáleného masa. Ale stejně silný byl i příval čerstvé síly, který ho zahřál a jenž vypustil zpět do bouře, která zavyla uspokojením. Byla to zásoba nespoutané síly, jíž se čarodějové živili, přeměňovali ji a vysílali, když potřebovali.

Lodur více než ostatní, jak se ukázalo. Neměl jinou volbu, neboť netvor na nebi se vzpíral jeho vůli, chtěl se osvobodit, zabíjet a žrát. Chtěl - víc než co jiného - udeřit na Ymirishe, který jej zotročil.

Drak. Nebeský lovec. Tak mocný tvor ovládaný jeho vůlí. Grimnir může posilovat svou nadvládu nad netvory severu a horských úbočí. Mamuti, šavlozubí tygři a yettiové, kteří mohli být považováni za vzdálené příbuzné Ymirishů, ale pro Lodura nebyli ničím jiným než divokými zvířaty.

Jemu tak připadly větší výzvy. A větší sláva, jakmile bude vítězství jejich a Cimmerie bude ležet před nimi, napospas severským hordám, jež z ní budou týt po mnoho příštích let. Jako z vypasené ovce.

I když ta ovce má zuby. Na to se nesmělo zapomínat. Zvlášť, když Cailtova předsunutá hlídka udeřila ze severu, přesně jak Grimnir

předpověděl. Proto teď Lodur mířil na východní křídlo. Proto Grimnir roztahoval své početné hordy do stran, aby obklíčil a zardousil tu „Velikou armádu“.

„Bude to Veliký lov.“ Když se Grimnir rozesmál, většině uší to neznělo libě. Jeho smích v sobě nesl příslib bolesti, utrpení a krve. Lodur si jej ale vychutnával. „Cailt Kamenná pěst bude litovat. I když jen krátce, protože nebude žít příliš dlouho.“

Toho Cailta Kamennou pěst také nechá Grimnirovi. Přestože Lacheishova urážka byla dosud čerstvá, nezabýval se jí ve chvíli, kdy se objevil jeho skutečný nepřítel. To si nemohl nechat ujít žádný čaroděj, a jen málokterý Ymirish. Tu chuť Ymirova čistého ledu, zkaženého kožovitou pachutí cimmeřanské krve. Grimnir označil onoho zkaženého stejně bezpečně, jako potomek Ymirův byl označen po svém dlouhém pádu po úbčí útesů nad Conarchem. Nikoli fyzicky, jako Grimnirovy viditelné jizvy, ale všichni teď věděli o svém falešném bratru.

Kern byl zde.

A Lodur se vydal na jeho lov.

Musí jít vpřed. Vpřed, kde hluk bitvy a první krve lákal všechny Vaniry, jako psy přitahují zbytky od stolu. Podle zvuků, které k němu teď doléhaly, zmatek a bolestivé výkřiky, neznamenala první potyčka veliké vítězství. Zatím ne.

Grimnir chtěl vyčkávat, i když už ne příliš dlouho. Někteří muži se samozřejmě okamžité vrhli do boje a Ymirishové je nechali. Ti krvežízniví, chtiví nájezdníci se nedali ovládat. Už tak bylo dost obtížné držet na uzdě většinu ostatních, podřídit je Grimnirovým příkazům a připravit je na nemilosrdný útok proti Cimmeřanům. Ale podařilo se. Ba co víc, stačí přesunout se ještě zhruba o půl ligy, a bude dokonáno.

Proto se v následujícím okamžiku Lodur zapotácel a téměř upadl, když jeden z jeho bratrů čarodějů v duchu vykřikl. Lodur cítil bolest svého bratra a zradu, když jedna z jisker, jež se vznášely v jeho podvědomí, náhle prudce, bíle vzplála a pak zhasnula.

Nebylo třeba mít v sobě krev Ymirishň, aby každý slyšel Grimnirův divoký řev. Nesl se nad pláněmi. Vztek smíšený s bolestí.

Pak následovaly rozkazy zesílené bouří, jako hromový hlas samotného Ymira. „Otoč se! Vpadli nám do zad! Otoč se a zabíjej!“

Z jihu? Lodur nebyl příliš daleko od Grimnira, který držel střed jejich šiků, takže viděl Velikého, kráčejícího s obrovskou válečnou palicí v jedné a sekyrou v druhé ruce. Byl o polovinu vyšší než urostlý muž, mával zbraněmi nad hlavou a svolával divokost bouře na Cailtovu hlavu a jeho cimmeřanské psy.

Ale pak Grimnir zaváhal a blesky bušily do země kolem něho a zanechávaly na ní sklovité jizvy. Nebyl si zcela jistý.

Potřeboval sledovat bitvu. Tomu Lodur rozuměl, a proto se hnal vpřed, obklopen svými muži a ženami. Trvalo jim nějakou chvíli, než přeběhli táhlý svah, ale pak to uviděl na vlastní oči.

Dole a daleko vpředu oddíl Cimmeřanů napadl jednu z větších skupin Vanirů. Boj se už odehrával na poměrně velikém území a tucty bojovníků se oháněly meči, kopími, sekyrami a palicemi. Bylo těžké určit, kolik jich je. Lodur odhadoval jejich počet na čtyřicet až šedesát mužů a žen... a několik koní...

A vlci!

Ano. byli tam. Horké zachvění přeběhlo Lodurovi po zádech, když pohlédl na bitevní pole a už věděl, že má Kerna konečně nadosah.

Ale ne Velikou armádu Cailta Kamenné pěsti. Ani zdaleka tu nebyly síly celé Cimmerie. Oklamali ho! Lodur slyšel Grimnirův šílený řev. V tu chvíli věděl, že většina Cailtovy Veliké armády udeřila na týl opačného křídla. Tohle mělo jen odlákat pozornost.

Pokud ano, bylo na Lodurovi, aby se s tím vypořádal teď, když se objevil Kern. Mezi zjitřenými emocemi a vzteklými myšlenkami, které jeho mysl zasypávaly jako rozsypané drahokamy, nedokázal rozeznat, kdo z nich je jeho falešným bratrem. Ale Kern byl zde, nikoli na jihu.

„Jen ho musíme najít mezi těmi jeho parchanty,“ sotva zašeptal. „Jeden po druhém.“

Mávnutím poslal své muže vpřed. Prudce trhl za imaginární řetěz a z výšky mu odpověděl nenávistný skřek, „čeká tě hostina,“ přikázal a poslal draka vpřed na jeho vzdutých, blanitých křídlech.

„Všechny je zab.“

23

Ehmish dosud nikdy neviděl tolik prolité krve a smrti na jednom místě. Překvapilo ho to.

Zdálo se, že boj je po několik posledních měsíců jeho životem. Pokud smečka právě nebojovala, léčila si rány nebo se připravovala na další střetnutí. Ale tyto chvíle násilí nebyly ve skutečnosti příliš časté a trvaly jen krátce. Vlčí muži žili své životy především během dlouhých pochodů mezi bitvami. To byly ty chvíle, kdy se milenci scházeli, nebo oplakávali. Rodila se přátelství. To byl čas opravdových obětí, kdy jeden nehleděl na své zdraví či život v zájmu dobra družiny, nebo kráčel na hraně mezi ctí a povinností.

A to byl čas, kdy se z chlapců doopravdy stávali muži.

Ale na tohle ho nepřipravilo nic, co až dosud v boji zažil. Ehmish přišel o bitvu nad Conarchem, a vyprávění nemohlo mít váhu zážitku. Divoké výkřiky a úpění umírajících mužů, práskání blesků a řinčení kovu o kov, to všechno najednou dunělo Ehmishovi hlavou, než dokázal rozlišit alespoň některé zvuky bitvy. Přišlo to bez varování!

Dokázal jen pevně stát, bodnout mečem nebo odvrátit ránu malým okrouhlým štítem na paži. Jeho zamlžená, ochromená mysl se vzmohla jen na automatické reakce.

Nedokázal jej vytrhnout ani uši rvoucí, hladový a nenávistný jekot.

Zezadu jej udeřila ohromná tíha a on se svalil jak dlouhý tak široký. Stihl jen sklonit meč stranou tak, aby sám nedopadl na jeho čepel. V ústech cítil krev a písek. Slyšel dusot nespočetného množství nohou.

A cítil nárazy vzduchu vířeného blanitými křídly, když dvojice vytrčených spárů minula jen na délku paže místo, kde ještě před okamžikem stál. S námahou otočil hlavu, aby viděl pokračování drakova

vzdušného útoku. Ten o kus dál popadl dva jiné muže a s křídly tepajícími vzduch s nimi stoupal vzhůru.

„Drž hlavu dole, chlapče, nebo o ni přijdeš.“

Gard Foehammer uviděl přibíhajícího Vanira, skulil se z Ehmishe a ještě ze země probodl nájezdníkovi břicho.

Ehmish odněkud vylovil vzpomínku, že Gard už dříve přišel o své kopí, když je vrazil do oka huňatého mamuta. Na hrudi měl dvě dlouhé, mělké rány, jednu hlubokou na vnější straně stehna a rozervanou nohavici.

„Já ne... nemo...“

„Bojová slepota. Když přestaneš myslet, přestaneš dávat pozor. Když už nedáváš pozor, Ehmishi, mysli aspoň na nás, co si pozor dáváme, a zůstaň naživu!“

Vypadalo to, že se hned tak nevzpamatuje, ale Gardova příkrá slova rozehnala otupující mlhu, která mu zahalila mysl. Zvedl se ze země. Gard a Garret Klípec byli u něho a odráželi nájezdníky, dotírající ze dvou stran. Mogh se staral o třetí stranu. Taur měl také roztrženou nohavici v místě, kde dostal zásah šípem, část dříku odlomil, ale zbytek stále trčel z krvácejícího zranění.

Ehmishův stříbrem vykládaný meč na něho byl stále trochu těžký, přestože si už začínal zvykat. Gard podrazil nohy Vanirovi, který dopadl Ehmishovi k nohám. Jedno razantní seknutí, a mužova hlava se odkutálela stranou. Vystříkla horká krev a Ehmishův kilt a boty se zbarvily do ruda.

Ještě jedno nadechnutí. Ještě jedno ohlédnutí. Stále bojovali na severním okraji, mnohem západněji, než by chtěli. Všechny čtyři sem zanesl pohyb bojujících stran. Všech šest! Poblíž zahlédl Ossiana a Desagrenu, bojující bok po boku proti Ymirishovi.

„A ostatní?“

Kerna ani další neviděl od jejich posledního pokusu setkat se s Cailtem Kamennou pěstí, který držel poměrně pevné postavení na jihu.

Ale každý pokus skončil tím, že Vanirové proti nim vyráželi ve stále větším počtu a zatlačovali je dále na sever a na západ.

Jak už je to dlouho? Půl měchu vody. Sotva tak na kousek sušeného masa z váčku u pasu.

„Kern a Daol?“

„Nikdo z nich tu není,“ odpověděl Mogh. „Mrtví, nebo kdoví kde.“

Ehmish nevěřil, že by Kern mohl být mrtev. Ten muž byl nezničitelný, přestože mnohokrát riskoval. Divoce se rozhlédl, aby jim našel cestu ze zuřícího boje.

Náhle jej téměř oslepil úder rozvětveného blesku, který sjel do země ani ne co by kamenem dohodil od něho. Ehmish se okamžitě vrhl na zem, aby se vyhnul očekávané ráně mečem. Rychle mrkal, aby rozehnal mžitky před očima.

Uviděl rozmazaný obrys blížícího se muže. Velikého muže.

Obrovského muže.

Grimnir, byla jeho první myšlenka. Ta velikost. Ta zvířecí tvář zkřivená zvířeckým vztekem. Ale Grimnir nebyl porostlý šedobílou kožešinou a rozhodně by si jako zbraň nevybral dubovou větev. Už věděl, co to je. Lidé z údolí tyto tvory znali, neboť čas od času je hlad donutil sestoupit z horských uboci.

„Yetti!“ vykřikl Ehmish a vrhl se vpřed. Zvedl vysoko svůj malý štít, tak aby jej dostal mezi Gardova záda a horskou nestvůru.

Když zachytil drtivý úder, uslyšel prasknutí lámaných kostí. Náraz jej odhodil na Garda, který upadl na zem. Ehmishovo varování alespoň poskytlo Gardovi čas otočit se a chránit se štítem.

Mogh mezitím pomáhal Ossianovi a Dese dorazit Ymirishe. Společnými silami jej povalili na zem a široce mu proťali hrdlo. Teď se Mogh snažil rychle dostat zpět, ale byl příliš daleko. Příliš pozdě. „Ehmishi!“

Ehmish, zmatený bolestí, se překulil, aby se vyhnul kyji. Ten udeřil přímo do místa, kde měl ještě před okamžikem hlavu. Když se ale svou zraněnou paží uhodil o zem, málem omdlel. Skučel a vrčel, bo-

joval s houstnoucí tmou a prokousával si cestu zpět k životu. Odmítal padnout a zemřít. Chtěl se přinejmenším postavit smrti jako muž, jímž se stal právě díky smečce.

Jenže teď to nebyl on, kdo vrčel a skučel.

Když se mu zase vrátil zrak, viděl, že se před ním krčí vlk. Ohromný. Veliký jako... Bílá noha! Ať ho Crom zatratí, jestli před Ehmishe právě neskočil Kernův vlk a nedonutil yettiho ustoupit o několik kroků. Yetti, jako tvor z hor, dobře věděl, jak je takové zvíře nebezpečné. Váhal, a Ehmish se mu nedivil. Vlk byl téměř stejně tak těžký jako on a jeho zuby byly jako dýky.

Konec vyčkávání. Hvízdl první šíp a zabodl se do yettiho hrudi. Ten zařval vztekem a bolestí. Druhý a třetí se mu zaryly do paže a netvor upustil svůj dubový kyj. Když se další dva zabodly kreatuře do břicha, předklonila se, vlk se na ni vrhl, zaryl jí čelisti do svalnatého krku, strhl ji na zem a v jeho ocelovém sevření z ní začal unikat život.

Pak vlk náhle odskočil a začal přecházet sem a tam, jako kdyby se ocitl v pasti.

Ehmish se nedíval za sebe. Nemyslel na to, když se díval smrti do tváře a vlk se zde náhle objevil jako jeho ochránce. Ale teď si uvědomil, že vlk by nikdy nevběhl na bitevní pole ze své vlastní vůle. Na to měl dost rozumu. Musel k tomu být přinucen...

„Jsi v pořádku, chlapče?“

Lidé by mu už konečně měli přestat říkat „chlapče“.

Ale ten hlas! Ten znal. V tu chvíli by mu mohla říkat jakkoli, a rozhodně by jí neodsekl.

Ehmish se otočil a zraněnou paži si tiskl k hrudi. Díval se vzhůru na ženu stojící vedle Garda Foehammera, tucet lučištníků, kteří je obklopovali, a půl stovky mužů za nimi. Byla bledá, pod očima měla tmavé kruhy a vypadalo to, že se každou chvíli zhroutí. Byla právě tak krásná, jak si Ehmish vždy myslel.

„Kde je Kern Vlčí oko?“ zeptala se.

Ros-Crana a její západní armáda konečně dorazili!

Starý Finn byl první padlý z Kernových vlků.

Bitva, roztažená mezi posledními vzdorujícími skupinami na severu a Cailtovým prudkým útokem na jihu, ztrácela na urputnosti - zhruba uprostřed, mezi jižním a severním okrajem, to vypadalo, že bouře polevuje a větry je nebičují tak zuřivě. Tady Vanirové a těch několik Ymirishů, proti nimž zaútočili, nedokázali zdaleka sebrat všechny své síly.

To Kernovi a Reaveovi dovolilo útočit. Byli s nimi také Starý Finn a Nahuďr, Daol opodál. Víc jich nebylo. Kern své muže ztratil ve zmatku boje. Zbyli mu jen tihle.

Ale ovládali boj ve skupině, zatímco nájezdníci bojovali jen sami za sebe. Ve čtyřech zahnali šestici Vanirů pod pozvolný svah, na jehož vrchol se, kryt trávou, vyplazil Daol a zaujal postavení jako lovec na posedu. Lukostřelec posledními třemi šípy dostal dva Vaniry a jejich válečného psa, který zachytil jeho pach a s chňapajícími čelistmi se hnal přímo k němu.

Reave, který konečně odhodil svůj těžký vysoký štít, se rozmáchl širokým mečem nad hlavou a uťal dalšímu nájezdníkovi paži. Gejzír horké krve zalil Kernovu tvář právě ve chvíli, kdy proklál hruď dalšího muže. Pálila ho v očích a na rtech cítil její slanou chuť. Ucouvl, aby udělal místo Hydallanovi, který si vyměňoval řincivé údery s dalším.

Otřel si oči dlaní a rozmazal si krev po obličeji jako lupičskou masku. Sotva udělal krok, když Starý Finn utržil prudkou ránu do kolene od muže, jehož Reave zanechal svíjejícího se na zemi, aby mohl běžet na pomoc Hydallanovi.

Noha se mu podlomila a klesl na jedno koleno.

Poslední Vanir snadno odklonil meč vedený nejistou paží.

Pak svůj meč zabodl na délku paže do Finnovy hrudi.

Kern se vrhl kupředu, ale bylo pozdě. Příliš pozdě. Udeřil muže svým štítem do paže a zasypal ho ranami do krku, ramen a hrudi. Tla-

čil ho s rozšklebenými ranami od Starého Finna, jako kdyby tím krutým zabíjením mohl vrátit starci život.

Chtěl zraňovat a zabíjet.

A ničit.

V jeho krvi se opět ozvala síla a temnota se zachvěla. Cítil, jak jím síla proudí a očišťuje ho od vyčerpání z dlouhé krvavé bitvy. Volal nebesa na pomoc. A v podvědomí slyšel Grimnirův nenávistný řev.

Kdyby nepřestal zatínat meč do mrtvého těla, byl by to patrně konec Kernova odporu, jímž odolával náporu síly. Zabodával do něho meč i ve chvíli, kdy z nebe sjel rozvětvený blesk a udeřil do těla, jako kdyby se sami bohové rozhodli, že poslední úder bude patřit jim.

Cromův hrom jej odhodil stranou.

„Kerne!“ Hydallan a Daol byli okamžitě u něho a s nimi překvapivě i Nahuďr.

Kern cítil, jak mu ve spáncích buší srdce a slyšel řev zpěněné krve. V ústech cítil chuť krve, ale nevěděl, komu patří. Cítil se stejně, jako když ho tloukli na podlaze Moragova stanu. Když otevřel oči, celé jeho zorné pole zaplňovaly fialové plameny, přes něž viděl jen nejasné obrysy.

Daol, který stál nejhlíž, se pln bolesti odpotácel. „Cromovy kletby,“ zaklel Hydallan.

Nahuďr přitiskl Kernovi dlaň na oči. „Tohle jsou tvoji přátelé, Kerne. Bojuj s tím!“

„Uchopit,“ zamumlal Kern, když si uvědomil, že se mu síla vymyká. „Podržet. Potlačit.“ Několikrát se zhluboka nadechl a odstrčil Nahuďrovu ruku.

Zase viděl normálně. Až na poskakující fialové tečky na okraji zorného pole.

Zase sílu ovládal. Zatím.

Daol si tiskl ruce ke spánkům a oči měl pevně zavřené. Kern vedle se rychle posadil. „Bolí to?“

„Jako by se mi měla hlava rozskočit. A oči mám jako v ohni.“ Daol měl zjevně potíže s hledáním vhodných slov. „Těžko to vysvětlit.“

„Moc dobře vím, jaké to je. Zkus otevřít oči.“

Když je otevřel, byly zarudlé a slzely, ale viděl. Pohlédl na Kerna. V jeho tváři se zračilo něco jako pochopení. „Ymirish,“ řekl. Nebylo to obvinění - Kern si nebyl jist, jestli by je přijal - ale prosté konstatování skutečnosti. „Skoro se to stalo už té noci s Culem, co?“ Počkal, až Kern přikývne. „Měl jsem to tušit.“

„Měl jsem ti to říct.“ Pak se ale zadíval za Daola. „Zatraceně.“

Starý Finn ležel na zádech a z hrudi mu stále trčel meč. Oči měl dokořán. Aodh klečel vedle něho, jako kdyby chtěl ještě něco udělat. Reave s Nahuďrem zabili ještě jednoho nájezdníka a rychle se vrátili.

„Vanirové,“ řekl Reave, zabodl meč do země a opřel se o masivní zarážku jílce. „Ženou se sem.“

Kern přikývl. Podešel k Finnovi, vytrhl meč z jeho hrudi a zahodil jej. Daol také udělal několik kroků vpřed.

„Je to moje vina, Kerne. Měl jsem ještě šíp, ale zastřelil jsem s ním toho zatraceného psa. Viděl jsem přibíhat Aodha a Nahuďra. Věděl jsem, že nájezdníky pobijete a myslel jsem... Myslel jsem...“

Kern položil příteli ruku na rameno a zavrtěl hlavou. „Udělal jsi, co jsi považoval za nejlepší. Starý Finn také.“ Sehnul se a zatlačil starci oči. Aodh našel Finnův široký meč, položil jej na starcovo křehké tělo a sevřel mu ruce na jílci. „Zemřel dobře.“ To byla jedna z největších poct, kterou lze vzdát padlému bojovníkovi.

„Kerne,“ ozval se Reave ohlížející se přes rameno, „Vanirové se blíží.“

„Jo, Reave. Já tě slyším.“

Odšoural se několik kroků výše do svahu. Jen tak daleko, aby obhlédl nejbližší okolí. Uviděl dvojici válečných psů, strhávajících bojovníka. A skupinku Vanirů, ženoucích se za kulhajícím koněm s vyčerpaným jezdcem. Kůň byl bez sedla. Nebyl to Valerus.

Také viděl prchajícího Ymirishe, jehož hnalo půl tuctu mužů, jimž se podařilo prorazit řady Vanirů na severu. Blesky bušily kolem nich. Jednoho z nich zasáhl fialovobílý výboj do zad a srazil ho k zemi. Přesto neměl Ymirish žádnou šanci.

Dostihli ho. Strhli k zemi a rozsekali na kousky.

A teď je uviděl i Kern. Dvacet... třicet bojovníků běžících jejich směrem. Vanirové. Díky jejich rohatým přilbám je bylo možné rozeznat na víc než sto kroků. Dokonce i v šeru bouře. S odstupem se za nimi hnalo přinejmenším dalších padesát. Mávali meči nad hlavami a vzduchem se nesl jejich válečný pokřik.

„Nějakej plán?“ zeptal se Reave. Jeho hlas zněl unaveně. Když někde v bitevní vřavě ztratil Desu, s neúnavnou zuřivostí kosil každého Vanira, který se mu dostal do cesty. Příliš mu to ale nepomáhalo.

Kern našel svůj meč a pak i štít. Pak se na svahu zeširoka rozkročil. Nic víc nemohl dělat. Grimnir byl příliš daleko. Mezi ním a Netvorem bylo příliš mnoho nepřátel. Se šesti muži nemohl prorazit. Zvlášť když se za první skupinou žene ještě větší horda.

Ale přesto přikývl. „Vezmeme jich s sebou, kolik jen půjde.“

Reave se usmál. Zuby měl od krve a také jednu tvář měl celou rudou. „Moc dobrej plán,“ souhlasil a postavil se vedle Kerna.

Pak Nahuďr. Aodh. Také Hydallan vykročil do svahu. Ale Daol ne. Díval se směrem, z něhož se k nim blížili Vanirové. Váhal. Jako by nevěřil svým očím.

A uším.

„Nejsem si jistý...“ začal, ale pak vítězně zamával mečem nad hlavou. „Poslouchejte!“

Kern si nebyl jistý, co vlastně má poslouchat. Přes řinčení mečů, řev bouře a dunění hromu slyšel jen křik bojujících a umírajících mužů a vzdálené vytí bojového pokřiku. Vytí?

Hydallan se také zastavil. Ale namísto, aby se ohlédl, pokývl za ně. „Kerne.“

Kern se ohlédl. I ostatní. A uviděli vlka - jejich vlka - skákajícího po svahu, ani ne ve vzdálenosti hodu kamenem. Když doběhl na vrchol, chodil chvilku sem a tam a pak se zadíval dolů, jako kdyby odsud řídil celou bitvu. Dokonce i v mdlém světle Kern viděl, že zvíře má srst slepenou potem a krví. Ovšem ne svou vlastní, zdálo se. Zlaté vlčí oči v šeru plály a mířily přímo na Kerna. Zvíře pak zaklonilo hlavu a zavylo.

Následoval dlouhý okamžik ticha a pak na zavytí odpověděly hlasy od severu.

„To mě vykuchejte, jestli tam taky neslyším toho kluka," poznamenal Hydallan. Ještě stále se neohlédl.

„A Desu!" vykřikl Reave a uchopil meč.

Jestli opravdu patřili k té hordě ženoucí Vaniry, našli přinejmenším dalších padesát přátel. „Tak uvidíme," řekl Kern spíš pro sebe. Ještě nebyl připraven ulehnout a zemřít. Zatím ještě ne.

Mezi ním a odpovědí bylo nějakých třicet Vanirů. Nestáli ani za úvahu. Bílá noha za ním znovu zavyl.

Kern si pomyslel, že by to sám lépe neřekl.

Ros-Crana hnala svou armádu bouří k východu až na samé hranici možností. Přesto si nebyla jista, že dorazí včas.

Když viděla blesky lepající zemi z naběhlých oblaků, jako kdyby samotné nebe bojovalo s krajinou, věděla to už s určitostí. Chybělo jim ještě několik lig.

„Začalo to," řekla Tesákovi. Slyšeli to i Carrak s Dahrem, kteří také stáli poblíž.

„Jo. A my se můžeme jen dohadovat, kde nás potřebují." Těžce oddychoval. Celodenní běh ho hodně vyčerpal. Nebyl už mladík. „A kdy."

Ale Ros-Crana dovedla číst stopy a znamení jako každý jiný. Podle stop, které se všechny sbíhaly k místu hlavního útoku na východě, měli určitou představu o velikosti Grimnirových hord. Položila dlaň

na jílec svého nového meče. Na to, jak byla zbraň vyvážená a lehká, jí posledních několik lig připadala velice těžká. Ale teď z toho doteku čerpala novou sílu. Olízla si štiplavý pot ze rtů.

„Kde bude tam, kam dorazíme. A kdy bude, jakmile dorazíme. Potřebují nás, a to stačí."

Ale zkušenosti starého válečníka se nedaly jen tak pominout. „Já poběžím k severnímu okraji těch blesků. Carrak půjde se mnou. Ty, Dahre, vezmi třicet mužů a následuj Sláina Tesáka. Obejděte je z jihu. Pokud myslíš, že to bude lepší, napadněte je rovnou zezadu."

„Sejdeme se někde uprostřed?" zeptal se Tesák.

Jako plán to nevypadalo špatně. Ros-Crana shromáždila své bojovníky a dala se do běhu.

Opět běželi. Tasené meče vlhké krví Vanirů, kteří měli tu smůlu, že se vynořili na hřbetu návrší v nevhodnou chvíli. Její severozápadní armáda byla zde; pozdě, ale přece. Tesák a Dahr byli nedaleko. Podle toho, co říkal Gard Foehammer, potřebuje tenhle Cailt Kamenná pěst jejich pomoc. Jestli mají mít šanci zadupat Grimnira do země a prohnat meč jeho černým, ledovým srdcem, potřebují na bitevním poli každého, kdo udrží meč.

Počkali jen tak dlouho, aby Gard mohl srovnat Ehmishovu zlomenou paži a přivázat ji řemenem ke zlomenému ratišti kopí. Pak rázně vyrazili. Mladík držel krok, přestože ho to očividně stálo mnoho sil. A když se před nimi mihnul kličkující Kernův vlk, byl to Ehmish, kdo jako první zavyl.

Ne, to nebylo vlčí za vytí. Bylo to Kernovo volání. Bylo to lepší než jakýkoli bojový pokřik. Vysoké, táhlé vytí se neslo nad planinou a muselo se dostat ke Kernovým uším, pokud ještě žil.

Jako noční přízraky se její lidé vrhali do nejtěžších bojů na severním okraji bitevního pole. Překvapilo by ji, kdyby z původní téměř stovky bojovníků, podle Ossiana, zbyly více než dva tři tucty. Byla to krvavá práce, zahnat Vaniry na útěk a pronásledovat je bez ohledu na pekelné

blesky dopadající kolem nich a smrt, která se občas s jekotem snášela na blanitých křídlech z oblohy.

Když drak podruhé přelétl nad jejími oddíly, vracel se do výšin se dvěma bojovníky. Každého svíral jedním mocným pařátem.

Byli to Callaughové. Dva z jejích soukmenovců, kteří již nikdy nespatří mlhy žlebu Callaugh.

Zmocnil se jí vztek, který se změnil v bezmeznou zuřivost, když viděla, jak netvor zakroužil a pak prostě pustil svíjející se těla. Ta se po krátkém letu roztříštila na pláni.

Drak na doširoka rozepjatých křídel vystoupal o něco výše, když těsně za ním rozrazil oblohu blesk a málem srazil netvora k zemi. Zařval a v prudkém klesání opět zaútočil na její oddíly.

Hněv jí vlil sílu do paží, když obouruč zdvihla meč nad hlavu. Meč z modrého železa se matně zaleskl pod temným příkrovem bouře.

„Chceš čerstvý maso?“ zakřičela k nebi a vyběhla z bezpečí zástupů. „Další krev? Další život?“

Drak zařval, pozměnil směr a zamířil přímo na ni, jako kdyby přijímal její výzvu. Ros-Crana běžela podél hrany nízkého návrší. Skvělý cíl.

„Vem si mě!“ Vyskočila co nejvýše a do švihnutí mečem vložila veškerou sílu.

Čepel zpěvavě zasvištěla a matně zablýskla. Zasáhla svalnatý spár těsně před tím, než ji mohl drak uchopit přímo ve vzduchu. Vytryskla krev a drak instinktivně přitáhl nohy k tělu.

Ros-Crana nezaváhala a svůj útok načasovala téměř přesně.

Téměř.

Krvavý pahýl ji přece jenom zasáhl a díky rychlosti, s níž se na ni drak řítil, prudce odlétla stranou. Svět se roztočil, temná obloha a zem se před jejíma očima střídaly v divokém kolotoči.

Jen náhodou se jí podařilo dopadnout na nohy. Byl to příliš tvrdý a prudký dopad, než aby zůstala stát, ale podařilo se jí stočit do kotoulu,

který ztlumil nejhorší náraz. Z levého boku, kam ji zasáhl netvorův spár, jí vystřelovala ostrá bolest.

Svůj meč ovšem neztratila. Několik jejích bojovníků se zastavilo, vyděšeni jejím počínáním a užaslí nad tím, že přežila. Ehmish zíral s otevřenou pusou. Ostatní jen zamávali meči nad hlavou. I když i oni zpomalili.

Drak mizel v dálce, až se ztratil v temném příkrovu mraků. Tentokrát řval bolestí.

„Na co tu čekáme?“ vykřikla a belhala se vpřed. Snažila se nemyslet na bolest naraženého boku a možná i několika zlomených kostí. Proběhla podél řad svých bojovníků do přední linie. „Na Vaniry, na Ymirishe, na Grimnira!“

„Na Grimnira!“ odpověděli její bojovníci. A ozvala se další zavytí. Ne všechna pocházela od Kernových bojovníků.

Zepředu se neslo opravdové vlčí vytí. Dlouhé, vyzývavé vytí, které mohlo pocházet jedině z hrdla Kernova vlka. Ehmish a Desa, kteří mu odpověděli, vzápětí napřáhli paže.

Ukazovali na půltucet mužů, kteří sbíhali z nedalekého svahu přímo mezi prchající Vaniry.

A ten vepředu nebyl samozřejmě nikdo jiný než Kern Vlčí oko. Kern se svou hrstkou útočil proti pětinásobné přesile!

„Zatracenej, sobeckej chlap!“ Ros-Crana se neobtěžovala porovnávat svůj nedávný šílený útok s Kernovým bezhlavým výpadem. Ten její alespoň celkem vyšel. Kdežto on se žene do záhuby ve chvíli, kdy je pomoc na dosah.

Ale v tu chvíli první z Vanirů narazil do Kernovy první linie a - u Cromova daru! - doslova odletěl zpět.

Kdyby to neviděla na vlastní oči... Inu dnešek je opravdu dnem síly a hrdinských skutků. Jako rozvodněný říční proud naráží na balvan, tak se oddíl Vanirů tříštil o sevřenou skupinu Kernových bojovníků. Několik jich padlo a už nevstali. Přísahala by, že dva prostě vylétli do vzduchu a dopadli zpět mezi nájezdníky. Skupina zaváhala a zastavila

se, zadní řady se rozpadly, mnozí se snažili obejít tu nedobytnou pevnost těl.

Meče teď řinčely o meče, o štíty a občas se zakusovaly do masa. Pod tlakem těl padl nejméně jeden z Kernovy skupinky. Pak druhý.

Zbývající čtveřice se postavila zády k sobě a bránila se rojícím se Vanirům. Ros-Cranini bojovníci jim vzápětí přinesli trochu úlevy, když konečně udeřili na zadní řady útočníků.

Čepele se míhaly vzduchem a dopadaly, Ros-Cranin ostrý meč zpíval, když odrazil útočníkův meč, přerazil ho a další ranou sťal nájezdníkovi hlavu.

Ros-Crana si razila cestu vpřed mezi Gardem Foehammerem a Desagrenou a dalšího nájezdníka srazila zezadu. Její společníci udělali totéž. Vanirové teď prchali do všech stran. Jednu chvíli bojovali o život, a vzápětí tu její oddíl stál, všichni pokrytí krví a ztěžka oddechující, a jen několik z nich se rozběhlo za prchajícími nájezdníky.

Kulhající Kern vystoupil vpřed, kamaše měl ztmavlé krví a nad levým okem se mu táhla rozšklebená rána. Byl unavený a zničený, přesto se mu oči vyzývavě leskly, stejně jako tehdy v Cal-laughu.

„Co tě zdrželo?“ zeptal se jen.

„Z Callaughu je to dlouhá cesta.“

„Pravda. Ale je dobře, že jsi tu s námi.“

Když se Kern otočil ke svým zraněným, Ros-Crana uviděla, že stále nese krvavé kopí. Měl ho na zádech, zastrčené za opaskem, a zdálo se, že na ně úplně zapomněl. S mečem v jedné a štítem v druhé ruce prohlížel své dva raněné.

Hydallan utržil ošklivou ránu pres žebra. Ale přežije to. Aodhova pravačka byla zřejmě proseknutá až na kost. Reave mu paži nad ranou stáhl pevným koženým řemínkem.

Kern ke každému z nich na chvíli poklekl a promluvil s nimi několik slov. Když přikývli, vstal a otočil se k ní.

„Ušlechtilý meč?“ zeptal se.

Ale byl to Ehmish, který potřásl hlavou a odpověděl za ni. „Tomu bys nevěřil, Kerne.“

Pokrčil rameny. Jeho hlas byl chladný, ale zlaté oči plály svým vlastním vnitřním ohněm. „Pořád máme před sebou Grimnira. Říkám vám, že teď se nesmíme zastavit. Nezáleží na tom, kdo při tom padne, nebo co proti nám Hrůzovládce nakonec postaví. Tvoji válečníci to břímě musejí nést.“

Ros-Crana se pousmála. Měla za sebou příliš dlouhou cestu, než aby teď zůstala někde na konci. Nic míň od něho nečekala. „Budeme ti hlídat záda,“ prohlásila. „Když nic jiného, bude to dobrý konec.“

„Hodný příběhu u ohně,“ poznamenal Nahuďr a otřel krev z hrotu scimitaru.

„Nebo písně,“ doplnil Kern. „Písně vítězství, nebo písně o smrti. Je čas zjistit, která z nich to bude.

Skoncujme to. Jednou provždy.“

24

„To je zlé," zašeptal Lodur. Šlehající a zoufale vyjící větry uchopily jeho slova a rozprášily je v bouři ještě dřív, než dospěla k jeho uším. Dávno před tím, než se mohla dostat k Vanirům, kteří se podle Grimnirových příkazů rozbíhali všemi směry. Válečníci posilovali prořídlé řady nebo vyráželi do rychlých útoků, aby Grimnir mohl za nimi vyslat zbylé yetti, poslední oddíl kopiníků či posledního mamuta.

Blížil se konec všeho.

„Je to zlé, moc zlé," řekl znovu.

Vanirové ho snad neslyšeli, ale Grimnir ano. Když nejinak, určitě prostřednictvím spojení, které udržoval se všemi Ymirishi. Kráčel ve středu své armády a ona kráčela s ním, jako by řízena jeho nezdolnou vůlí. Veliký se otočil a varovně zavrčel: „Dávej si pozor na jazyk, nebo o něj přijdeš."

A Netvor dál sledoval cimmeřanskou Velikou armádu, aby jí zlomil vaz. A dál zjišťoval, že je to těžší, než by kdokoli předpokládal.

Lodur se nebál o svůj život. Ne teď, když Grimnir potřeboval své dva zbývající čaroděje víc než kdykoli předtím. Nedával to však nijak najevo, neboť nedokázal zcela setřást pochyby, jež ho pronásledovaly celou cestu od severních linií, kde mohlo být zajištěno vítězství a ten zkažený už mohl být mrtev. Vybavoval si, jak blízko už byl. To řinčení oceli o ocel. Divoký křik válečníků, těch bojujících i umírajících. Proradnost a hněv. Vychutnával si tu chvíli a na jazyku cítil její sladkou, přesladkou chuť.

O to všechno přišel v jediném okamžiku, když pustil ze zřetele celou bitvu a soustředil se jen na hledání Kerna.

Přišlo to tak náhle, že sotva vyvázl životem. Na poli již nezbylo dost síly, kterou by mohl vysát a soustředit ji proti zvratu osudu, neboť všechno již bylo vrženo proti Cailtovi Kamenné pěsti a cimmeřanské Velké armádě.

Když se vracel podél zadních linií, aby se přidal ke Grimnirově výpadu, vyslal oddíl bojovníků proti směru postupu Cimmeřanů. Když to selhalo, udeřil proti nim z nebes blesky a smrtí na blanitých křídlech. Dělal, co mohl.

Nakonec se vrátil a podal zprávu o svém neúspěchu bez ohledu na to, do jaké hanby se tím uvrhl a jak ohrozil všechny Grimnirovy plány.

Uvědomoval si Grimnir, jak tenká je teď hranice mezi porážkou a vítězstvím?

Dost možná ne. Když kráčel po zemi zbrocené krví a překračoval množství těl padlých nepřátel, zdálo se, že mu všechno vychází. Ve vzduchu se vznášel sytý pach smrti. Pach krve, vnitřností a výkalů. Spálená těla a štiplavý odér, který po sobě zanechávaly blesky. Hlína smíšená s krví se mu lepila na boty a lnula k lemu jeho pláště. Samá dobrá znamení.

Tady ležela těla Hoathů. Murroghy poznával podle pevných čelistí. Mrtvoly Lacheishů měly vyholené spánky a Gallové své typické uzly vlasů na temeni.

Pak ale Lodur zakopl o tělo ženy a všiml si hrubých rysů klanu Callaugh. Dokonce i tady! Na jižním okraji bitevního pole!

Ve skutečnosti se Grimnirovy záměry kazily ve všech ohledech. Příchod západních klanů ze dvou směrů, namísto jen z jednoho. Klany Lacheish a Murrogh se před tažením na planinu neoslabily ve vzájemných bojích na život a na smrt. A Gallové! Kdo mohl předvídat, že sestoupí z hor v takovém počtu a podpoří své věčné rivaly Hoathy?

Ohromná armáda, kterou Grimnir svolal, by si se dvěma z těch tří neblahých okolností jistě poradila. Tolik velkých klanů rozdrtil tak, že

se už na žádný odpor nezmohly. To by vydalo celou Cimmerii napospas Grimnirovi.

Ale takhle...

Lodur se plížil za liniemi, sledován posledním Grimnirovým šavlozubým tygrem, jako kdyby veliká kočka stopovala svou kořist někde v severních pustinách. Naslouchal bolestnému skučení nebes, když hrom rozerval oblohu. Muže ze zadních vojů vrhl vpřed, aby činem potlačil pochybnosti a strach, jež mohly odvést jeho pozornost, teď, v předvečer jejich konečného vítězství.

Grimnir stále držel střed a nemilosrdně, krok za krokem, zatlačoval Cailta Kamennou pěst k jedné ze stolových hor na planině. Na to nesměl Lodur zapomínat. Veliký vojevůdce už byl napůl oslepen čarami druhého čaroděje, šílel bolestí a dělal chyby, které stály životy. To by mohlo stačit. Společně pak, potomek Ymirova Prvorozeného a jeho největší, nejspolehlivější čaroděj, zatlačí Cailta na pískovcové srázy hory a uštědří mu porážku, z níž se už nevzpamatuje. Ani příchod čerstvých bojovníků, ani to bezvýznamné vítězství, jehož Kern dosáhl na severu, nezvrátí výsledek bitvy.

Stane se, jak Veliký předpověděl.

Musí se tak stát!

Spílal nebesům, vykřičel své zklamání do bouře a snažil se jednou provždy zahnat své pochyby.

Třebaže na pláni leželo více těl Vanirů než Cimmeřanů. Ale jestliže měli zpočátku takovou výhodu, neudělá s tím nic ani příchod západních klanů.

Třebaže plamen dalšího ymirishského čaroděje uhasl v krvi při zoufalém pokusu Cailta Kamenné pěsti a toho Sláina Tesáka zastavit Grimnirův postup.

Byla pravda, že situace se tak stala pro dva zbývající čaroděje zoufalou. Museli dál ovládat bouři, udržovat tu zásobu síly, protože ji stále ještě mohli potřebovat. Teď to vyžadovalo mnohem větší osobní úsilí, nebo obětování dalších Vanirů. Ale dokážou to. Dokážou.

Třebaže právě teď ztrácel vládu nad drakem, jehož až. dosud držel pevně na uzdě. Obluda řvala, kroužila mezi oblaky a odmítala lovit. Už se nasytila a neměla potřebu zabíjet jen pro potěšení ze zabíjení. Lodurovi se dařilo k tomu nějaký čas draka nutit, ale ta callaughská žena ho tím svým zatraceným zpívajícím mečem zranila tak, že odmítal další příkazy. Zatím.

Možná byl měl dát drakovi volnost. Nechat ho, ať odletí zpět do svého brlohu v horách, kde si ho může najít, když bude třeba. Měl to zřejmě udělat už dřív, neboť naléhavě potřeboval udržet bouři v plné síle a šetřit jejich poslední výhodu pro zajištění vítězství. Ale vzdát se něčeho tak cenného jen kvůli jednomu zranění... to bolelo.

„Ne!“

Lodur odmítal nechat se vláčet okolnostmi a vrhl k zemi blesky. Tři fialové výboje vzaly náhodně život třem Vanirům a také jednomu z jeho bratrů válečníků. Uchvátil výtrysk síly, zkoncentroval jej ve své mysli a vyslal ke Grimnirovi a také zpět do bouře. Proud pravé síly ubral také něco z jeho vlastních sil.

Musel udělat cokoli, aby si udržel vládu nad bouří. Ještě chvíli.

Ymirishova smrt Grimnira rozlítila. Jeho zlaté oči plály a škleb zkřivil jeho už tak odpornou tvář. Pak ovšem přišel příval síly od Ymirishe, Grimnir se zapotácel, oči vytřeštěné dábelskou rozkoší, a jeho strakatá kůže na okamžik ztmavla. Zdvihl své těžké zbraně vysoko nad hlavu a zařval k nebesům. Jeho hlas se nesl pod nebeskou klenbou jak pravý hlas Ymirův. Vychutnával sílu a nový plán.

„Znovu!“ přikázal a vnutil Lodurovi svou vůli, dokud spojení bylo ještě silné. A blesky opět kráčely po pláni.

Tentokrát pro svého pána zemřeli dva Ymirishové. Spojení zbytnělo a Grimnir, jako ohromná hranice, plál aureolou síly. Ani příkrov bouře, ani zapadající slunce, které se klonilo níž a níž k západnímu obzoru, nedokázaly stvořit takovou temnotu, která by byla s to potlačit jeho sílu. Teď k sobě povolal Lodura a společné shromáždili zadní voje a

střed Grimnirovy armády. Několik stovek mužů a žen. Vaniry a Ymirishe.

„VPŘED!“ zavelel Grimnir.

Jeho nejtišší zašeptání mělo sílu padesáti hrdel, když vrhl své nejlepší proti Cailtovi Kamenné pěsti a vojevůdcům tolika skvělých cimmeřanských klanů.

I Lodur se smál, neboť sám načerpal dostatek síly. Zesílil své duševní spojení s drakem, setřásl únavu. A ještě něco. Opět cítil krevní pouto vázající ho se všemi Ymirishi, a ucítil Kerna.

Jenž byl právě nablízku a rychle se blížil.

Neuvědomoval si, že běží vstříc vlastní smrti.

Když se obloha roztrhla, Kern a Ros-Crana se bok po boku probojovávali zadní vanirskou hlídkou.

Byli to tvrdí chlapíci s válečnými sekyrami a těžkými meči, vedení Ymirishem, jehož zlaté oči se fanaticky leskly. Ale při přesile skoro tři na jednoho Cimmeřané připomínali vlky útočící na obrovského medvěda. Míhali se kolem nepřátel a boj se rozdrobil do tuctu menších šarvátek.

Ros-Crana bojovala proti Ymirishovi s širokým mečem a její čepel zvonila vysokým, jasným tónem. Kern přiskočil a přikrčený čekal, kdy se Ymirish odkryje, aby nechal jeho krev vytrysknout na zarudlou zem.

V tu chvíli ucítil, jako už dříve, jak ho zaplavuje temnota. Tohle už zažil. Uskočil dozadu a srazil Ros-Cranu. Padla na záda, z dosahu širokého meče, když fialový blesk sjel z oblohy, zasáhl bojovníka a odmrštil jej, jako by to byla dětská hadrová panenka.

Válečník zůstal ležet a odněkud zepředu se ozval Grimnirův řev, plný zloby a rozkoše zároveň.

Zápach spáleného masa a ozonu štípal Kerna do očí. V ústech cítil krev. Odplivl si.

„Rychle dál!“ nařídil, znovu získal rovnováhu a táhl Ros-Cranu s sebou.

Viděl Reavea a Nahuďra, kteří prorazili slábnoucí řady Vanirů. Pak Daol, Desa, Ossian, Ehmish a Gard. A Bílá noha! Vlk ztracený na bojišti dělal to jediné, co znal: běžel se svou smečkou. Každou chvíli se ohlížel do strany a vyl, jako kdyby varoval Kerna, že se řítí do nebezpečí.

Jako kdyby to Kern nevěděl. Neviděl, že by Garret Klípec nebo Mogh vyvázli z poslední potyčky.

„Ať se jim nic nestane,“ zašeptal.

„Jak jsi věděl o tom blesku?“ snažila se Ros-Crana překřičet hluk boje, vytí větru a vlka.

„Už jsem to zažil.“ Rád by to nechal být, ale věděl, že nemůže. „Vzduch byl cítit podobně. Myslel jsem, že ten blesk paří mně.“

„Blesk málokdy udeří dvakrát.“

„Tomu nevěř. Ne dnes.“

Čím více postupovali k jihu, tím se vrchy zdvíhaly příkřeji a tím častěji naráželi na skalní výchozy. Také zde bylo více těl, jak Vanirů, tak klanových bojovníků. Kern jednou málem upadl, když přebíhal louku plnou mrtvol a spálené, doutnající trávy. Cítil, jak ho pálí nohy. Stíny šeptaly a hloučily se stále blíž. Vytvářely v jeho mysli obraz Grimnira řvoucího k nebesům, obklopeného aurou síly.

A v jeho stínu kráčel další muž, ymirishský čaroděj, kolem něhož větry vířily se silou tornáda. Tam byl Grimnir!

„Tudy!“ Kern se otočil a následoval ozvěnu síly. Ukázal svým krátkým mečem trochu na východ, k dlouhému stínu nedaleké stolové hory, a vedl své oddíly vlků a Callaughů poněkud stranou od původního směru.

„Jak to můžeš vědět?“

Na to se nedalo odpovědět. I kdyby chtěl, jak dokáže pes vysvětlit svůj úžasný Čich nebo orel svůj skvělý zrak někomu téměř slepému? Bylo to něco víc, než bylo možné vědět nebo vycítit. Instinkt.

Magie.

Kern tu myšlenku zahnal. Nebylo to tak těžké, protože vzápětí narazili na půltucet Vanirů, procházejících mezi nedávno pobitými klanovými bojovníky. Zranění byla čerstvá a strašlivá, mnoha trupům chyběly údy a měly hluboce rozťaté hrudníky. Přesto Vanirové rychle chodili od jednoho k druhému a bodali je do prsou nebo hrdel. Pro jistotu.

Kern a Ros-Crana srazili každý jednoho, aniž by vůbec zpomalili. Hnali se na špici štěkající vlčí smečky, vstříc konci světa.

Tak to alespoň vypadalo. Konec pláně. Země před nimi, dosud rovná či mírně klesající, se náhle propadla. Pak nic, jen příkrý sráz, jako by se na planině otevřela sama nicota. Zdálo se, že se zezdola nese třeskot zbraní a křik umírajících mužů. Dolů však nedohlédli.

Nakonec se ukázalo, že je to jen krátký, i když velmi prudký svah.

Když skočili dolů, prolétli vzduchem vzdálenost asi tak na výšku dospělého muže, než dopadli na vlastní svah. Ten klesal do jakési prolákliny, která se táhla přinejmenším celou ligu a končila U pískovcových stěn stolové hory. A zde, na celé širé rovině, spolu bojovali a umírali válečníci. Několik stovek Vanirů, poháněných svými ymirishskými pány. A odhadem téměř tolik cimmeřanských bojovníků. I když se to mohlo zdát obtížné, Kern je dokázal rozlišit podle toho, že klanoví bojovníci útočili, doráželi nebo ustupovali podle toho, jak bylo potřeba, zatímco Vanirové proti nim jen vyráželi znovu a znovu a zatlačovali Cimmeřany bez ohledu na ztráty.

Kern to všechno zaznamenal jedním pohledem. Natáhl krok, jak běžel dolů svahem, a řady jeho bojovníků se roztahovaly, aby se připravily k útoku.

Zablesklo se a Kern musel zamrkat, aby rozehnal mžitky před očima. Opět cítil přicházející blesk a záplavu síly, provázející další zmařený život. V jeho hlavě bušila temná síla a volala po osvobození. V poslední době se ozývala příliš často. Nebylo možné potlačovat ji navždy.

Alespoň na čas, jak doufal.

Když armáda Cimmeřanů uviděla Kerna, přivádějícího tolik potřebné posily, zaznělo z jejích řad radostné volání. Mezi Kernovými lidmi a armádou nebylo sice mnoho seveřanů, ale ti přesto narychlo zformovali obranu. Jeden lučištník, který pečlivě sesbíral množství šípů, je teď vypouštěl jeden za druhým.

Kern zvedl štít a snažil se nenechat se jím rozptylovat. Rychle hledal místo, kde by jeho bojovníci byli nejvíce potřeba. Zdálo se, že všude.

Totemová kopí, ověšená klanovými znaky, byla porůznu zabodnuta po celém bitevním poli. Zatočený beraní roh Lacheishů byl přímo před Kernem. Troubení vanirských rohů, pobízejících k útoku, se mísilo s žalostným vytím Bílé nohy a skřekem draka, který v prudkém náletu prohrábl svými spáry skupinu cimmeřanských válečníků.

Kern také napočítal několik jezdců na koních bez sedel, kteří se právě obraceli na otevřené pláni a chystali se k novému útoku. Jen jeden jezdec měl drátěnou košili a jeho kovová zbroj barvy tmavé šedi byla světlejší než plátování z tvrzené kůže, jež měli na sobě jeho spolubojovníci.

Takže Valerus nakonec prorazil!

„Kerne!“ zařval mu Daol do ucha a ukázal kousek vedle zástavy Lacheishů.

Vítr jim hnal do očí chomáče trávy, písek a drobný štěrk. Kern v tu chvíli přes slzy příliš dobře neviděl, ale nebylo pochyb, co lovec svým ostřížím zrakem spatřil jako první.

Grimnir!

Netvor byl tady. Stál uprostřed bitevního pole, zářil svou vlastní silou, oháněl se válečnou sekyrou a palicí a tyčil se nad ostatními jako bůh nad smrtelníky. Byl o polovinu vyšší než urostlý muž, jeho pevné svaly se napínaly pod Šedou skvrnitou kůží barvy starého rozměklého sněhu a jeho oči žhnuly jasným plamenem, když se jeho řev nesl vzhůru k nebesům.

Kern zpomalil natolik, aby stihl odhadnout poměr sil mezi posilami a zadními Grimnirovými řadami. Opět mu začaly slzet oči. Cítil, jak se temnota uvnitř něho chvěje, jako vždy, když byl v ohrožení. V tu chvíli uviděl Lodura, ymirishského čaroděje. Kern toho bělovlasého muže neviděl od Tauru. Od té doby zhubl - byl téměř vyzáblý. Ale poznal ho. A co víc, sám Lodur nebyl překvapen tím, že ho vidí. Také ho poznal.

Stál kousek za Grimnirem, obklopen svou vanirskou stráží. A mezi Kernem a první řadou strážných byl široký (a rozmáčený) pruh země.

Žádný Ymirish.

Jen sotva desítka Vanirů.

Pak mu hlavou prolétla prudká bolest a on cítil, že se vedle něho něco velice rychle a brutálně pohybuje.

Měl sotva čas připravit se na náraz. Drsně ho to srazilo na zem, drápy se mu zaryly do zad a čelisti s dlouhými tesáky sklaply necelou šířku dlaně od jeho hrdla.

Byla to jedna z těch Grimnirových bílých koček. Severský šavlozubý tygr.

Jeho dech páchl čerstvým masem a Kern ani nemusel příliš hádat, jaké maso to bylo. Drápy, ostré jako dýky, tepaly jeho nohy a hruď.

Nakonec ho zachránila jen lehká ruka, vytrénovaná krátkým mečem. Stále jej svíral, když tygr udeřil, a teď se mu podařilo dostat čepel mezi svůj krk a chňapající čelisti. Když se zvíře zakouslo do čepele, Kern trhl a rozťal mu jednu stranu mordy.

Zvíře uskočilo. Kern se odkulil na druhou stranu a napadlo ho, jak si ho na travnaté rovině mohl nevšimnout?

Ale jakmile se začal zvedat a chystal se do střehu, začala se iluze rozpadat. Země kolem něho se zavlnila, a jako kdyby se vynořili z klidné jezerní hladiny, uviděl ukryté Vaniry, skryté stejným temným kouzlem, jež zneviditelnilo tygra. Halily je bouřné větry, jimž se oko samo raději vyhnulo.

Past! A jeho i Ros-Cranini bojovníci se ženou přímo do ní.

„Pozor! Vanirové!“ vykřikl. Sotva měl čas na něco jiného, protože zároveň se snažil objevit šavlozubého tygra dřív, než znovu udeří ze zálohy.

Ale toho už držel ve smrtícím sevření Kernův vlk.

Když se Bílá noha dostal za Kernem a ostatními až sem, musel také skočit ze srázu a pak běžet dolů do prolákliny. Určitě poznal tygří pach. Bojoval s tygry už dřív a věděl, že představují nebezpečí, se kterým je třeba ihned se vypořádat. Bílá noha svými silnými čelistmi svíral tygrovo hrdlo a cloumal jím, aby mu zabránil použít ostré drápy, dokud nezdechl.

Díky Kernovu varování teď klam prohlédli všichni. Několik bojovníků se bohužel dostalo tak blízko k Vanirům, že vzápětí klesli s proseknutými hrdly nebo meči v zádech.

Ostatní alespoň stačili včas zdvihnout štíty a sevřít meče. Okamžitě se rozpoutal lítý boj. Reaveův meč opsal táhlý oblouk, ochránil tak Daola a Nahuďra a zmařil jeden útok ze zálohy. Ehmishe, který byl kvůli své zlomené ruce snadnou kořistí, napadli dva nájezdníci, ale Gard mu přispěchal na pomoc.

Desa a Ossian pod náporem ustoupili a snažili se nájezdníky obejít z druhé strany.

Garret zmizel.

Ros-Crana a jeden z jejích bojovníků se vrhli na tři nájezdníky, a všichni v mžiku leželi na zemi. Široký meč se zaleskl na vrcholu oblouku a prudce dopadl. Vystříkl gejzír krve.

Někdo z té hromady už nikdy nevstane.

Kern běžel ze zadních řad své smečky jak nejrychleji dovedl. Jeho vlci a Ros-Cranini bojovníci se probojovávali vpřed krok za krokem. To už nebyl otevřený boj, ale úporná snaha dostat se blíž k Lodurovi. Nebo Grimnirovi, který sekal a rozbíjel všechno, co proti němu Cimmeřané vrhali.

Netvor už dostal zásah kopím do břicha. Protože ho to ani nezpomalilo, nenamáhal se je vytrhnout. Přihnal se murroghský jezdec a mrštil

druhé kopí. Grimnir je odrazil a válečnou sekyrou rozpoltil zvířeti hlavu.

Druhý úder těžkou zbraní přesekl jezdce vedví. Válečná palice divoce vířila a tříštila lebky a drtila kosti.

Tak si Grimnir klestil cestu největší bitevní vřavou přímo k hustě sešikovaným totemovým kopím, jako by se chystal jedním máchnutím zahubit všechny vojevůdce.

Opravdu se chystal.

Kern se probíjel kupředu, oháněl se krátkým mečem a štítem odrážel prudké rány, mířící na jeho obličej. Svolával své muže, své vlky. Hnal je vpřed. Řady se pohnuly, a zastavily. Roztáhly se do šíře a znovu se pohnuly. Kern teď nemohl být za Ros-Cranou dál než pár okamžiků. A na vzdálenost hodu kamenem za Grimnirem.

Ale v každém případě už mohlo být příliš pozdě.

Ne! Nedošel až sem, přes polovinu Cimmerie a zase zpáky, přes hory i planinu Hoath, aby teď skončil. Když před sebou viděl své nepřátele, oslavující zmar a smrt, jež způsobili, jeho hněv se vrátil. Žhnul v něm tak, jako to necítil - doopravdy necítil - od onoho dne na břehu jezera, kdy jej přemohl.

I později se v něm chvěla temná síla, ale už nikdy to nebyla taková slepá zuřivost, jakou zakusil v Gaudu, pak v přítomnosti náčelníka Cula a poté znovu v Gorramu. Touha bojovat a prolévat krev. Neúnavné volání jeho ymirishského dědictví. Magie, s níž nechtěl mít nic společného, přestože k němu patřila stejně jako jeho cimmeřanská krev a víra. Co ale zvítězí?

To nevěděl. Urputně postupoval kupředu a v uších mu bušila krev. Jak se usilovně snažil, cítil v hlavě tep vlastního srdce.

Snažil se ukrást trochu času mezi jednotlivými údery, když se vše kolem něho zpomalilo.

Ros-Crana se vymotala ze změti údů a mečů. Krvácela, stála na nejistých nohách, ale svůj temný, zpívající meč držela ve střehu a sbírala poslední síly.

Reave proklál svým ohromným mečem jednoho z Vanirů, ale vzápětí byl sražen na zem dvěma dalšími. Daol a Nahuďr se mu vrhli na pomoc, ale narazili na dalšího zuřivého berserka.

Lodur stál opodál zuřícího boje. Napájen bouří, žhnul svou vlastní silou. Trhl za drakova pouta, a netvor na obloze se stočil k dalšímu útoku.

A Grimnir! Hrůzovládce, jehož hromový řev se rozléhal nad celým bitevním polem. Sám Nesmrtelný, dědic ledových obrů, zhouba Cimmerie. Hnal se vpřed a zpod bosých nohou mu odletovaly jiskry, jeho zbraně se míhaly už téměř na dosah od skupinky bojovníků, v níž byli i Cailt Kamenná pěst, Cul, Loht, Jaryyd, Hogann a Sláine Tesák.

Kern už začal pomýšlet na záchranu svých přátel bez ohledu na to, co si slíbili. I když věděl, že nemůže být u Grimnira včas.

Nebyl by, nebýt dvou mužů, kteří skočili před netvora.

Jeden vnořil svůj rychlý meč do Grimnirova boku. Přesně mezi žebra.

Druhý se, s povědomým stylem a lehkostí starého bojovníka, přesmykl dozadu a snažil se netvorovi přeseknout podkolenní šlachy, zatímco jeho ruka s hrotem několikrát ťala do Grimnirova boku.

Jeho muži!

Brig Dřevec a Wallach Šedovous!

Po několik dlouhých okamžiků a půl tuctu kroků Kern doufal, že se Reave vymaní ze změti těl a mečů. A zdálo se, že Ros-Crana si vede dobře, neboť se oháněla svým temným mečem a krátce po sobě srazila k zemi dva muže. Boj ji zcela pohlcoval. Ale nemohla vidět třetího bojovníka, který proklouzl po její slepé straně.

Všechna jeho rozhodnutí vzala za své.

Stále ještě deset nebo dvanáct kroků daleko, Keni zdvihl meč a hodil. Vložil do hodu všechnu svoji sílu. Všechno. Hněv. Poslední zbytky odporu a nadějí. Bolest za odchodem Ashuly a Starého Finna. City, které po dvě noci této zimy sdílel s Maevou.

Otevřel zábrany, které tak pečlivě - tak tvrdošíjně - držel tolik týdnů a měsíců proti přívalům temně síly.

Volal nebesa, aby sestoupila. Neviditelným dotekem vedl svou paži a pak rotující meč.

Blesk zasáhl meč přesně v okamžiku, kdy se vnořil do Lodurova břicha, čepel dlouhá jako paže svítila jasně fialově uvnitř oslnivé záře dlouhotrvajícího výboje, který obalil čaroděje tak, jako jantar obaluje hmyz. Na planinu udeřil hrom, odmrštil Vaniry i Cimmeřany a některé srazil k zemi. Prudké nárazy větru rozevlály Kernovy vlasy barvy námrazy a jeho vytí rvalo uši.

A Grimnir se otočil a jeho zlaté oči plály hrůzou, jež se odrážela v Lodurově tváři, neboť oba věděli, co to znamená.

Temné zrození nového ymirishského čaroděje.

Temnota zahalila Kernův zrak a on dál poslepu běžel šerou krajinou. Mezi dvěma údery srdce ho zaplavilo teplo. To nebyl ten falešný příslib, jenž mu kdysi podstrčil hněv. Opravdový žár! Vypučel z hloubi, když ta drobná, chladná jiskřička uvnitř něho se poprvé probudila k životu. Dar jeho severského dědictví.

A pak znovu, když se jeho mysl otevřela bouři.

Kern instinktivně pochopil, co Lodur a ostatní udělali, aby vytvořili bouři a udrželi ji nad planinou. Jak ji krmili a jak z ní čerpali sílu, když bylo potřeba. Spojeni proudící silou a společnou krví, Kern cítil, jak Lodur zápolí uvnitř blesku, spílá bouři, jeho sevření slábne a věděl, že teď jim může moc nad bouří vyrvat. Ve chvíli svého zrození byl mnohem mocnější, než kdy v budoucnu bude.

Cítil, že ho obklopuje životní síla jeho bojovníků. Reave a Daol byli nejblíž, dalších pět útočilo proti Vanirům. Proskočili jeho myslí jako malé, třepetavé louče temnou nocí.

Někde v podvědomí také cítil nespoutané sršení; to byl osamělý vlk Bílá noha. Věděl, že stačí kývnout, a může zvíře zcela podrobit své vůli.

Tři další vepředu. Valerus, Wallach Šedovous a Brig. Wallachova pochodeň byla jen slabým odleskem těch ostatních. Skomírající oheň; jeho sílu užírala hniloba, prorůstající celým Wallachovým tělem. Kern věděl, že by ho mohl uzdravit. Vyrvat z něho tu chorobu. Vyléčit zranění. Dalo by mu to v okamžiku pocítit veškerou bolest, kterou by protrpěl během měsíců léčení, ale jak směšná by to byla cena v porovnání s možností žít dál, a nadto ta svůdná chuť muk, jež by Kern jistě sdílel.

To lákalo a odpuzovalo zároveň. Jeho cimmeřanské dědictví se svářilo s tím ymirishským. Stačilo jen zvolit sílu místo slabosti. Krev místo víry. A snad by to i udělal.

Kdyby si myslel, že se té nepřirozené síle dá věřit.

Kern učinil namáhavý krok a čas se opět rozběhl svým tempem. Pak druhý.

Už znovu běžel. Nebo stále. Přeskočil shluk Vanirů, v němž Reave bojoval o svůj život, a minul Lodura. Kern cítil, jak Ymirish vzdoruje úderu blesku; spoután na místě předivem své vlastní černé magie vzdoroval téže hluboké zásobárně síly, z níž Kern čerpal. Blesk kolem něho praskal a sršel. Ale kvůli meči trčícímu z jeho žaludku pomalu umíral.

Lodur si mohl zachránit život, kdyby vyléčil své zranění. Nebo kdyby přestal držet pohromadě otřesenou rovnováhu bouře.

Ale nemohl udělat obojí.

Zcela jistě už nebyl schopen podmaňovat své vůli draka, který děsivě zařval a naposledy se vznesl nad bojiště.

A Kern mohl udělat jen jedinou věc, již přísahal, že udělá.

Odhodil štít a bez ohlížení se rozeběhl ke Grimnirovi, který řval svoji konečnou výzvu.

Netvor se s tváří zkřivenou děsivým šklebem a s ohněm v očích oháněl válečnou sekyrou a palicí. Jako kdyby kopí v jeho útrobách a Brig Dřevec s Wallachem Šedovousem, způsobující mu hluboké rány, hojen povzbuzovali. Jeho krev sice skrápěla jejich zbraně i zemi, ale jeho

síla byla nesouměřitelná s ničím, co kdy viděli. Kern věděl, že je to proto, že sdílí stejnou krev s Ymirishi, a zvláště s čaroději.

Kern se blížil, již zbýval jen okamžik, přesto však byl stále daleko, aby cokoli podnikl, když Grimnir sekl válečnou sekyrou po Brigovi Dřevci.

Válečník se první ráně vyhnul, ale zakopl a upadl, když se pokusil kolem Grimnira proklouznout. Netvorova palice švihnula ze strany...

...a byla by ho jistojistě rozdrtila, kdyby se Wallach Šedovous nebyl vrhl kupředu a neodhodil Briga stranou. Strašlivý úder zasáhl jeho.

Náraz Wallacha zvedl ze země a polámaného a umírajícího ho odhodil na několik kroků. Kern vnímal bolest svého muže. Cítil, jak se jeho hruď plní krví. A nemohl s tím nic dělat. Co dlužil, dlužil také Ashule a Finnovi. Každému, kdo zemřel u Conarchu, v Gaudu a během celé té dlouhé cesty. Nemohl je zachránit všechny. Včetně sebe samotného.

Kern se pohyboval s lehkostí šelmy. Skulil se, aby se vyhnul další ráně palicí, a vyskočil na nohy v Grimnirově stínu. Na tom místě se už jednou ocitl, tehdy na útesech nad Conarchem. Dobře si to pamatoval. Dlouhý únavný souboj, při kterém byl ve všech ohledech slabší. Ve válečnickém umění. V síle. Jediné, co dokázal, bylo přežít.

Ale to se nesmí opakovat! Zde se spojily síly celé Cimmerie. Náčelníci a vojevůdci. Kvůli nim musí udeřit. Jen jednou.

Téměř bezmyšlenkovitě vytáhl zpoza opasku zlomené kopí. Jednou dlaní se opřel o jeho tupý konec. A vrazil je Grimnirovi do hrudi vší silou, jíž ještě vládl.

Použil všechnu svou nenávist. Všechnu bolest. Všechno teplo, které teprve teď začal pociťovat.

Uvolnil sílu bouře a čerpal přímo odtud, kde byl Lodur lapen. Blesk se rozprskl do tisíců střípků.

Kern jej nechal proudit skrze sebe. Připojil jej k síle, která ho naplňovala.

Ale navíc zapudil temné Ymirovo volání. Zavrhl je a nechal sílu proudit do sebe a skrze sebe, nic nezadržel. Nechal ji, ať se propálí

ven, vyčistí jeho krev od ymirishského dědictví, a ať ho Crom vezme, jestli po něm v sobě nechá byť jen jedinou stopu.

Všechno. Udeřil na Grimnira s jedinou myšlenkou v hlavě. Přerušil spojení.

Vyčerpaný Kern se zhroutil Grimnirovi k nohám. Sotva se dokázal malátně odvalit stranou z netvorova stínu, když Hrůzovládce klopýtl vzad a dopadl na jedno koleno. Grimnirův řev se změnil v hlasité, zajíkavé sténání. Vypadalo to, že celé bitevní pole na okamžik zadrželo dech. A pak zasténali Cimmeřané, když se démon s ohnivýma očima zvolna vztyčil.

Sevřel kopí trčící mu z útrob a pomalu je vytáhl.

„Udělal jsi, co jsi mohl," řekl Brig, když poklekl vedle Kerna, meč stále připravený, aby mohl bránit ležícího muže. Položil mu ruku na rameno. „Při Cromově krvi, myslel jsem, že jsi ho zabil."

„Já ne," odpověděl sotva slyšitelně Kern. V ústech cítil krev a připadal si slabý jako novorozeně. Silou vůle se vzpíral temnotě a sledoval, jak se Gfimnirova zranění otevřela a začala krvácet. Viděl krev a tkáň na ratišti kopí, po němž Grimnirovy ruce klouzaly, a čerstvou krev řinoucí se okolo kopí, které Kern téměř celé vnořil do hrudi netvora.

Už si nezasloužil přídomek „Veliký".

„Je smrtelný."

A ať už bojovníci, vojevůdci a náčelníci Kerna slyšeli, nebo to vyčetli z Grimnirovy tváře, vrhli se na něho s meči, palicemi a sekyrami. Zbraně se míhaly vzduchem a dopadaly na největšího nepřítele Cimmerie. Srazili ho na všechny čtyři. Způsobili mu tucet smrtelných zranění a dál do něho sekali a bušili, dokud se jejich nepřítel bránil.

Až do chvíle, kdy se připotácel náčelník Cailt, zdvihl svůj široký cimmeřanský meč a sekl Grimnira zezadu do krku. A ještě jednou. Hlava se odkutálela. Ve tváři měla stále stejný, odporný škleb.

A veliké, zlaté oči zíraly přímo do těch Kernových.

Teď, konečně, Kern mohl přestat běžet.

Epilog

Slunce ležící nízko nad obzorem vykukovalo trhlinami v bouřkových mracích a brzy se chystalo zmizet někde daleko za planinou Hoath, Conallským údolím a zeměmi Zlomené nohy. Jeho šikmé paprsky barvily oblohu teplými odstíny zlaté a rudé. Bitevní pole pod ní již téměř osiřelo.

Kern seděl na lavici drolivého pískovce u paty skalního výchozu a pozoroval zapadající slunce. Bylo to nejlepší místo, které dokázal najít, když se zotavil natolik, aby ušel několik kroků. Nehýbal se. V ústech cítil krev a hlínu. Jeho dlouhé vlasy barvy námrazy zplihle visely, slepené potem. Každý sval v jeho těle se chvěl vyčerpáním.

Seděl s roztaženýma nohama, štít i meč sice našel, ale ležely vedle něho, neměl už sílu je zvednout. Byl sotva schopen vzpřímeně sedět.

Ale dokázal to. Alespoň tohle mohl říci.

Viděl, jak to skončilo.

Grimnir a temní čarodějové byli největší výhodou severské armády. Přestože Vanirů bylo ohromné množství, nedokázali by přemoci Velikou armádu. A když jejich vůdce padl a síly, které ovládal, přestaly účinkovat v jejich prospěch, seveřané se rozprchli. Několik Ymirishů se pokusilo znovu svolat bojové oddíly, ale byli rychle přemoženi obnovenou silou klanových bojovníků.

Cailt Kamenná pěst ukořistil další dvě hlavy se zlatýma očima. Jaryd, syn Moragův, vedl své muže kupředu širokým obloukem, oháněl se válečnou palicí a podařilo se mu rozdrtit několik silných vanirských postavení. Cul jej doprovázel, chránil muže, který se jistě stane novým náčelníkem Murroghu, a jeho meč také srazil nejednu hlavu.

Ti všichni samozřejmě viděli Kerna, stále žijícího, jak leží vedle Grimnira. Nikdo z nich mu nenabídl pomoc, i když Cailt si s ním vyměnil krátký pohled a přikývl, byť neochotně. V Cailtově tváři se zračila značná dávka nejistoty. Jako kdyby nemohl uvěřit tomu, čeho byl svědkem.

I Cul na něho pohlédl, ale zdálo se, že ho nijak nezajímá. Jako vždy, Kern byl pod jeho úroveň. Teď více než jindy.

Ze všech náčelníků a vojevůdců přišli ze Kernem pouze Sláine Tesák a Tergin z kmene Pavoučích zubů. Každý z nich si k němu na okamžik sedl, zadíval se do jeho zlatých očí, pokusil se o trpký úsměv a zase odešel, aby pokračoval v honbě za prchajícími Vaniry.

Jak mohl předpokládat, byla to strašlivá jatka. Nakonec ti nejschopnější a nejudatnější z Ymirishů kolem sebe shromáždili nejlepší zbylé bojovníky a s nimi se probojovali ven z bitevního pole. Budou představovat určitou hrozbu, ale ne dnes.

Kern sám nějakou dobu seděl v prachu. Naslouchal rozpadávající se bouři a vytí zmírajících větrů, zatímco hleděl na Grimnirovu mrtvolu a neustále se ujišťoval, že severský vojevůdce je opravdu mrtev, a nepřestával se divit, jak se jemu podařilo přežít, když do onoho posledního úderu vložil úplně všechno. Jako tehdy nad Conarchem, když s sebou strhl Grimnira z útesu. Kern opět nabídl svůj život, aby zastavil nebezpečí hrozící Cimmerii. Byl odmítnut. Ymirem? Cromem?

Jako každý Cimmeřan věděl, že není dobré ptát se bohů. Nikdy neodpovídali.

S námahou se postavil na nohy a potácel se k místu, kde Brig Dřevec, Reave, Daol a Nahudr klečeli vedle Wallacha Šedovouse. Někdo už starému válečníkovi zatlačil oči.

Brig vzhlédl a odměřeně Kernovi pokývl. „Stále žiješ, Kerne Vlčí oko?“

„Stále žiju, Brigu Dřevče.“

Po dnešním dnu bylo mnoho mužů, kteří to říci nemohli. Kern stál a shlížel na své vlky. Wallacha už nic nebolelo, ani nemohl pronést poslední slova. Kern mu tedy vzdal jedinou možnou poctu.

„Zemřel dobře," řekl. Všichni přikývli a on položil Brigovi ruku na rameno. „Jeden z nás."

Chvíle ticha bylo všechno, co si ještě mohl dovolit. Polomrtvý únavou, vydal se pro svůj odhozený štít. Svůj meč našel v blátě poblíž místa, kde zasáhl Lodura. Po čaroději nebylo ani stopy, ale zato tam byla Ros-Crana. Klečela na jednom koleni a ztěžka se opírala o meč zaražený do země. Byla bledá, měla ztrhané rysy, ale byla naživu.

A Lodur?

„Když se blesk roztříštil, vytrhl si meč z těla," řekla. „Odhodil ho. Zdálo se, že se zotavuje. Crom ví jak. Chtěla jsem k němu doběhnout, ale ten tvor mě předešel." Pak pokračovala, jak se z oblohy snesl strašlivý rozlícený drak, aby našel svého trýznitele. „Popadl ho do spárů a odletěl s ním na jih, k černým horám."

Takhle skončila poslední z Kemových bezprostředních obav.

„Co teď budeš dělat?" zeptal se.

Pohlédla na něho a pevněji sevřela jílec meče, jako kdyby se obávala to vyslovit. Nebo čekala, že sám něco řekne. Nakonec pokrčila rameny. „Asi se vrátím domů. Udělala jsem většinu z toho, proč jsem tady. Kromě jednoho: měl jsi pravdu, předtím." Pokývla hlavou. „Můj bratr si to také myslel."

Přestože se mohlo zdát, že po tom všem je tohle vlastně bezvýznamná maličkost, věděl Kern, jak zásadní to pro ni musí být. A zmínku o jejím bratrovi chápal jako nejvyšší čest.

Ros-Crana vstala a svolala své lidi. S nimi se pak vydala najít mrtvé a sesbírat z bojiště všechno, co mohlo mít nějakou cenu.

Kern se teď tedy musel postarat o své muže. Poslal Reavea a Daola, aby se vrátili pro Hydallana a Aodha a přinesli tělo Starého Finna. Brigovi a Nahuďrovi uložil prozkoumat blízké okolí, jestli nenajdou

ještě někoho z jeho vlků. Pak se zvedl a našel si místo u skalního výchozu. A zhroutil se.

Nikdy by si nepomyslel, že by někdy mohl být takhle unaven. Takhle vyčerpaný. Zkusil se napít z měchu, ale vyteklo jenom několik kapek. Odhodil ho a naslouchal skomírajícím dozvukům boje.

Věděl, kdy byl poslední Vanir vyhnán z roviny a pronásledování se přeneslo na planinu.

Sledoval, jak se souvislý příkrov bouřkových mračen rozpadá a přemýšlel, jestli začne pršet.

Čekal, dokud boj úplně neutichl a den nepřešel v soumrak.

Ehmish a Gard přežili. To byla první zpráva, kterou mu jeho muži přinesli. Mladík byl potlučený, zkrvavený, ale žil. A přišel po svých, jak se na muže sluší.

Gard Foehammer na Kerna chmurně pohlédl. „Viděl jsem Sláina Tesáka," řekl vysoký Cruaidh. „Znovu mi nabídl liščí ohon."

Kern se přinutil k chabému pokývnutí. „Zase můžeš začít mezi svými."

„Už jsem to jednou udělal, a podívej, jak jsem skončil. Pro každého muže jsou dva životy až dost. Je mi dobře tam, kde jsem, Kerne Vlčí oko. A někdo musí dohlédnout na toho chlapce."

Také Ossian a Danon byli naživu. Také Garret Klípec, přestože měl nohu naskrz probodnutou mečem a nějaký čas nebude moci sám chodit. Několik Callaughů, kteří ho přivedli, beze slova odešlo.

Desagrena přirázovala po svých a bedlivě sledovala Kernův výraz.

„Žije?" zeptala se tónem, jako by ji to vlastně nezajímalo.

Kern přikývl.

„No jo. Jak jinak. Tvrdohlavej bejk." Pak odešla s Ossianem, aby na bojišti posbírali, co se dá. Dobré zbraně, drobné cennosti a podobně.

Jídlo a teplé pláště, pokud nějaké najdou. Noc bude chladná a zřejmě také vlhká. Vlci většinu svých zásob nechali na planině. Někdo by je měl posbírat.

Valerus se toho úkolu ujal spolu se dvěma murroghskými jezdci. „Ztratil jsem vás během boje," řekl a pohlédl z jednoho na druhého. To bylo všechno, co zbylo z jeho prvního útoku? Nebo nováčci?

„Jeli jsme pořád dál. Věděli jsme, že se nakonec potkáme. Když budeme stát na nohách."

Když se Aodh a Hydallan dostali s pomocí do vznikajícího tábora, byli skoro všichni. Pak ještě Brig na planině našel Mogha, pohřbeného pod hromadou mrtvých těl. Žil, i když měl namále. Měl zlámaná žebra, z ramene mu ještě trčel nůž a zřejmě měl i prasklou lebku. Nic z toho rozhodně nepozvedlo jeho obvykle chmurnou náladu.

Ale v té době už na rovině nebyly žádné vanirské hordy. Životy několika raněných Vanirů okamžitě ukončila rána mečem. Z divokých větrů se stal obyčejný vánek a na oblohu se už podíval jen málokdo.

Většina z těch, kteří nebyli venku na planině, se začínala připravovat na noc a čistili rozlehlé plochy mezi mrtvými. Těla Vanirů skládali na veliké hromady. Vlastní bojovníky ukládali s úctou, ať patřili k jejich klanu, či nikoli. Vzplály ohně. Shánělo se jídlo. A někteří začali skládat písně za mrtvé a písně vítězství. Občas zazpívali úryvek sloky či refrénu, aby bylo vidět, jestli se dílo daří. Většina z nich opěvovala legendární sílu Cailta Kamenné pěsti, jehož meč srazil Grimnirovi hlavu. Murroghové zpívali o svém budoucím náčelníkovi, jenž se na bitevním poli oháněl svou mohutnou válečnou palicí. Dokonce i Gorramové, kteří byli svědky posledního úderu blesku a teď věděli, že jejich strastiplná cesta, kterou započali ve své horské vesnici, triumfálně skončila.

Vlčí muži, semknutí stranou u skalního výchozu, byli zapomenuti.

I když nikoli všemi.

Našla Kerna stále na stejném místě, skloněného dopředu, jako kdyby se bál, že když si lehne na záda, bude to jeho konec. Sledoval slunce, které se ukázalo pod trhajícím se příkrovem mraků a potom zamířilo pod obzor. Neslyšel ji. Stěží otočil hlavu. Svaly mu tak ztuhly, že ho napadlo, že už opravdu umřel, ale dosud si to prostě ještě neuvědomil.

Všiml si Maevy až tehdy, když mu na okamžik zastínila slunce.

„Dokázali jste to," řekla se zapadajícím sluncem v zádech. „Znovu."

Na sobě měla stále stejný vlněný oděv a nesla hnědou, huňatou kožešinu. Černé vlasy, rozdělené pěšinkou uprostřed, měla hrubě zastřižené pod ramena. Na šňůrce na krku měla zavěšený kamenný kotouček s otvorem uprostřed. Symbol těhotenství.

Kern se chvíli díval skrze ni. Bylo tak těžké přemýšlet. Pak naklonil hlavu a zadíval se na ni.

„Tentokrát ne všichni," odpověděl. Přinejmenším Wallach Šedovous a Starý Finn už nikdy se smečkou nepoběží. U Aodha, Mogha a Garreta to stále nebylo jisté.

Maeva ho obešla a přehodila mu kožešinu přes ramena a paže a posadila ho. I kdyby chtěl, neměl sílu vzdorovat. A on nechtěl.

„Dělal jsi, co jsi mohl, Kerne." Její tón byl sotva vřelý. Odevzdaný? Snad byla také jen unavená. „Jako vždycky."

„A bylo to dost?" Jeho hlas skřípal a byl sotva slyšet, ale sílil s každým slovem. „Cailt Kamenná pěst vede své síly jedním směrem, aby Vanirové nezapomněli ustupovat. Jaryyd z Murroghu jde jiným směrem. Už to vypadá, že se zapomnělo na společný cíl."

Poznal, že přikývla. „Tak to u klanů chodí, Kerne Vlčí oko. To ti nemusím připomínat."

To opravdu nemusela. Zažil to jako outsider a vyhnanec. Muselo to být tou skálou, k níž se tiskl, když se přes něho přehnala síla a málem z něho vymazala vše, čím se stal. „Bylo to těsné," zašeptal. „O chlup."

„Řekneš mi to?"

„Nejsem žádný vypravěč. Řekni si Nahuďrovi, jestli chceš příběh k ohni."

„Ptám se, jestli se s námi vrátíš do Murroghu. Nebo do Gaudu?"

Slunce se dotknulo obzoru. Klesalo teď rychleji. Kern sledoval, jak zvolna mizí. „To necháme na zítřek, Maevo, dcero Burokova." A kdo ví, co ten přinese? Obnoví se sváry mezi klanem Lacheish a Murroghy, Gally a Hoathy?

Náčelníkem Culem a Kernem?

„Opravdu si myslíš, že zítřek něco změní?“

„Věřím...“ začal Kern, ale zaváhal. „Věřím mnoha věcem, o kterých jsem dřív snad pochyboval. Věřím, že se stane zázrak a na východě vyjde slunce.“

Krátce a ostře se zasmála. „Slunce vychází na východě každý den.“

„A každý východ slunce je nový začátek,“ řekl Kern, jako kdyby s ní souhlasil. „Spousta věcí zůstane jako dřív. Stále bude třeba pronásledovat Vaniry a obávat se Ymirishů. Pořád tu budou sváry náčelníků. Ale jedna věc... jedna věc se možná změní.“

Maeva zavrtěla hlavou. „Nevím, co myslíš.“ Opřela se a přitáhla si Kerna k sobě. Položila si ho do klína. Urovnala mu kožešinu na ramenou a pohladila ho po holé paži.

A ucukla.

„Ty... ty hřeješ.“ Objala ho oběma pažemi kolem ramen.

„Jsi... jsi horký.“

Přikývl, jen jednou, a slunce sklouzlo za obzor. Kern vychutnával poslední dotek slábnoucích, hřejivých paprsků. „Jedna věc, která se může změnit. Někdy je to to jediné, co můžeme očekávat. Nebo co potřebujeme.“

A někde na planině, ve zvolna houstnoucím šírání, zavyl vlk.